

ДЖОН ТУЕЛВ ХОКС ЗЛАТНИЯТ ГРАД

Част 3 от „Четвъртият свят“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

БЕЛЕЖКА ОТ АВТОРА

Преди седем години ми хрумна идея, която се разви в „Странникът“, първата книга от трилогията „Четвъртият свят“.

Днес си давам сметка, че в тази история са вплетени мисли и преживявания, изпълващи цял един живот. Нито действието, нито героите биха могли да се ограничат в една страна и дори в една конкретна реалност.

„Златният град“ е последната книга от трилогията и се чувствам така, сякаш напускам някакво познато място. Тъжно ми е, че трябва да тръгвам, но си мисля, че вече съм изследвал всяко кътче тук.

Някои хора четат книгите ми за забавление, но за други те бяха вдъхновение да създадат уебсайтове и групи, които започват да се съпротивляват на различните манифестации на Голямата машина. Ще продължа да поддържам по всякакъв начин тези усилия.

Третият роман е посветен на читателите ми. За мен бе чест и привилегия да общувам с вас. Надявам се, че вие и вашите любими хора сте обградени от Светлина.

Джон Туелв Хокс

ВЪВЕДЕНИЕ

Макар по Сикамор Лейн да нямаше никакви други коли, Сюзан Хауард даде мигач и погледна в огледалото, преди да завие в алеята. Живееше в двустайна къщичка с розови храсти отпред. Отзад имаше бреза и отделен гараж, който приличаше на краварник, покрит с бръшлян.

Гаражът бе пълен с кашони и стари мебели от дома на майка ѝ. Всеки път, когато се прибираще, Сюзан се чувстваше мъничко виновна. „Наистина трябва да разчистя всичко — помисли си тя. — Да продам дивана и столовете от трапезарията на мама или просто да ги подаря на някого“. Заради мебелите ѝ се налагаше да паркира отвън. Когато валеше сняг, губеше по двайсет минути в затопляне на колата и чистене на заледени стъкла.

Но вече бе пролет и единствените неща, които забеляза, щом слезе от колата, бе песента на щурците и миризмата на мокра трева. Загледа се в нощното небе и затърси черпака на Голямата мечка. По принцип ѝ харесваше, че живее достатъчно далеч от Ню Йорк, за да вижда съзвездията, но тази вечер погледът ѝ се спираше върху тъмните студени празнини между звездите. Наблюдаваха я. Усещаше го. Някой я наблюдаваше.

— Престани — каза тя на глас. И спокойният тон на собствения ѝ глас бе достатъчен, за да се почувства по-добре.

Извади купчината сметки и каталози от пощенската кутия и отключи външната врата. Чу познатото „аф-аф!“ и кокер шпаньолът излетя от кухнята, като поднасяше на линолеума. Чудесно е да се прибереш и да те посрещне приятел, а Чарли бе истински приятел. Но беше и пакостлив, особено когато Сюзан закъсняваше. Затова тя обиколи къщата, за да се увери, че не е направил някаква беля, преди да го потупа и да го пусне в задния двор.

Допреди няколко месеца бе следвала една и съща рутина — пускаше кучето, наливаше си чаша „Шабли“ и включваше компютъра, за да отговори на пощата си. Но вече рядко използваше компютъра —

алкохолът я правеше немарлива и притъпяваше бдителността ѝ. Наблюдаваха я. Сигурна беше, че я следят. А тя бе нарушила правилата и беше направила нещо много опасно.

Сюзан беше програмист и работеше в изследователския център на фондация „Евъргрийн“ в окръг Уестчестър. Участваше в създаването на софтуерния интерфейс за новия квантов компютър и бе в малката група в галерията за наблюдение, когато Майкъл Кориган бе напуснал тялото си, за да се прехвърли в друг свят. Проектът „Прехвърляне“ бе строго секретен, а на екипа на Сюзан му бе обяснено, че работата им е свързана с националната сигурност и борбата срещу тероризма.

Може и да беше истина, но все пак бе странно да прекарваш част от работното си време в гледане на лежащ върху маса мъж с прикрепени към мозъка жици. В продължение на няколко часа бе трудно да уловят пулса на господин Кориган. После той внезапно отвори очи, стана от масата и се затътри към изхода.

След няколко седмици всички служители на фондацията бяха привикани един по един в административната сграда, където ги запознаваха с новата програма „Норм-Ал“. Девизът ѝ бе „Добър приятел се грижи за теб“. Приветливата млада жена от отдел „Човешки ресурси“ обясняваше, че „Норм-Ал“ автоматично ще следи физическото и психическото им здраве. Всички се подписваха, че са съгласни, след което се връщаха на работа.

Сюзан бе единствената, която взе информационната брошура на програмата. Прегледа я през обедната почивка. „Норм-Ал“ се описваше като „програма за следене на персоналните параметри“. Хиляди служители от министерството на отбраната били наблюдавани в продължение на пет години, с което били установени граници на приемливото поведение. Всеки служител получавал число (показател), което постепенно се променяло, когато компютърът събирал все повече данни за начина му на живот. Ако числото излизало извън определен параметър на нормалност, било по-вероятно служителят да има психически и физически проблеми.

След още няколко дни във всички сгради се появиха инфрачервени камери, които сканираха автоматично всички и

записваха кръвното налягане, пулса и телесната температура. Носеха се слухове, че телефонните обаждания в изследователския център се следят от компютърна програма, която измерва нивото на стрес в гласа ти и използването на различни „ключови“ думи.

По-голямата част от наблюдението бе ненатрапчиво. „Норм-Ал“ можеше да следи движението на колата ти и какво купуваш с картата си. Сюзан се питаше колко ли внимание се обръща на някои негативни постъпки: личният ти показател със сигурност щеше да се влоши, ако те арестуват за шофиране в нетрезво състояние, но с колко ли се променяше числото, ако вземеш „негативна“ книга от библиотеката?

Говореше се, че двама били уволнени заради неприемливи „Норм-Ал“ показатели, а неколцина нещатни сътрудници така и не получили постоянна работа. За около месец в екипа ѝ престанаха да се повдигат спорни въпроси. Единствените приемливи теми бяха пазаруването, спортът и телевизионните предавания. Един петък всички отидоха на бар да отпразнуват рождения ден на един колега. Когато поръчаха третите питиета, един от програмистите се пошегува:

— Е, това ще издъни „Норм-Ал“ показателите ни!

Всички се разсмяха, но обсъждания не последваха. Просто продължиха разговора си за новите модели хибридни коли.

Сюзан цял живот бе работила с компютри и знаеше колко лесно могат да се проследят IP адресите в интернет. През март престана да използва домашния си компютър, купи си лаптоп на старо и започна да използва безжичния достъп от кварталното кафене. Чувстваше се като алкохоличка или наркоманка — като човек със срамен проблем, който не може да контролира. Когато си тръгваше от работа и караше към кафенето, имаше чувството, че отива в някаква лоша част от града с изпотрошени улични лампи и изоставени сгради. По затънтени чатове попадна на хора, които се наричаха свободни бегачи и говореха за „Евъргрийн“. Според твърденията им фондацията била фасада на тайна организация на име Табула, чиято цел била унищожаването на свободата. Срещу плана ѝ работел съюз, наричащ се Съпротивата.

Отначало Сюзан само четеше различните дискуссионни теми, но преди три дни направи първата стъпка и започна да чати с неколцина свободни бегачи от Полша.

„Работя за фондация «Евъргрийн» — написа тя. — В скоро време ще започнем тестове на нова версия на квантов компютър“.

„Къде си?“ — попита един.

„В опасност ли си? — попита друг. — Можем ли да ти помогнем по някакъв начин?“

Сюзан изключи лаптопа и незабавно излезе от кафенето. На път за дома спазваше ограниченията за скоростта и изчакваше няколко секунди след зелената светлина, преди да потегли.

Постави замразена вечеря в микровълновата и излезе в задния двор да намери Чарли. Кучето го нямаше никъде, а вратата на гаража беше полуотворена. Странно. На два пъти градинарят бе забравял да я заключи, но пък той не идваше в сряда. Сюзан предпазливо отиде до гаража, напипа ключа на лампата и го натисна. Нищо. В следващия миг чу кучето да скимти в тъмното.

— Чарли?

От сенките се появи мъж и сграбчи ръцете ѝ. Сюзан започна да се съпротивлява, да рита и да пищи. Внезапно лампата светна и тя видя втори мъж, качил се на един кухненски стол. Беше развил крушката и сега я завиваше. Сюзан спря да се бори и зяпна мъжа, който държеше ръцете ѝ. Беше Робърт... не, всички го наричаха Роб — едър тип на трийсет и няколко, работеше като охрана в административната сграда.

— Какво става? — попита тя.

— Не ме ритай — отвърна Роб. Приличаше на обидено момче.

Мъжът върху стола беше подстриган като войник и бе с постройно тяло. Когато слезе и тръгна към нея, тя го позна. Беше Нейтан Бун, началникът на охраната на фондация „Евъргрийн“.

— Успокой се, Сюзан — със спокоен глас каза Бун. — Кучето ти е живо и здраво. Трябва обаче да поговорим.

Роб я поведе към средата на гаража и я натисна да седне на стола. Чарли — бе вързан за една от подпорните греди — гледаше как Роб коленичи и закопчава китките и глезените на Сюзан със „свински опашки“.

Бун извади от шушляка си бисквита и я даде на Чарли. Кокерът замаха опашка за още.

— Кучетата са като хората — отбеляза Бун. — Ценят малките награди и ясно очертаните правила.

Развърза поводата и го подаде на Роб.

— Изведи го, докато поговоря със Сюзан.

— Да, сър.

Сянката на Бун я докосваше и се отдалечаваше, докато той крачеше пред нея.

— Знаеш ли кой съм?

— Разбира се, господин Бун.

— И знаеш защо сме тук.

— Не, нямам...

— Това не беше въпрос, Сюзан. Тук сме, защото ти прояви нелоялност и защото се опита да се свържеш с враговете ни.

— Да — прошепна Сюзан. Сякаш бе единственото истинско нещо, което е казвала през живота си.

— Добре. Благодаря. Спестяваш ни много време.

Бун хвърли поглед надясно — Роб се връщаше в гаража.

— Повечето от нашите служители приеха системата ни, но някои пренебрегнаха задълженията си и решиха да са нелоялни. Искам да разбера този феномен, Сюзан. Наистина искам. Проучих подробно твоите „Норм-Ал“ данни и не открих в профила ти нищо необичайно. Личният ти показател е напълно в рамките на приемливото поведение. Тогава какво те е подбудило да нарушиш правилата и да се захванеш с подобна *перверзия*? Преднамерено да обърнеш гръб на система, която защитава онова, което е добро и правилно.

Мълчание. Пластмасовите лентички бяха толкова стегнати, че глезените вече я боляха.

— Просто... просто съм инат. Това е.

— Инат? — Бун поклати глава, сякаш това не бе адекватен отговор.

— Да. Винаги дълбоко в мен е имало нещо независимо. Искам сама да вземам решенията си, без някой да ме наблюдава.

— Ние те наблюдаваме за собственото ти добро и за доброто на обществото.

— Всички винаги казват това, когато се канят да направят нещо наистина себично и лошо.

— Ти наруши правилата ни, Сюзан. Тъкмо твоите действия са причина за наказанието ти.

Бун се пресегна и хвана въжето, което бе завързано за една гредка на тавана. Преметна примката през шията ѝ и я стегна.

— Самотна жена става жертва на собствената си депресия — каза сухо той и направи знак на Роб. Едрият мъж я вдигна и я постави права върху стола. Докосването му бе като прегръдка на любовник.

„Не мога да умра точно сега — помисли тя. — Не е честно“. Имаше толкова много мисли, които така и не бе споделила, толкова много мечти, които трябваше да осъществи.

— Има едно движение, казва се Съпротивата — каза тя. — Хората се събуждат и започват да виждат какво става.

Роб погледна Бун и той мълчаливо му кимна. Да. Знаеше всичко за Съпротивата.

— Ще се борим срещу вас и няма да се откажем! Защото хората искат свобода да избират собствения си...

Роб изрита стола и Сюзан се залюля във въздуха. Краката ѝ бяха на няколко сантиметра над пода. Бун стоеше до нея като загрижен приятел и проверяваше примката и въжето. Когато се увери, че всичко е наред, сръза свинските опашки с ножа си, събра яркожълтите парчета и излезе след Роб.

Тя все още бе жива и се мъчеше да хване въжето, което смазваше трахеята ѝ. После мислите я заляха в една последна вълна на съзнанието. Майка ѝ, лежаща в болницата. Грамотата ѝ от началното училище. Залезът на плажа в Ямайка. А къде е Чарли? Кой ще се грижи за Чарли? Вече мъртва ли беше? Или най-сетне свободна?

Вече никой не я наблюдаваше.

1.

Привечер откъм Северно море се надигна буря, която премина през германската провинция и удави Берлин. Дъждовните капки барабаняха по стъклените панели на оранжерията в Бабелсберг Парк. Върбите около езерото се полюшваха като подводни растения, а ятото патици се гушеше на малкия си остров. Трафикът около Потсдамер Плац бе претоварен, кремавите таксито надуваха клаксони на пресечките, камиони ръмжаха като някакви грамадни тътрещи се зверове.

Предните стъкла на автомобилите бяха залети с вода и лицата на шофьорите се различаваха трудно. Тротоарите бяха пусли и създаваха впечатлението, че повечето берлинчани са изчезнали някъде. Наблюдателните камери обаче оставаха, подобно на безмълвни стражи на града. И проследиха една млада жена с вестник над главата, която притича от входа на офис сградата към очакващата я кола. Не пропуснаха и доставчика на някакъв ресторант, който въртеше педалите на велосипеда си. Животът се представяше в серия зърнисти черно-бели изображения — отчаяно лице с полепнала по челото коса, движещи се с пълна скорост крака, развяващ се на вятъра евтин дъждобран.

Скенер на автомобилни номера, монтиран на една сграда на Фридрихщрасе, фотографира черен мерцедес, спрял на червен светофар. Докато Майкъл Кориган и госпожа Брюстър седяха на задната седалка и чакаха да светне зелено, номерът беше записан и автоматично проверен в централната база данни. Госпожа Брюстър беше извадила от чантата си червило и изучаваше лицето си в мъничко огледало. Това поведение бе доста нетипично за настоящия началник на управителния борд на Братството — освен ако нямаше парти или някакво друго специално събитие, госпожа Брюстър не обръщаше почти никакво внимание на външния си вид. Беше от спортния и практичен тип жени и единствената ѝ проява на суетност бе изкуственият цвят на кестенявата ѝ коса.

— Господи, изглеждам ужасно — каза тя. — Доста ще се озоря да изтърпя тази вечеря с Хейзентъл и приятелите му.

— Ако искаш, аз ще говоря.

— Би било чудесно, Майкъл. Но няма нужда. Има промяна в плановете.

С престорена решимост госпожа Брюстър затвори огледалцето и го пусна в чантата си, след което си сложи слънчеви очила. Тъмните стъкла покриха лицето и скулите ѝ като маска.

— Тери Дреслър току-що ми изпрати имейл от изследователския център в Ню Йорк. Приключили са с разработването на новата версия на квантовия компютър и Дреслър тества системата. Искам да си там утре следобед, когато компютърът ще влезе в работно състояние.

— Може би ще успеят да отложат нещата за няколко дни, за да мога да участвам на срещата на управителния борд.

— Проектът „Прехвърляне“ е много по-важен от всички срещи. Оригиналната версия на този компютър ни свързва с високоразвита цивилизация, която започна да ни осигурява технически данни. Доктор Дреслър иска да си там, ако отново осъществят контакт.

Мерцедесът зави за пореден път. Майкъл се взря за няколко секунди в госпожа Брюстър, но тъмните очила и слабата светлина не му позволяваха да разчете мислите ѝ. Истината ли му казваше, или това бе просто стратегия да го държи настрана от членовете на Братството? По устните и шията ѝ се долавяше известно напрежение, но в това нямаше нищо необичайно.

— Мисля, че ще е по-лесно да проведем видеоконференция с доктор Дреслър — каза Майкъл.

— Искам подробна оценка на проекта, а тя ще е възможна само ако си в лабораторията. Багажът ти е събран и те очаква в хотела. Чартърният самолет се зарежда на летище Шонефелд.

— През последните три дни се срещаме с хора...

— Да. Зная. Всичко е доста безумно. Но квантовият компютър винаги е бил основният ни приоритет. След унищожаването на първия прекратихме генетичната програма, за да осигурим повече средства за Дреслър. Кенард Наш беше убеден, че другата цивилизация е готова да ни изпрати технологични чудеса. Преди да пилеем още пари трябва да видим дали тази нова машина наистина работи.

Името на Наш сложи край на разговора. Майкъл и госпожа Брюстър бяха свидетели как Нейтан Бун бе убил главата на Братството по време на обед на Дарк Айланд. Майкъл имаше чувството, че Наш е все още жив, седи на предната седалка и се мръщи като баща, недоволен от постъпките на децата си.

Колата спря пред хотел „Адлон“ и госпожа Брюстър каза нещо на немски на шофьора. След секунди багажът на Майкъл бе изнесен и натоварен в багажника.

— Много ти благодаря, че го правиш, Майкъл. Не мога да разчитам на никого друг.

— Не се безпокой. Ще се справя. Почини си.

Госпожа Брюстър му отправи една от по-милите си усмивки. После се измъкна от задната седалка и забърза към хотела.

Докато колата потегляше, Майкъл използва джобния си компютър, за да се свърже с охранителната система на Уелспринг Хаус — провинциалното имение в Южна Англия, контролирано от фондация „Евъргрийн“. С помощта на курсора прехвърли картините от предната врата и сервизния вход. И накрая го откри — черно-бялото изображение на тялото на баща му, проснато на медицинска маса. Матю Кориган изглеждаше като мъртъв, но прикрепените към него сензори долавяха спорадична сърдечна дейност.

Странникът извърна очи от малкия екран и се загледа през прозореца. „Още е тук и не е тук — помисли си. — Като празна черупка“.

Чартърният самолет кацна в Мейн за презареждане и митнически преглед, след което продължи към окръжно летище Уестчестър, което се намираше в предградията северно от Ню Йорк. На пистата чакаше кола, а до нея, подобно на почетна стража, стоеше охранител. Последва: „Да, господин Кориган. Надявам се полетът ви да е минал приятно, господин Кориган“ и колата потегли по двулентовия път.

Минаваха покрай каменни стени, зад които навремето бе имало ябълкови градини и краварници. Днес обаче земята бе твърде скъпа за селско стопанство и районът бе осеян с корпоративни централи и преустроени чифлици, собственост на инвестиционни банкери.

Изследователският център на фондация „Евъргрийн“ се намираше в края на дълга чакълена алея. Цветните лехи и пиниите бяха приятно разнообразие след високата стена, която го отделяше от останалия свят. Четири големи сгради от стомана и стъкло се издигаха в средата на комплекса: библиотеката на фондацията, генетичната лаборатория, административният център и компютърната лаборатория. В центъра на този четириъгълник бе лабораторията по невронна кибернетика, където преди време Майкъл бе включен към сензорите на квантовия компютър.

Майкъл включи компютъра си и прегледа графика за деня. Имаше само едно нещо, което му доставяше истинско удоволствие. Всяка сутрин получаваше разделено на по петнадесет минути разписание за това какво трябва да прави; задачите и натовареният график потвърждаваха, че е важен член на могъща организация. Когато поглеждаше назад към някогашния си живот в Лос Анджелис, винаги откриваше часове и понякога дни, в които не се случваше нищо. Толкова много свободно време нямаше начин да не го кара да се чувства слаб и жалък.

Но ето че вече бе странник и графикът му помагаше да остане съсредоточен върху реалността. Ако се замислеше — ако наистина се замислеше, — останалите светове караха света на хората да изглежда фалшив и дори нереален. Но това бе път направо към лудостта. Графикът показваше, че във всичките му действия има някакъв ред и смисъл. В списъка фигурираха дори съвсем обичайни неща като обяд и сън. Спорадичните му срещи с проститутки бяха поставени в категорията *забавления*.

— И сега какво? — обърна се Майкъл към шофьора. — В графика не се споменава къде трябва да се срещна с доктор Дреслър.

— Съжалявам, господин Кориган — отговори шофьорът. — Никой не ми е давал никакви инструкции.

Майкъл слезе от колата и тръгна по застланата с плочи пътека към административния център. Чипът „Защитна връзка“ все още бе имплантиран в дясната му китка. Когато приближи сградата, тя долови появата му, провери самоличността му и потвърди, че вече е идвал тук. Стъклената врата се плъзна настрани и той влезе.

Нямаше нужда от охрана или рецепционист: скенерите го следяха. Но когато стигна до асансьорите, не се случи нищо. Той

помаха към вратите. Чувстваше се като нежелан гост. Лобито бе пусто и тихо и той се зачуди какво да прави.

Чу рязко изщракване и се обърна в мига, в който Нейтан Бун се появи от страничната врата.

Шефът на охраната на фондация „Евъргрийн“ носеше черен костюм, без вратовръзка. Беше закопчал горното копче на бялата си риза и тази малка подробност му придаваше доста суров вид.

— Добро утро, господин Кориган. Добре дошли отново в изследователския център.

— Защо не мога да вляза в асансьора?

— Преди няколко дни имахме проблем с персонала и ограничих достъпа до офисите. Днес следобед ще оторизирам чипа ви, но точно сега имате среща с доктор Дреслър.

Излязоха заедно от лобито и тръгнаха през комплекса.

— Какъв проблем? — попита Майкъл.

— Моля? — Бун повдигна вежди.

— Споменахте за проблем с персонала. Като представител на управителния борд трябва да знаа какво става в центъра.

— Една служителка, Сюзан Хауард, сложи край на живота си. Имаше проблеми с депресия и се свързала с така наречената Съпротива в някакъв чатрум. Решихме, че е най-добре да променим кодовете за достъп.

„Той ли я е убил?“ — запита се Майкъл. Не му харесваше, че Бун може да унищожи някого без разрешението на борда, но преди да успее да зададе още въпроси, влязоха в компютърната сграда и Тери Дреслър — възрастен мъж с бяла коса и широко месесто лице — забърза да ги посрещне. Изглеждаше нервен, че ще показва компютъра на Майкъл.

— Добро утро, господин Кориган. Срещнахме се преди няколко месеца, когато генерал Наш ви развеждаше из изследователския център.

— Да. Спомням си.

— Внезапната му смърт беше истински шок за всички нас. Той беше основният поддръжник за разработката на квантовия компютър.

— Бордът реши да преименува сградата ви на компютърен център „Кенард Наш“ — каза Майкъл. — Ако генералът бе все още жив, щеше да поиска да види и резултати. Проектът доста се позабави.

— Да, господин Кориган, за жалост. — Вратата пред тях се отвори автоматично и Дреслър ги поведе по коридора. — Трябва да ви кажа нещо, преди да влезем в лабораторията. Изследователският ни екип е разделен на две групи с различни нива на достъп. Техниците и поддържащият персонал са със синьо ниво на достъп. Много помалобройната група с червено ниво знае за съобщенията, които получихме от нашите приятели.

— Откъде знаете, че са приятели? — попита Майкъл.

— Така смяташе генерал Наш. Според него съобщенията са от високоразвита цивилизация от някой от другите светове. Всеки, който ни дава такива полезни технически данни, би трябвало да се приема като приятелски настроен.

Влязоха в контролната зала, претъпкана с монитори и конзоли, по които светеха червени и зелени светлини. Един прозорец гледаше към много по-голямо помещение, където някаква жена с покрита коса и двама млади мъже с лабораторни престилки тестваха квантовия компютър.

Самият компютър на външен вид не представляваше нищо особено — стоманена кутия с размерите на пиано. Към основата му бяха прикрепени дебели захранващи кабели, а по страните му имаше и по-тънки.

— Това ли е квантовият компютър? — попита Майкъл. — Изглежда много по-различен от онзи, който си спомням.

— Подходът е съвсем различен — обясни Дреслър. — Старата версия се основаваше на електрони в свръхохладен хелий. Този използва осцилиращо магнитно поле за контролиране на спина на отделните електрони. Те служат като кубити, или квантови битове, на машината.

— Тоест технологията е различна, но работи по същия начин?

— Да. Принципът е същият. Обикновеният компютър, без значение колко е мощен, съхранява и обработва информация на битове, които съществуват само в едно от две възможни състояния — единица или нула. Кубитът обаче може да бъде единица, нула или суперпозиция на двете стойности едновременно, което позволява безкраен брой състояния. Това означава, че нашата машина може да прави сложни изчисления много пъти по-бързо от всеки съвременен компютър.

Майкъл пристъпи към кутията, но остана по-далеч от кабелите.

— И как това ни довежда до посланията от друга цивилизация?

— Според квантовата теория електроните могат да са на много места едновременно. Именно благодарение на това атомите в една молекула не се разпадат, когато се сблъскват. Електроните действат едновременно като частица и вълна — образуват нещо като облак, който свързва атомите. В момента нашите електрони кубити съществуват тук, вътре в машината, но могат и да „излязат“ за съвсем кратък момент.

— Но не могат просто да изчезнат — каза Майкъл. — Трябва да отидат някъде.

— Имаме основания да смятаме, че попадат в някакъв паралелен свят и после, когато бъдат наблюдавани, се връщат в нашата реалност. Ясно е, че нашите далечни приятели са проектирали много по-сложен квантов компютър. Те улавят частиците, пренареждат ги в съобщения и ни ги пращат обратно. Електроните сноват между световите толкова бързо, че можем да регистрираме само резултата, но не и самото движение.

Единият от младите мъже почука по стъклото. Дреслър кимна и включи интеркома.

— Проверихме системата три пъти — каза техникът. — Всичко е готово.

— Добре. Започваме. Доктор Асад, елате в контролната зала, ако обичате.

И Дреслър изключи интеркома. След секунди младата жена с покритата коса влезе при тях.

— Господин Кориган, това е доктор Асад. Родена е в Сирия, но е прекарала по-голямата част от живота си в Щатите. С позволението на господин Бун тя има червено ниво на достъп.

Доктор Асад се усмихна срамежливо, като избягваше погледа на Майкъл.

— За мен е чест да се запознаем, господин Кориган.

Всички насядаха и Дреслър започна да набира команди. Бун седна последен, но така и не се отпусна. Непрекъснато следеше ту хората в помещението, ту компютърния екран.

През първия час следваха установения протокол. Майкъл чуваше електрическо бръмчене, което започваше, спираше и започваше

отново. Понякога бе толкова силно, че стъклото на прозореца започваше да вибрира.

Доктор Асад — кръглолика и със съвсем черни вежди — говореше със спокоен тон, докато тестваха различните нива на компютъра.

— Първите десет кубита работят. Сега активираме втората група.

Компютърът постепенно се събуждаше и осъзнаваше мощта си. Дреслър обясни, че машината е способна да се учи от грешките си и да подхожда към сложни задачи от различни ъгли. През втория час доктор Асад поиска от компютъра да използва алгоритъма на Шор — поредица инструкции, разделящи големи числа на прости множители. През третия час машината започна да изучава симетриите на нещо, наречено Е-8 — геометричен обект с 57 измерения. Към петия час мониторът потъмня за няколко секунди, след което изчисленията продължиха.

— Какво стана? — попита Майкъл.

Дреслър и Асад се спогледаха.

— Същото видяхме и миналия път — каза Дреслър. — В определен момент компютърът започва да изпраща частици към друг свят.

— Нещо като радиосигнали в космоса ли?

— Не точно — отвърна Дреслър. — На радио- и телевизионните сигнали им трябва стотици хиляди и милиони години, за да стигнат до друга галактика. Електроните на нашия компютър отиват на място, което не е така отдалечено — на някакво паралелно ниво на реалност.

През шестия час пратиха един от техниците да донесе храна. Докато дъвчеха чипс и сандвичи, мониторът проблесна няколко пъти. Доктор Асад остави кафето си, а Дреслър каза:

— Идват.

— Кои? — попита Майкъл.

— Съобщенията от нашите приятели. Точно така стана и преди.

На екрана замига тъмна стена от плюсове. После между тях се появиха празнини, подобно на решетка. След минута компютърът започна да чертае геометрични фигури. Отначало бяха двуизмерни, но след това придобиха обемност и симетрия. Сфери, цилиндри и конуси се носеха по екрана, сякаш бутани от подводни течения.

— Ето! — извика Дреслър. — Ето там! Виждате ли?

И всички впериха погледи в първото число — тройка.

Появиха се още числа. На групи. На Майкъл му се струваха произволни, но доктор Асад прошепна:

— Така стана и миналия път. Това са специални числа. Всичките са прости.

На екрана се появиха уравнения с различни символи, после уравненията изчезнаха и отново се появиха фигури. На Майкъл му приличаха на балони, но после те станаха живи — големи овални клетки, които се разделяха на две и се размножаваха.

После дойде ред на буквите. Или поне Дреслър твърдеше, че са букви. Отначало бяха геометрични драсканици и заврънкулки, приличащи на графити върху прозорец. После станаха по-познати.

— Това е иврит — прошепна доктор Асад. — Това е арабски... със сигурност. Китайски... ако не се лъжа. Не съм сигурна.

Дори Бун изглеждаше като омагьосан.

— Виждам А и Т — каза той. — И нещо, което прилича на G.

Буквите започнаха да се подреждат в редове. Някакъв код ли предаваха, или бяха просто произволни групи? После между тях се появиха шпации, образуващи сегменти от по три, пет и дванадесет букви. „Думи ли са това? — запита се Майкъл. — Думи ли виждам?“ И тогава думите наистина се появиха, изписани на различни езици.

— Това е *чета* на френски — каза доктор Асад. — А онова там — *виждам* на полски. Бях един месец във Варшава, когато...

— Продължавайте да превеждате — прекъсна я Майкъл.

— *Синьо. Меко.* На немски. Онези думи там приличат на коптски. А ето и на английски. *Безкрайност. Объркване...*

Думите се съчетаваха и оформяха фрази, сякаш извадени от творбата на поет сюрреалист. *Куче поема по звездния път. Случаен нож с мустаци.*

Към осмия час съобщенията се предаваха на различни езици, но вниманието на Майкъл остана приковано върху девет думи, изписани на английски.

ела при нас

ела при нас

ЕЛА-ПРИ-НАС

2.

Алис Чен приключи със задачите по геометрия, стана, взе си кифличка от кошницата и отвори тежката врата на готварницата. На Скелиг Кълъмба бе студено и ветровито, но Алис остави ватенката си разкопчана. Черните ѝ плитки се полюшваха, докато бързаше по пътеката, свързваща трите тераси в северния край на острова. На най-горната имаше два басейна за дъждовна вода и градина с пащърнак и зеле. След това пътеката свършваше и тя се озова на скалиста земя, на която растеше киселец и магарешки бодил.

Покатери се по една канара, като подритваше черните лишеи, сякаш бяха угаснали въглени от старо огнище. Когато се озова горе, бавно се завъртя и огледа острова като страж от наблюдателна кула. Беше дванадесетгодишна — малко сериозно момиче, което някога бе свирило на чело и бе строило укрепления в пустинята с приятелите си. Сега живееше на изолиран остров с четири сестри, които си мислеха, че се грижат за нея — без да подозират, че всъщност е тъкмо обратното. Когато оставаше сама, Алис можеше да се върне към истинската си същност — Принцесата воин от Скелиг Кълъмба, пазителка на бедните кларитинки.

Долавяше миризмата на торф от готварницата и на гниещите водорасли, които събираха по брега и използваша за наторяване на градината. Студеният вятър откъм морето докосваше яката на ватенката и насълзяваше очите ѝ. Точно под нея се намираше параклисът и четирите манастирски къщички: приличаха на каменни кошери с тесни прозорци и поставени в ниши врати. Тя погледна към океана, белите гребени на вълните и тъмната линия на хоризонта, който маркираше нейния свят.

Бедните кларитинки готвеха специални гозби за Алис, кърпеха скъсаните ѝ дрехи и изливаха кофи гореща вода в поцинкованата вана, за да може да се наслади на седмичната си баня. Сестра Мора я караше да чете пиесите на Шекспир и ирландска поезия, а сестра Рут, която бе най-възрастната, я обучаваше на евклидова геометрия от един стар

учебник от викторианската епоха. Алис спеше с монахините в общата спалня. В помещението винаги гореше кандило и когато се будеше посред нощ, Алис виждаше главите на сестрите, отпуснати точно в центъра на натъпканите с гъши пух възглавници.

Знаеше, че тези мили и всеотдайни жени се грижат за нея и може би дори я обичат — но не можеха да я защитят от опасностите на света. Преди няколко месеца наемниците на Табулата бяха дошли на острова с хеликоптер. И докато Алис и монахините се криеха в една пещера, избиха вратата на склада и убиха Вики Фрейзър. Вики беше много мила и бе болезнено да си спомня за смъртта ѝ.

Алис вярваше, че всичко щеше да е различно, ако Мая беше на острова. С меч, ножовете и пушката си тя щеше да избие всички от Табулата. А ако беше живяла в Нова хармония, щеше да защити майка ѝ и останалите жители на колонията. Алис знаеше, че всички от Нова хармония са мъртви, но те продължаваха да са с нея. Понякога, докато правеше нещо съвсем обикновено — връзваше си обувките или мачкаше картофи с вилцата, — изведнъж виждаше майка си да се облича или чуваше как приятелят ѝ Брайън Бейтс свири на тромпета си.

Скочи от канарата, обърна гръб на манастира и тръгна по скалистата земя. Островът се бе образувал, когато два планински върха се подали от водата, и синкавосивият варовик приличаше на решето от пещери и кухни. През прекараните на Скелиг Кълъмба месеци Алис бе натрупала купчини камъни; някои бяха указатели за различните ѝ маршрути по острова, а други — фалшиви знаци, които можеха да отведат невнимателния натрапник до ръба на някоя пропаст.

Скривалището ѝ бе като дупка на язовец, скрита сред бурените. В него държеше увит в найлон ръждясал касапски нож, който бе открила в склада, както и един нож за белене, откраднат от манастирската кухня. Затъкна касапския нож в колана си, подобно на къс меч, и закрепил ножа за белене за подлакътницата си с две широки гумени ленти. На острова нямаше дървета, но тя си беше намерила една тояга край дока и с нейна помощ изследваше загадъчните места. Вече въоръжена, се опита да ходи като арлекин — спокойно, но нащрек, без да изпитва никакъв страх и несигурност.

След двадесетина минути стигна западния край на острова. Постоянно атакуващите вълни бяха откъртили части от варовика и сега

скалата приличаше на пет сиви пръста, посягащи към студената вода. Алис тръгна по най-дългия и спря на ръба. Широка близо два метра цепнатина я делеше от следващата част на скалата. Ако се подхлъзнеше, щеше дълго да пада към назъбените остри камъни, около които се пенеха вълните.

Разстоянието бе достатъчно, за да направи скока труден, но не и невъзможен. Вече си беше представяла какво ли ще е, ако не стигне до отсрещната страна. Щеше да размахва ръце като простреляна птица. Щеше да има време само колкото да чуе вълните и да види камъните, преди мракът да я погълне.

Над главата ѝ кръжаха буревестници и надаваха треперливи писъци, които я караха да се чувства самотна. Ако погледнеше към центъра на острова, можеше да види изправения камък, бележещ гроба на Вики. Холис Уилсън беше копал дупката и бе трупал камъни като побъркан. Не бе произнесъл нито дума и единственият звук бе от лопатата, докато я забиваше в каменистата почва.

Алис се обърна и се загледа в пустия хоризонт. Можеше да си тръгне, да се върне в топлата готварница, но така никога нямаше да разбере дали е храбра като Мая. Остави тоягата при една туфа трева и нагласи двата ножа, за да не ѝ пречат, докато тича. Застана на отсрещния край на скалата и осъзна, че има само около три метра за засилка, преди да скочи през пропастта.

„Направи го — каза си тя. — Не бива да се колебаеш“. Стисна юмруци, пое дълбоко дъх и се втурна напред. Щом доближи ръба, рязко спря. Левият ѝ крак скрита едно бяло камъче, което отскочи от стените и изчезна в сенките долу.

— Страхливка — прошепна тя, докато отстъпваше от ръба. — Ти си *страхливка*.

Загледа морските птици, яхнали въздушните течения към небето. Чувстваше се малка, слаба и дванадесетгодишна.

Когато се върна на равното, видя на хребета да се появява черна фигура. Беше сестра Мора, запъхтяна и със зачервени бузи. Вятърът развяваше булото и расото ѝ.

— Алис! — извика монахинята. — Не съм довольна от теб. Ама никак не съм довольна. Не си приключила с анализа на изреченията, а сестра Рут каза, че не си обелила морковите. Прибирай се веднага.

Стига си се размотавала. Знаеш правилата — никаква игра, докато не си свършиш работата.

Алис отстъпи още няколко крачки и се съсредоточи върху петното червен лишей от другата страна на пропастта. Явно в стойката ѝ имаше нещо, което каза на сестра Мора какво предстои.

— Спри! — изпищя монахинята. — Ще се убиеш! Ще се...

Но останалите ѝ думи бяха отнесени от вятъра, докато Принцесата воин тичаше към ръба.

И скочи.

3.

Холис Уилсън носеше новото си оръжие в калъф за китара, уплътнено с вестници. Преди няколко седмици бе поискал от Уинстън Абоса да му осигури пушка, способна да улучи безпогрешно целта най-малко от сто метра. Уинстън бе собственик на магазин за барабани на Камдън Маркет и благодарение на връзките си намери крадена „Лий-Енфийлд“ с ловджийски оптически мерник. Оригиналната карабина „Лий-Енфийлд“ бе използвана в Първата световна война; този модел 4-Т бе разработен през Втората световна война за снайперисти. Холис смяташе, след като я използва, да я остави на покрива и да се махне.

Лондонските полицаи обикновено го забелязваха, когато вървеше по тротоара или седеше в метрото. Дори когато бе с костюм и вратовръзка, нещо в осанката му изглеждаше твърде самоуверено и почти предизвикателно. Калъфът за китара бе идеалният камуфлаж. Сега една млада полицайка при входа на метростанция Камдън Таун го погледна само за секунда и отмести очи. Просто музикант, нищо особено — чернокож мъж с износено палто, който ще свири на някой ъгъл.

Карабината се измести в калъфа, докато минаваше през въртележката. Лично на Холис лондонското метро винаги му се струваше не така натоварено като нюйоркското. Вагоните бяха по-малки и почти уютни, а влакът издаваше тихо съскане, когато пристигаше на станцията.

Взе Северната линия до Ембанкмънт, откъдето се прекачи на Кръговата. Слезе на станция Блекфрайърс и закрачи енергично по Ню Бридж, отдалечавайки се от реката. Беше към осем вечерта; повечето жители на предградията вече си бяха тръгнали от работа и бързаха към домовете си и топлата светлина на телевизорите. Както обикновено, други все още работеха — метяха улицата, лакираха нокти, разнасяха храна по домовете. На лицата им се четеше глад, изтощение и огромно желание да легнат и да заспят. На окачения на близката сграда билборд

се виждаше млада блондинка, която с екстаз загребваше някаква нова марка яйчен крем направо от картонената кутия. „Щастлив ли си днес?“ — питаше билбордът и Холис се усмихна. „Не точно — помисли си. — Но може и да получа известно удовлетворение“.

През последните няколко месеца животът му напълно се бе променил. Беше напуснал Ню Йорк, бе пътувал до Западна Ирландия и бе погребал Вики Фрейзър на Скелиг Кълъмба. Седмица по-късно беше в Берлин, бе прибрал Блажената майка и я бе изнесъл от подземния компютърен център на Табулата, докато алармата пищеше и по стълбището се виеше пушек. Преди пристигането на полицията едва бе успял да измине две пресечки и да скрие тялото на мъртвия арлекин зад един контейнер за боклук. После се отърва от окървавеното си яке и отиде да намери колата, която бяха оставили недалеч от салона за танци на Аугустщрасе.

Нужни му бяха няколко часа да се върне при тялото и да го прибере в багажника на мерцедеса. Берлинската полиция бе блокирала района около компютърния център и се виждаха примигващите светлини на пожарни и линейки. Накрая щеше да се появи репортер и да оповести официалната версия. ПСИХОПАТ УБИВА ШЕСТИМА, ПОЛИЦИЯТА ТЪРСИ ТЪРСЕЩ ОТМЪЩЕНИЕ СЛУЖИТЕЛ.

Напусна Берлин преди изгрев-слънце и спря при един сервизен център край Магдебург. От едно магазинче си купи пътна карта, вълнено одеяло и лопата за къмпинг. Седеше в ресторанта, пиеше кафе и ядеше хляб с конфитюр, а келнерката непрекъснато се прозяваше. Искаше му се да поспи на задната седалка в колата, но трябваше да се махне от Германия. Търсещите програми на Табулата преравяха интернет и сравняваха снимката му със записите от наблюдателните камери. Трябваше час по-скоро да се отърве от колата и да си намери някое място извън Мрежата.

Но първата му грижа бе погребението. С помощта на картата стигна до Щайнхудер Меер — природен парк западно от Хановер. Голяма табела на четири езика показваше пътя до Мъртвото тресавище — мочурлив район, обрасъл с пирен и кафяви треви. Беше делник, още нямаше пладне и не се виждаха много автомобили. Холис продължи

няколко километра по черния път, уви Блажената майка в одеялото и я отнесе през тресавището до някакви храсти и ниски върби.

Приживе Блажената майка излъчваше постоянна ярост, която хората усещаха още при първата си среща с нея. Сега, в плиткия гроб, изглеждаше по-дребна и по-слаба, отколкото я помнеше. Лицето ѝ бе покрито с одеялото — Холис не искаше да вижда очите ѝ. Докато хвърляше отгоре ѝ мократа пръст, видя малките ѝ бели ръце, все още свити в юмруци.

Изостави колата недалеч от холандската граница, взе ферибот до Харуич и продължи с влак до Лондон. Когато стигна жилищния блок зад магазина за барабани на Уилсън Абоса, видя френския арлекин Липата — седеше на масата в кухнята и четеше краден банков наръчник за парични преводи.

— Странникът се върна.

— Гейбриъл? Тук ли е? Какво е станало?

— Бил е заловен на Първия свят. — Липата издърпа корковата тапа на преполовена бутилка бургундско и си наля. — Мая го спасила, но не успяла да се върне на този свят.

— Какви ги говориш? Тя добре ли е?

— Мая не е странник. Обикновен човек може да се прехвърли само през една от няколкото точки на достъп на света. Древните са знаели къде са те. Сега повечето са изгубени.

— Тогава какво е станало с нея?

— Никой не знае. Симон Лумброзо все още е в църквата „Света Мария от Сион“ в Етиопия.

Холис кимна.

— Значи е преминала там.

— *C'est correct*. Минаха шест дни, но Мая не се появи отново в светилището.

— Има ли план за спасяването ѝ?

— Можем само да чакаме. — Липата отпи глътка вино. — Получих имейла ти за станалото в Берлин. Тялото на Блажената майка в компютърния център ли остана?

— Откарах я на север и я погребях в провинцията. Но не сложих надгробен камък или друг отличителен знак.

— Блажената майка едва ли би обърнала внимание на това. От славна смърт ли умря?

Холис за миг се сепна. Мая използваше същата фраза.

— Уби шестима мъже, а после един я застреля. Сам реши дали е било славна смърт.

Отвори металния тубус, извади меча на Блажената майка и го сложи на кухненската маса.

— Даде ми това, преди да издъхне.

— Моля, бъдете по-конкретен, господин Уилсън. Блажената майка даде ли ви меча си, или вие го взехте от тялото ѝ?

— Тя ми го даде, предполагам. И затова го връщам.

— Може би е искала да поемете задълженията ѝ.

— Тая няма да я бъде. Не съм расъл в семейство на арлекини.

— И аз — каза Липата. — Бях войник от Първи въздушнодесантен полк на морските пехотинци, докато не се появиха разногласия между мен и един старши офицер. Две години работех като бодигард в Москва, след което Тръна ме нае. Моментално разбрах, че това е работа точно за мен. Ние, арлекините, не защитаваме богатите и властимащите. А пророците и ясновидците, странниците, които насочват историята в нова посока.

— Прави каквото искаш, Липа. Аз имам свои собствени цели.

Липата почака няколко секунди, сякаш искаше да се увери в това, което бе чул, след което сякаш изключи част от съзнанието си. Щракна с пръсти — и това беше всичко. Холис излезе от стаята.

Без да престава да мисли за скритото оръжие, пое надясно към Лъдгейт Хил и веднага след това зави наляво по Лаймбърнър Лейн. Фондация „Евъргрийн“ заемаше голяма сграда от стомана и стъкло на стотина метра по-нататък. Черни подпорни колони и гранитни панели обрамчваха затъмнените прозорци. Отдалеч сградата приличаше на огромна вертикална решетка, спусната наред Лондон.

Зданието се пазеше от въоръжена охрана. Преди няколко дни Холис бе влязъл вътре, представяйки се за куриер, и бе помолил да го упътят. Всеки посетител на фондацията трябваше да минава през къс Г-образен коридор от зелено стъкло, където рентген проверяваше какво носи под дрехите си.

От другата страна на улицата се издигаше офис сграда от викторианската епоха. Единственият ѝ обитател бе международна

архитектурна фирма и на витрините на партера имаше снимки на нейни изпълнени проекти в Дубай и Саудитска Арабия. Холис ги беше разгледал и бе решил, че архитектите просто са взели плана на някакъв затвор и са добавили палми, фонтани и плувен басейн.

Позвъни на звънеца на архитектурната фирма и зачака някой да отговори. Когато никой не се обади, застана точно пред вратата и си разкопча палтото. На гърдите му висеше щанга, окачена на въже през врата му. Пъхна края ѝ между вратата и ключалката и натисна странично с цялата си сила. Винтовете изхвърчаха и вратата се отвори.

Щом влезе, Холис извади от джоба си стоманен клин и го загнезди в процепа под вратата. Реши да не използва асансьора и се качи по аварийното стълбище до най-горния етаж. Къса стълба в мъжката тоалетна водеше до плексигласов капак на тавана. Холис дръпна резето с една ръка и след секунди беше на покрива.

Студеният нощен въздух докосваше кожата му, някъде в далечината се чуваше ръмжене на автобус. Като се подхлъзваше по мокрите керемиди, Холис стигна железния парапет на ръба, седна и отвори калъфа.

„Лий-Енфийлд“ бе дълга и тежка, модифицирана да стреля с 7,62 мм патрони. Холис дръпна затвора и пъхна пълнителя в гнездото пред спусъка. Когато върна затвора напред и надолу, в цевта влезе патрон. Холис имаше чувството, че е станал част от оръжието — зареден, прицелен и готов за стрелба. Погледна през оптичния мерник и видя двете тънки черти, които се пресичаха в центъра на вратата от другата страна на улицата.

Омразата му към Табулата бе силно, незатихващо чувство, различно от всяко друго, което бе изпитвал. След като погребва Вики на острова, покри гроба ѝ с големи сиви камъни. Понякога му се струваше, че някой от тях е бил абсорбиран от тялото му.

Зачака появата на мишена, без да знае какво точно ще му се падне. След няколко минути пред сградата на фондацията спря джип и от него слязоха двама души. Холис вдигна карабината и погледна през мерника към плешив мъж около шейсетте и млада жена в светло бежово палто. Докато стояха на тротоара и даваха инструкции на шофьора, към тях се присъедини рус мъж с куфарче. Новодошлият каза нещо и младата жена се разсмя. Джипът потегли.

Прицели се в главата на блондина. Порив на вятъра го накара да потръпне и Холис осъзна, че лицето му е обляно в пот. „Успокой се — каза си. — Дишай бавно“. И натисна спусъка.

Очакваше силен трясък и откат, но не се случи нищо. Без да отлепя око от мерника, Холис дръпна затвора. Дефектният патрон изхвърча и на негово място влезе друг. Той отново натисна спусъка.

Нищо. Сякаш самото време беше изчезнало и единствената реалност бе настоящият момент — карабината и главата на блондина в кръга на мерника. Пак презареждане. Щрак. Нищо.

Третият патрон падна до десния му крак, отскочи от покрива и падна на тротоара долу. Никой не чу звука. Трите мишени вече бяха изкачили стълбите и влизаха в сградата.

Холис чу стъпки по покрива и рязко се извъртя. Липата стоеше на три метра зад него и гледаше надолу към улицата. Бе с черно вълнено палто. С широките си рамене, бръсната глава и сплескан нос приличаше на механично творение, създадено да напомня за човешко същество.

— Нищо й няма на карабината — обясни той. — Казах на Уинстън да сложи празни патрони.

— Щом не си искал да използвам оръжието, защо изобщо позволи да дойда тук?

— Защото имахте някакъв план. Искях да видя какво ще се случи. — Липата кимна към сградата на фондацията. — Сега вече знам.

— Убил си много хора, Липа. Така че не ми казвай, че това е неправилно.

Липата пъхна ръце в джобовете на палтото и левият му крак се плъзна няколко сантиметра напред. Холис знаеше, че е невъзможно да попречи на французина да извади пистолета и да стреля. Само преди минута беше човешко същество с име и минало. А сега бе просто мишена.

— Арлекините не са терористи или убийци, господин Уилсън. Единственият ни дълг е да защитаваме странниците.

— Тогава защо трябва да ти пука какво правя с живота си?

— Защото действията ви само ще привлекат нежелателно внимание към странника, а аз не мога да позволя подобно нещо. Това

означава, че имате две възможности. Можете да напуснете Великобритания или...

Заплахата остана неизречена, но посланието бе съвсем ясно. Куршум от пистолета на Липата щеше да го отхвърли през парапета. Във въображението си Холис се видя как пада, размахвайки диво ръце и крака, а след това остава да лежи неподвижно. След като полицията фотографираше тялото му, щяха да го изстържат от паважа, да му сложат етикет и да го изхвърлят като боклук. Картината не го уплаши, но и не успокои гнева му. Ако умреше, споменът му за Вики щеше да умре с него. Тя щеше да загине за втори път.

— И какъв е отговорът ви? — попита Липата.

— Аз... ще се махна.

Липата му обърна гръб и изчезна през отворения капак. И Холис отново остана сам, стиснал безполезното оръжие.

4.

На следващата сутрин се събуди в наетата си стая на Камдън Хай Стрийт. Имаше чувството, че е последният останал жив човек, когато започна ежедневните си упражнения — двеста лицеви опори и още толкова коремни преси на мръсния килим, последвани от серия движения от бойните изкуства. Когато тениската му стана мокра от пот, взе душ и си направи овесена каша на котлона до умивалника в банята. След като почисти и се увери, че не е оставил видими следи от присъствието си, слезе долу.

Навън имаше съвсем малко хора, предимно магазинери, които приемаха сутрешните доставки или метяха малките си участъци от тротоара. Холис тръгна по Хай Стрийт, пресече Риджънтс Кенъл и навлезе в лабиринта магазини и сергии за храна, заемащи района около Камдън Лок. Беше събота, а това означаваше, че пазарът ще започне да се пълни около десет или единадесет. Хората щяха да идват да си направят трайбъл татуировки, докато приятелите им си купуват черни кожени панталони и тибетски молитвени купи.

„Катакомбите“ бяха система тунели под издигнатите железопътни релси, които минаваха през пазара. През деветнадесети век били използвани като конюшни за конете по канала, но сега подземният участък беше зает от складове и студия. В средата на един от тунелите Холис откри магазина за барабани на Уинстън Абоса. Западноафриканецът седеше на една черна маса в основното помещение и си наливаше мляко в кафето.

Щом видя Холис, Уинстън се оттегли зад една скулптура на бременна жена със зъби от слонова кост.

— Добро утро, господин Холис. Надявам се всичко да е наред.

— Напускам страната, Уинстън. Искан да кажа довиждане на Гейбриъл.

— Да, разбира се. В момента има среща с едни хора в магазинчето за фалафели.

Тъй като Табулата го търсеше, Гейбриъл трябваше да прекарва повечето време в скрития апартамент до магазина за барабани. Ако от Съпротивата искаха да го видят, говореше с тях на друго място. Едно ливанско семейство държеше магазинче за фалафели в постройката до канала и срещу скромно заплащане му позволяваха да използва склада им на горния етаж.

Холис влезе в магазина, заобиколи едно намусено момиче, което кълцаше магданоз, и мина през вратата, скрита зад завеса от мъниста. Качи се в склада и се изненада от броя на чакащите. Гейбриъл стоеше до прозореца и разговаряше с някаква монахиня, облечена в черната роба на бедните кларитинки. Липата стоеше на пост до вратата, скръстил яките си ръце на гърдите си. Щом видя Холис, ръцете му отново се озоваха в джобовете на палтото.

— Мисля, че имахме споразумение — каза той.

— Имаме. Но исках да кажа довиждане на приятеля си.

Липата обмисли искането, след което посочи един стол.

— Изчакай реда си.

Холис седна в дъното на стаята и огледа останалите присъстващи. Хората говореха на полски, немски и испански. Единствените, които разпозна, бяха двама английски свободни бегачи — дундест младеж на име Джагър и мълчаливият му приятел Роланд. Личеше си, че хора от цял свят са научили за странника.

В Лос Анджелис Гейбриъл имаше дълга коса и носеше мърляво кожено яке. Лесно се палеше и на лицето му бързо се появяваше усмивка — комбинация между каубойско перчене и невинност. По време на престоя им в Ню Йорк Холис му беше помагал да приготвя спагети и го бе слушал как пее извън такт в караоке бар. А ето че всичко се бе променило. Сега Гейбриъл изглеждаше като корабокрушенец. Лицето му бе изпито, ризата висеше като окачена на тялото му. Имаше нещо странно в очите му — бяха ясни и много напрегнати.

След като поредният човек разговаряше с Гейбриъл, Липата го извеждаше от стаята и посочваше кой е следващият. Гейбриъл ставаше да се ръкува, после сядаше, слушаше и гледаше съсредоточено лицата на последователите си. След като човекът изложи вижданията си, Гейбриъл се навеждаше напред и говореше тихо, почти шепнешком.

Когато срещата приключваше, се ръкуваше втори път, поглеждаше директно в очите на госта и му казваше „благодаря“ на родния му език.

Двамата английски свободни бегачи бяха последните, които трябваше да се видят със странника, и Холис чу всяка дума от разговора. Някой си Себастиан бил заминал за Франция да организира съпротива срещу Табулата и Джагър смяташе, че не следва инструкциите.

— Когато започнахме това движение, установихме няколко правила. Не много...

— Шест, ако трябва да сме конкретни — обади се Роланд.

— Именно. Шест правила. И едно от тях е, че всеки екип трябва да измисли своя собствена стратегия. Приятелите ми в Париж казват, че Себастиан говори за организиране на управителен съвет...

Гейбриъл мълча, докато Джагър не завърши речта си. След това отново заговори така тихо, че двамата свободни бегачи трябваше да се наведат напред, за да чуят всяка дума на странника. Постепенно започнаха да се отпускат и накрая кимнаха.

— Значи се разбрахме? — попита Гейбриъл.

— Предполагам. — Джагър погледна приятеля си. — Имаш ли нещо да кажеш, Роланд?

Едрият мъж сви рамене.

— Не, нямам.

Свободните бегачи станаха като порицани ученици и се ръкуваха с Гейбриъл. Когато излязоха, Липата кимна на Холис — „Твой ред е“. След което заслиза по стълбите към магазинчето за фалафели.

Холис мина между масите и седна срещу Гейбриъл.

— Дойдох да се сбогувам.

— Да. Липата ми каза какво се е случило.

— Ти си все още мой приятел, Гейб. Никога не бих направил нещо, което да те изложи на опасност.

— Разбирам.

— Но някой трябва да си плати за смъртта на Вики. Не мога да забравя какво направиха с нея. Аз намерих тялото ѝ и изкопах гроба.

Странникът стана от масата, отиде до прозореца и се загледа към канала.

— Когато действаме като враговете ни, рискуваме да станем същите като тях.

— Не съм тук за лекции. Ясно?

— Говоря за Съпротивата, Холис. Видя ли двете жени от Сиатъл? Получили са достъп до всички външни камери, използвани от фондация „Евъргрийн“. За първи път използваме Голямата машина, за да *следим* Голямата машина. Това е добре организиран план, който не излага никого на опасност, но въпреки това ме притеснява. Сякаш строя къща, но не знаая как ще изглежда в завършен вид.

— Монахинята също ли е от Съпротивата?

— Не. Това е друг проблем. Бедните кларитинки от Скелиг Кълъмба мислят, че Алис Чен подивява. Напълно е излязла от контрол. Смятат да я доведат в Лондон в близките седмици и трябва да й намерим безопасно място, където да живее. Искат ми се Мая да беше тук. Тя щеше да знае какво да прави.

— Може ли изобщо Мая да се върне в нашия свят?

Гейбриъл се върна при масата и си наля чай.

— Мога да се прехвърля отново до Първия свят, но не бих могъл да я върна тук. Симон Лумброзо проучва стари ръкописи и исторически книги. Трябва да намери друга точка на достъп — място, където обикновен човек може да се прехвърли и да се върне. Преди хиляди години хората са знаели къде са тези места. Изграждали са храмове около тях. Но сега това познание е изгубено.

— И какво ще стане, ако Симон намери някоя от тези точки?

— Ще ида да я намеря.

— На Липата няма да му хареса... а и новите ти последователи няма да са особено щастливи.

— Защо мислиш така?

— Хората, с които току-що разговаря, рискуват и променят живота си заради теб. Ако се върнеш в Първия свят, на практика им казваш: „Съпротивата не е чак толкова важна. Смятам да поставя този единствен човек над вашите проблеми и може би никога няма да се върна“.

— Това е особен човек, Холис.

— Мая не би желала да поемаш този риск. Ти си странник, Гейб. Имаш по-голяма отговорност.

— Имам нужда от нея. — Гласът на Гейбриъл бе пропит с емоции. — Когато се запознахме с теб в Лос Анджелис, не знаех кой съм или какво трябва да правя с живота си. А сега съм прекосил

границите и посетих два свята. Те са толкова истински, колкото тази маса и тази стая. Подобни преживявания те променят. Вече нямам чувството, че имам *връзка* с каквото и да било. Мая е връв, завързана за сърцето ми. Без нея щях да бъда отнесен нанякъде.

— Мислиш ли, че брат ти има същия проблем?

— Съмнявам се, че Майкъл се тревожи за някого другого. Единственото, което занимава мислите му, са силата и контролът.

— В силата няма нищо лошо — каза Холис. — Единственият ни проблем е, че не сме достатъчно силни, за да унищожим Табулата.

— Не можем просто да унищожим врага си. Трябва да предложим алтернатива. Липата каза, че си пълзял по покривите със снайперистка карабина.

— Такъв беше изборът ми.

— Просто искам да разбера действията ти.

— Нямах правото да ме съдиш. През изминалата година те пазят арлекини. Те биха убили всекиго.

— Чел си „Пътят на меча“. Арлекините са дисциплинирани и се владеят. Само защитават себе си и странниците. Не търсят отмъщение.

— Аз не съм арлекин и не следвам правилата им. Табулата уби Вики и смятам да ги унищожа до последния човек.

— Още ли те е грижа за нея?

— Разбира се!

— И помниш колко мил човек беше?

— Да...

— Наистина ли мислиш, че би искала да направиш това?

Гейбриъл вдигна очи и Холис усети пълната сила на странника. За момент се почувства като малко дете. „Прегърни ме. Успокой ме“. Но после си спомни за камъка в тялото си и скръсти ръце на гърдите си.

— Каквото и да кажеш, не можеш да ме накараш да променя решението си.

— Добре. Не слушай мен. Защо обаче не попиташ Вики? Какво би станало, ако можеше да разговаряш с нея за последен път?

Холис се почувства така, сякаш Гейбриъл внезапно го е зашлевил. Нима това бе възможно? Нима един скитник можеше да направи подобно нещо? Разбира се, че не. Яростно стовари юмрук върху масата.

— Изобщо не желая да слушам разни духовни глупости. Вики е мъртва. Аз я погребях на онзи остров. Няма да се върне.

— Не съм казал, че ще се върне. Когато човек умира, Светлината напуска тялото му завинаги. Но при определени обстоятелства като самоубийство или насилствена смърт Светлината остава за известно време в този свят. Отделни хора имат способността да се докосват до тази енергия. В миналото са били наричани шамани или медиуми.

— Зная за какво говориш. Духове и гоблини. Цигани и кристални топки. Всичко това е измама.

— В повечето случаи. Но някои хора наистина могат да разговарят с мъртвите.

— И ти ли?

Гейбриъл поклати глава.

— Не. Аз нямам тази дарба. Но Симон Лумброзо ми каза за друга възможност. Когато Врабеца останал последният арлекин в Япония, бащата на Мая отишъл в Токио да го види. Врабеца завел Тръна при една жена, занимаваща се с традиционно призоваване на духове, която живеела на северния бряг на главния остров. Тръна казал, че била много силна — от истинските.

— Сигурно е било някакъв номер.

— Вече нямаш дом, Холис. Не можеш да се върнеш в Лос Анджелис. Щом напускаш Лондон, защо не отидеш в Токио?

— Манипулираш ме...

— Предлагам ти различен вид пътуване. Всеки от нас може да посвети живота си на омразата. Това се случва всеки ден. Сега е твоят момент да се замислиш за алтернатива. Иди в Япония. Потърси онази жена. Може би няма да я намериш. Може би ще се върнеш и ще ми кажеш, че трябва да бъдем като враговете си, ако искаме да ги победим. Ако го кажеш, ако го *вярваш*, ще те послушам.

Стъпки по стълбите. Холис погледна през рамо и видя Липата да се връща с чаша кафе в грамадната си ръка.

— Ще си помисля — каза Холис. — Но въпреки това не вярвам, че може да се разговаря с мъртвите.

5.

Мая стигна до четвъртия етаж на изоставената офис сграда и бавно тръгна по централния коридор, като се оглеждаше за свежи следи в прахта. Когато се увери, че никой не е идвал тук от последното ѝ посещение, пръсна по пода счупени стъкла и тръгна към помещенията, заемани навремето от застрахователна компания. Ръката ѝ докосна дръжката на меча. Беше готова да атакува.

Като се движеше колкото се може по-безшумно, се промъкна в приемната. „Спри! Ослушай се!“

Нямаше никого. Тя избута едно бюро пред вратата и отвори отдушника към коридора, за да чуе, ако дойде някой. На острова нямаше електричество и единствената светлина в помещението идваше от горящ газ на улицата. Пламъкът танцуваше и хвърляше мръсно оранжева светлина. Сенките докосваха старомодните мебели и ръждивите кантонерки покрай стената. При едно от предишните си посещения беше преровила шкафовете и бе намерила покрити с мокри петна папки, пълни със застрахователни договори и кочани от чекове.

Влезе в един от офисите, намери някакъв директорски стол и избърса прахта. Нещо в съседната стая се раздвижи и Мая извади меча си. Обитателите на острова можеха да се разделят на две категории. Хлебарките бяха слаби, уплашени хора, които се опитваха да оцелеят, като се криеха из развалините; вълците бяха агресивни, скитаха из града на групи и търсеха плячка.

Звукът се повтори. Мая надникна през една пукнатина на вратата и видя как един плъх притича по пода. По целия остров имаше плъхове и някакви сиви животинки, подобни на порове, които щъкаха из храсталаците на изоставените паркове. „Няма опасност — помисли си Мая. — Мога да си почина тук“. Прибра меча в ножницата и избута тапицирания стол в приемната. След като провери вратата още веднъж, седна и се опита да се отпусне. Остави на пода до краката си бухалката с метален край и малката раница с бутилка вода. Храна нямаше.

Този мрачен свят имаше много имена — Първият свят, Хадес, Шеол, Ад. Описваше се в много митове и легенди, но винаги имаше едно основно правило — че посетител като нея никога не бива да яде нищо, докато е тук, дори най-великолепното ястие, предлагано на златни подноси. Странниците оставяха истинските си тела в Четвъртия свят и можеха да избегнат тази опасност, но ако обикновен човек погълнеше дори коричка хляб, можеше да остане тук завинаги. Мая се чувстваше като един от огньовете, които горяха сред руините — ярка точка пламък, която бавно поглъща себе си. Повечето огледала в града бяха изпочупени, но беше успяла да се види в парче стъкло край запустелия градски музей. Косата ѝ бе сплъстена, очите — мъртви.

Външният ѝ вид не я притесняваше толкова, колкото загубата на памет. Понякога ѝ се струваше, че цели периоди от живота ѝ се стопяват в нищото. Пазеше живите образи, които ѝ бяха останали. Преди много време беше прекарала зимен ден в Ню Форест и бе гледала стадо диви коне, тичащи през покрито със сняг пасище. Сега отново видя яките крака, оплетените гриви и хвърчащия изпод копитата сняг, бял като парата във въздуха.

Спомняше си откъслечни моменти с баща си и майка си, Липата, Блажената майка и останалите арлекини, но Гейбриъл бе единственият глас, който все още чуваше, единственото лице, което все още виждаше. Засега любовта беше запазила тези спомени, но ѝ ставаше все по-трудно да ги извика отново. Нима Гейбриъл чезнеше като забравена на слънце фотография, чиито цветове избледняват и фигурите стават все по-неясни? Ако го изгубеше за втори път, щеше да стане като другите на острова — мъртва отвътре, макар и все още жива.

Чу някакво драскане в коридора и отвори очи. Имаше само секунди да извади мечата си, преди вратата да се отвори на около сантиметър и да удари бюрото. Мая грабна раницата, праметна ремъка през лявото си рамо и се заслуша. Натрапникът почука на вратата.

— Тук ли сте? — попита тих глас. — Аз съм Пикъринг. Господин Пикъринг. Приятел съм на Гейбриъл.

— На този остров няма приятели.

— Но това е самата истина — каза Пикъринг. — Кълна се, така е. Помогнах на Гейбриъл, когато дойде тук първия път и вълците ни заловиха. Отворете вратата. Моля ви. Търсех ви.

Мая смътно си спомни мъжа в дрипите. Беше завързан с верига за една тръба в изоставеното училище, което вълците използваха като щабквартира. Докато бе скитала из града, бе срещнала неколцина от хората хлебарки, които се криеха в стени или под подове. Винаги изглеждаха уплашени и говореха бързо, сякаш постоянният поток думи им доказваше, че са все още живи. Хлебарките бяха интелектуалците на Ад — всички имаха велики замисли и пространни обяснения.

Прибра меч в кожената ножница, отиде до вратата и дръпна бюрото няколко сантиметра към себе си. Пикъринг явно чу скърцането на дървените крака по плочките, защото моментално завъртя дръжката. Този път вратата се отвори достатъчно, за да може да пхне глава в стаята.

— Господин Пикъринг, на вашите услуги. Имах шивашка работилница преди началото на бедите. Най-финото дамско облекло. — Пое дълбоко дъх. — С кого имам честта да се срещна?

— Мая.

— Мая... — Той сякаш вкуси думата. — Прекрасно име!

Пикъринг явно имаше способността на поровете да се промъква през всеки процеп, през който може да мине главата му, защото преди Мая да успее да реагира, се бе вмъкнал в стаята. Беше кльощав треперещ мъж с дълга коса и брада. Парчето зелена коприна около шията му приличаше на примка на палач, но Мая осъзна, че е нещо още по-невероятно — вратовръзка.

— И как ме намери?

— Зная всички скривалища на този остров. Веднъж дойдох тук и видях отпечатък на стълбите.

— Разказа ли на някого?

— Изкушавах се. Всеки би се изкусил. — Пикъринг показва жълтите си зъби. — Комисарят на патрулите обяви награда от сто дажби храна на онзи, който ви убие.

— Ако наистина ме иска мъртва, трябва да удвои наградата.

— Повечето вълци се страхуват от вас. Някои казват, че сте призрак или демон. Не можете да бъдете убита, защото вече сте мъртва.

Мая отново седна на стола.

— Може пък да е вярно.

— Вие сте жива. Напълно сигурен съм в това. Гейбриъл не беше призрак, а вие дойдохте да го спасите. Но сега сте в капан тук, като всички останали.

— И затова ли ме издири? За да ми кажеш, че съм в капан?

— Дойдох, за да ви спася. И да спася себе си, естествено. Но първо трябва да отидем до библиотеката. Претърсих цялата сграда и накрая намерих картографския отдел. Вратата към помещението е все още заключена. Не мисля, че са го ограбили.

— Хората тук не се интересуват от карти. Искат храна. И оръжия.

— Да. Съвсем правилно. Само това искат. Но аз смятам, че в библиотеката има карта на острова. Винаги са се носели слухове за тунел под реката. Така че някоя карта би могла да ни покаже как да намерим входа му.

Пръстите на Мая нервно потропваха по дръжката на меча. Проходът ѝ обратно към Четвъртия свят беше наскоро реката. На два пъти бе плувала с надеждата да го намери, но течението беше твърде силно и едва ѝ оставаха сили да се върне на брега. Нямаше представа какво има в тъмната земя от другата страна на водната преграда, но не можеше да остане на острова. С времето тялото ѝ отслабваше. И в крайна сметка щеше да стане плячка на вълците.

— Тогава защо не си взел тази карта и не си избягал? — попита тя.

— Трябва ми помощта ви. — Пикъринг сведе поглед към дрипавите си панталони и различните обувки. — Не е лесно да се влезе в помещението.

Една част от историята му бе истина — в града наистина имаше библиотека. Мая бе минавала няколко пъти покрай руините, но така и не бе влязла вътре. Докато бродеше из острова, все намираше малки парчета реалност в отломъците. Щом бяха оцелели списъци за покупки и ученически бележници, може би наистина имаше карта, която да показва изход оттук.

Внезапният прилив на надежда бе тъй силен и неочакван, че не бе в състояние да помръдне или да каже нещо. Беше като да намериш

жив въглен в студено огнище, искрица топлина, която би могла да се разрасне и да изпълни стаята.

— Добре, Пикъринг. Да идем в библиотеката.

— Ще бъда щастлив да ви заведа дотам. И ако намерим подходящата карта...

— Ще напуснем острова заедно.

— Надявах се, че ще го кажете. — Дребният мъж се ухили. — Никой друг на този остров не би спазил обещание, освен вас.

Мая избути бюрото до стената и излезе след Пикъринг от офиса. Слязоха по спиралното стълбище на сградата и излязоха на улица, пълна с почернели отломки и изгорели коли. Главата на Пикъринг се стрелкаше наляво-надясно. Приличаше на дребна животинка, току-що излязла от бърлогата си.

— И сега какво?

— Не изоставайте и вървете след мен.

В единия край на острова имаше гъсталак от мъртви дървета и бодливи храсти. Мая бе дала имена на различните места — сградата на застрахователната компания, училищния двор и квартала с театъра. Опита се да си представи как е изглеждал градът преди началото на боевете. Имало ли е някога листа по дърветата? Минавал ли е трамвай по централния булевард, звънял ли е месинговият звънец на кондуктора?

Пикъринг имаше различно виждане за Ад. Не обръщаше внимание на малкото оцелели указатели, но сякаш знаеше местоположението на всички дупки в тръбите, от които бълваше пламък и дим. Градът се състоеше от отделни тъмни и светли райони. През повечето време вървяха в сенките, като избягваха както пламъците, така и черните тунели, където можеше да се спотайва някой. „Оттук... Оттук...“ — съскаше Пикъринг и Мая трябваше да тича, за да не изостава.

Влязоха в ограбен супермаркет с изпотрошени витрини и купчина манекени. Куклите се усмихваха, сякаш бяха доволни от унищожението. Когато стигна входа на магазина, Пикъринг погледна към библиотеката от другата страна на улицата. Беше построена в същия неокласически стил като останалите обществени сгради в града. Приличаше на гръцки храм, пострадал при бомбардировка. Някои от мраморните колони бяха станали на чакъл, а други се крепяха една на

друга като мъртви дървета в гъста гора. Някога в основата на външната стълба се бе издигала на пост статуя, но единственото, което бе останало от нея, бяха обутите в сандали крака и краищата на каменна тога.

— Трябва да пресечем улицата — обясни Пикъринг. — Могат да ни видят.

— Продължавай. Аз ще се погрижа, ако изникнат проблеми.

Пикъринг пое три пъти дъх като човек, който се кани да се гмурне под вода, след което се втурна през улицата. Мая го последва, като вървеше бавно и спокойно, за да покаже, че не се бои от никого.

Намери Пикъринг скрит зад една от колоните и влязоха в централната зала на библиотеката. По пода бяха пръснати парчета гипс и бетон, един месингов полилей беше изтръгнат от тавана. Навсякъде по пода и стълбището имаше разпилени книги. Мая взе една и я прелисти; беше написана на език, който не познаваше, и имаше деликатни рисунки на растения, приличащи на папрати и палми.

— Отиваме на третия етаж — каза Пикъринг и Мая го последва по стълбите. Опитваше се да заобикаля изпокъсаните и изцапани книги, но понякога настъпваше или подритваше съдрани страници. Стълбището тънеше в мрак и тъмнината сякаш добавяше още тежест върху раменете ѝ. Когато стигнаха първата площадка, цялото ѝ тяло бе някак по-тежко и трудно.

На третия етаж книгите бяха натрупани покрай стената. Пикъринг я поведе по един коридор, направи неочакван завой през една врата и спря.

— Стигнахме. Това е читалнята...

Обширното помещение обхващаше по-голямата част на най-горния етаж. Беше с висок дванайсет метра таван, мраморен под на бели и зелени квадрати и пълно с дървени маси и столове. Лавиците за книги бяха на две нива — едното на нивото на пода, а другото започваше от средата на стената. Част от газовите тръби не бяха унищожени и някои лампи по масите все още светеха.

Пикъринг напрегнато бе свил рамене, устните му бяха стиснати. Мая се запита дали липсата ѝ на страх не го изнервя. Последва го между редиците маси до средата на помещението, където подът внезапно изчезваше. Явно тук бе станала експлозия (последвана от пожар) и голяма част от библиотеката се бе срутила.

Беше останала само част от сградата — подобна на стълб от тухли, камък и бетон, заобиколена от пет метра празно пространство. На върха на стълба имаше част от читалнята с една-единствена маса върху участък шахматен под и врата с решетки, приличаща на вход на затворническа килия.

— Ето там. Виждате ли? — Пикъринг посочи вратата. — Това е входът към картографския отдел.

— И как ще стигнем дотам? Можем ли да се изкачим отвътре?

— Не. Опитах. Помислих си, че ще знаете какво да правите.

Мая се зачуди как да преодолее петте метра пропаст между стълба и читалнята. Въжето бе безполезно, освен ако не успееше да се покатери на покрива. Можеха да направят стълба от парчетата дърво и стари гвоздеи, но това щеше да отнеме твърде много време и щяха да привлекат вниманието на патрулите. Мая се огледа, обърна гръб на Пикъринг и се качи по стълбите до горното ниво лавици. Хвана металния парапет и започна да го бута напред-назад. Десетина книги полетяха и нападаха долу на пода.

Пикъринг забързано се качи по стълбата и застана до нея.

— Какво правите?

— Хвани парапета — каза тя. — Да се опитаме да го откъртим.

Бутаха и дърпаха, докато част от парапета не се откъсна. Мая я измести и я нагласи така, че краят достигна стълба като някакъв тесен мост.

— Знаех си, че ще измислите нещо — каза Пикъринг.

Мая нагласи ремъка на ножницата и стъпи на импровизирания мост. Той се разклати, но не падна. Тя направи една крачка, после втора, като се опитваше да не гледа надолу. Парапетът леко се огъна, когато стигна средата, но тя направи още няколко стъпки и стигна до отсрещната страна.

Използва бухалката като щанга, изкърти вратата от пантите и влезе в стаята с картите.

Озова се в малко хранилище без прозорци. Стените бяха покрити с лавици, пълни с черни картонени кутии. Всяка кутия беше завързана с копринен шнур и отбелязана с избледнели числа.

Мая взе една кутия от най-близката лавица и я сложи на масата. Развърза шнура, отвори капака и видя избледняла литография на създание с човешка форма с криле и излизаща от тялото му светлина.

Ангел. Под тази литография имаше друга, пак на ангел, облечен в роба с друг цвят.

Вбесена, Мая отвори още две кутии. И в тях имаше цветни изображения на ангели с мечове или златни ковчежета. Илюстрации, откъснати от книги. Отпечатащи на акварели и дърворезби. Темата обаче беше една и съща. Ангели на земята и в небето. Ангели, които се рееха във въздуха, летяха или седяха на златни тронове. Черни ангели, бели ангели, дори един с шест ръце и зелена кожа. И нито следа от каквито и да било карти.

Чу трясък отвън и излезе с една от кутиите в ръце.

Импровизираният ѝ мост беше съборен и лежеше върху развалините три етажа по-долу.

Пикъринг стоеше срещу нея и се усмихваше триумфиращо.

— В капан си — изкиска се той. — Отивам да намеря някой патрул.

— Ще те убият.

— Не, няма. Познават ме. Мога да намеря всеки, който се е изгубил или е изчезнал. Дори демон като теб.

— Ами картите, Пикъринг? Току-що намерих една, която показва прохода под реката.

— Покажи ми я. Дай да я видя.

— Разбира се. Няма проблем. — Мая размаха кутията. — Само ми помогни да слеза от платформата.

Пикъринг обмисли предложението и поклати глава.

— Не може да има карта, защото от острова няма изход.

— Помогни ми и ще те защитавам от вълците.

— Ако остана с теб, ще ни убият и двамата. Ти все още храниш надежда, Мая. Това е слабото ти място. Именно затова успях да те доведа тук.

Докато Пикъринг се отдалечаваше забързано, Мая бръкна в кутията и хвърли наръч ярко оцветени ангели във въздуха. Те се запремятаха надолу в сумрака. „Надежда. Това е слабото ти място“.

А ето че вече я нямаше.

6.

Майкъл се събуди в декориран с цветя апартамент и взе душ. На тоалетната масичка в спалнята имаше голям букет рози, а в кристална ваза до умивалника в банята — разцъфнала клонка глог. Към тези дарове имаше малки картички — лични съобщения от госпожа Брюстър и други членове на Братството. „Късмет — се казваше в една от тях. — Носиш нашите надежди в пътуването си“.

Майкъл нямаше никакви илюзии относно искреността на тези послания. Беше все още жив, защото Братството смяташе, че може да им помогне да увеличат мощта си. Когато на свързания към квантовия компютър монитор се изписаха думите *ела при нас*, той разбра, че управителният борд ще изиска да се прехвърли. Това беше ролята му — да излезе в мрака и да се върне с технологични чудеса.

Навлече тениска и клин и отиде в дневната. Преди час някой от охраната на изследователския център беше донесъл поредните пищно аранжирани цветя на масичката за кафе — японско село с жълти като слама орхидеи, увиващи се около керамична пагода.

Той отиде до прозореца и се загледа към лабораторията по невронна кибернетика — подобна на кутия бяла сграда без прозорци, сякаш бе паднало от небето захарно кубче. Вече беше странник и нямаше нужда от специални опиати или жици в мозъка, за да се прехвърли. Но отиването в сградата бе публичен акт, демонстрация на уникалната му способност. Ясно беше, че вече не е пленник, но влизането му в Братството само бе увеличило броя на враговете му. Ако се върнеше с някаква нова технология, позициите му щяха да станат много по-силни.

Шестте свята представляваха паралелни алтернативни реалности. Вече се беше прехвърлил до Втория свят на гладните духове. Първият беше версия на Ада и Майкъл нямаше намерение да посещава това опасно място. В Третия имаше животни, но той не бе мястото, където да се намери високоразвита цивилизация, използваща квантов компютър. Майкъл бе решил, че съществата, които бяха

изпратили съобщението, са или от Шестия свят на боговете, или от Петия на полубоговете. Беше чел дневниците на странници от миналото, но никой от тях не можеше да опише тези светове подробно. Полубоговете се смятаха за умни, но бяха подозрителни към всички останали. Боговете живееха на трудно за откриване място — в златен град.

Макар Братството да смяташе, че го контролира, Майкъл имаше свой дневен ред. Да, трябваше да получи достъп до напреднала технология, но също така търсеше обяснение на собствените си действия. Беше загуба на време да се посвещава на философия или да се моли в църкви, ако някакво по-висше същество може да му даде отговора направо.

Имаха ли боговете магически сили? Можеха ли да летят из облаците и да мятат гръмотевици с ръце? Може би човешкият свят бе просто огромен мравуняк и боговете спираха тук колкото да разпердушинят кулите му и да наводнят проходите. А после, на всеки няколкостотин години, да пускат по някаква троха познание в пръстта, колкото да вдъхновят човечеството да продължава да работи.

Някой почука и Майкъл отвори. В коридора стояха Нейтан Бун и доктор Дреслър. Бун беше безстрастен както винаги, но ученият изглеждаше нервен.

— Как сте, господин Кориган? Спахте ли добре?

— Да, благодаря.

— Екипът е готов — каза Бун. — Да вървим.

Спуснаха се с асансьора и излязоха. Вятърът духаше от североизток и върховете на боровите отгатык стената се люлееха, сякаш бяха нападнати от армия дървосекачи, въоръжени с моторни резачки. Когато стигнаха бялата сграда, Бун махна с ръка. Отвори се стоманена врата и тримата влязоха в голямо помещение с остъклена галерия на шест метра над бетонния под.

Докато Дреслър и Бун се качваха към нея, Майкъл си събу обувките и легна на масата в центъра. Тайванският лекар Лау дойде и започна да прикрепя сензори към ръцете и черепа му. Майкъл долавяше лимоновия дъх на парфюма на Лау и чуваше бръмченето на климатичната инсталация. Сенките по стената се раздвижиха, когато докторът се премести от другата страна на масата.

— Всичко е готово — тихо каза Лау. — Микрофонът е включен. В галерията ни чуват.

— Добре. Готов съм.

Минаха няколко минути, без да се случи нищо. Очите на Майкъл бяха затворени, но той знаеше, че всички го наблюдават. Може би нещо не беше наред. Ако се провалеше, Нейтан Бун щеше да каже на госпожа Брюстър и тя щеше да започне подмолна кампания срещу него. Спомни си какво се бе случило с доктор Ричардсън преди няколко месеца. Неврологът беше избягал от изследователския център, но хората на Бун го намериха на нощния ферибот за Нюфаундланд и го метнаха в океана.

Отвори очи и видя доктор Лау до масата.

— Удобно ли ви е, господин Кориган?

— Свършихте си работата. Сега си идете.

От кожата му се появи сенчеста ръка и след миг изчезна. Майкъл забрави за зрителите в галерията и се съсредоточи върху собственото си тяло. Усещаше енергията в себе си — Светлината, съдържаща се във всяко живо същество. Енергията бавно увеличаваше силата си и Майкъл имаше чувството, че започва да свети.

Раздвижи дясната си ръка и нещо си проби път навън от кожата му. И ето я — ръка, съставена от малки точки светлина, подобно на миниатюрно съзвездие. Секунди по-късно дойде още Светлина и Майкъл се освободи от клетката, която го държеше, от тромавата тежест на плът и кост. Понесе се нагоре и изчезна, когато Светлината бе придърпана в тъмната крива на безкрая.

Четири бариери от въздух, земя, вода и огън се издигаха между него и другите светове. Преодоля ги бързо, като се движеше към всяко черно пространство, което му позволяваше да продължи напред. Огнената беше последната и той спря за секунда пред нея, загледан в горящия олтар, преди да влезе в прохода във витража. Нещо могъщо водеше светлината му в определена посока и той имаше чувството, че всички атоми на мозъка му са разцепени и отново събрани в едно цяло.

Когато моментът отмина, беше буден и се носеше във вода. Изпадна в паника, замахна с ръце и зарита. Краката му докоснаха дъно

и Майкъл се изправи, мигаше и трепереше като току-що спасил се от морето корабокрушенец.

Нямаше непосредствена заплаха за живота му — наоколо не се виждаха никакви хора или животни. Можеше да движи ръцете и краката си. Можеше да мисли, да чува и да вижда. Въздухът бе топъл, облаците в небето бяха купести и сиви. Стоеше наред нещо, приличащо на обширно оризище, разделено на участъци от тесни насипи. На всеки няколко метра от земята стърчеше тънка пръчка.

Огледа се и осъзна, че каквото и да расте тук, няма нищо общо с ориза. Широки листа с дебели стебла лежаха на водната повърхност, а между тях се носеха цветя, подобни на чаши от оранжев восък за свещи. От цветята се разнасяше влажната миризма на разложение.

Преди да изучи района, трябваше да отбележи прохода към собствения си свят. Без да откъсва очи от мястото, събра три пръчки и ги заби в калта като груб триножник. Докато газеше във водата за още една пръчка, кракът му докосна някакъв объл предмет с размерите на тиква.

Бръкна във водата да разбере какво е и нещо докосна ръката му. Беше животно — движеше се бързо и знаеше за натрапника в своя свят. Създанието се плъзна между краката му, остри като игли зъби пронизаха кожата му. Докато дърпаше крака си, Майкъл видя блестящо черно същество непосредствено под повърхността. Имаше тяло на змия и глава на змиорка.

Майкъл побягна с викове през оризището. Ухапаният му крак гореше и той се запита дали съществото не е отровно. На няколко метра от насипа нагази в дълбока кал и трябваше да напегне всичките си сили, за да стигне до ивицата суша.

Дръпна крачолата си и огледа раната — наъбено V от малки точици кръв. След като паренето изчезна, той стана и огледа новия свят. Триножникът, бележешк прохода, бе на около двеста метра от него, а тъмнозелената вода на оризищата стигаше до хоризонта. Точно над него имаше три слънца, групирани в триъгълник и полускрити от сивите облаци. Когато се прехвърляше, той се движеше към Светлината — към така наречените „висши“ светове. Но наред калните оризища не се виждаше никакъв златен град.

— Ей! — извика той. — Ехо!

Гласът му прозвуча слабо и жално.

Огледа се пак и видя нещо, което не бе забелязал досега — огън, горящ до някакви храсти и дървета.

Тръгна по насипа, ограждащ водния правоъгълник. Лек ветрец вдигна вълни, които се заплискаха в червеникавокафявата пръст. Единствените други звуци, които чуваше, бе собственото му дишане и жвакането на мокрите му чорапи. След известно време зави наляво по друг насип и мина през някакви опърпани храсти, които приличаха на див чай, и миниатюрни дървета с извити клони, мушкащи към небето.

Чу гласове и се запромъква през гъсталака. Стигна до някакви растения с листа като ленти стара кожа и запристъпва още по-предпазливо.

Единадесет мъже и жени седяха около огъня. Окаяна парцалива група, сякаш бяха оцелели от наводнение или торнадо. Представителите и на двата пола носеха широкополи сламени шапки и високи ботуши с навити към коленете краища. Жените бяха с черни блузи и поли и с червени или зелени панталони под тях, а по мъжкото облекло имаше ярки геометрични шарки, предимно квадрати и триъгълници. Всеки носеше нещо на врата си — червен нашийник, широк четири пръста и със сребърен клипс. Единствените им други вещи бяха дълги криви ножове на коланите.

Групата спореше за нещо и когато тонът стана по-висок, един старец се изправи с мъка. Имаше криви крака, твърда коса и шкембе, което висеше над катарамата на колана му.

— Той е крадец! — заяви старецът. — Най-долнопробен крадец, който изобщо не го е грижа за работещите ботуши до него. Но бедата е, че той е крадецът, а *ние* сме онези, които си плащат.

Една млада жена, която слагаше съчки в огъня, каза:

— Мокропълзачите пътуват насам. А сега сме с един по-малко от дванадесет.

Майкъл не разбираше голяма част от чутото, но ритъмът на речта и интонацията сякаш идваха от някакъв по-ранен период. Като се мъчеше да не вдига шум, той изпълзя няколко стъпки надясно и видя мъртвец, обесен.

Замисли се дали да изпълзи обратно през гъсталака до насипа, но се отказа. *Ела при нас* — така гласеше съобщението от монитора. Вярно, тези хора имаха ножове, но по каниите им имаше мръсни петна и кал. „Това са инструменти — помисли Майкъл. — А не оръжия“.

Стана, мина през храстите и излезе на поляната. Всички се сепнаха, а старецът замига бързо като пещерно създание, измъкнато внезапно на светло.

— Как се казва това място? — попита Майкъл.

— Во... водните поля — заекна старецът. — Това е старото име. Разбира се, може би ще измислят някакво ново.

— А вие какво правите тук?

— Ние сме верни слуги, господине. Всички. Както можете да видите. — Старецът докосна нашияника си. — Тук сме, за да приберем искрата.

— А онзи кой е? — попита Майкъл и посочи обесения.

— Крадец.

Отговорът предизвика мърморене и коментари от останалите. „Да. Крадец. По-лошо и от хулник“.

— Какво е откраднал?

Старецът сякаш бе изумен от въпроса.

— Уби се и открадна живота си, господине. А той е собственост на боговете и само те могат да ти го отнемат.

Майкъл погледна самоубиеца и забеляза, че клонът е твърде нисък, за да може да прекърши врата си и да умре бързо. Очите на човека бяха отворени и върховете на ботушите му докосваха земята, сякаш беше някакъв тромав балетист.

Един мъж с широко лице стана и заговори гневно:

— Стига толкова дрънканици. Всички сме в казана, а ти подклаждаш огъня.

— Той не е слуга — каза старецът и кимна към Майкъл. — Не е и борец, защото вече щяхме да горим. Не зная какъв е и какво иска, така че какво лошо има да говорим с него?

— Той е пазител — каза младата жена. — Също като онези от визията.

— Точно така — побърза да потвърди Майкъл. — Аз съм пазител. И дойдох да видя водните поля.

— Е, видя ги — обади се някой. — Така че тичай обратно към центъра.

— Чакайте! Чакайте! Нека пресметна — каза старецът. — Дайте ми мъничко време.

Всички го загледаха как крачи напред-назад из малката поляна. Когато спираше и се обръщаше, подритваше буца пръст. Ритуалът продължи около минута, след което старецът се завъртя кръгом и отиде до Майкъл. Малкото останали зъби в устата му бяха криви и жълти, но въпреки това на лицето му се появи широка усмивка.

— За ваше сведение, господине — аз съм Верга сир-Тошан. А вашият етикет какъв е?

— Майкъл.

Името явно прозвуча странно на Верга, но той сви рамене и продължи:

— Значи казвате, че сте пазител и сте дошли да видите водните поля. Но всички ние сме чували за хулници, които бягат от градовете и ги преследват бойци. Вие сте като перкат на сухо, пляскате, а около вас се събират нощните птици. Но ние можем да ви спасим, ако ни помогнете да поправим грешката си.

— За каква помощ говорите?

— *Трима трябва да бъдат* — напевно произнесе Верга, сякаш цитираше стих от някакво свето писание. — Ако сме с един по-малко от трима, ще дойдат бойците на църквата. Присъедини се към нас. Бъди верен слуга. Помогни ни да берем искрата.

Останалите замърмориха одобрително. Майкъл осъзна, че ако се присъедини към тях, броят на работниците отново ще е кратен на три. Нямаше представа кои са бойците, но бе най-добре да не се набива на очи, докато не научи повече за този свят.

— Трима трябва да бъдат — каза той и всички се усмихнаха. Верга коленичи пред мъртвия и започна да смъква ботушите му. Две жени се отделиха от групата край огъня и свалиха шапката, дрехите, колана и ножа на самоубиеца. Всичко това бе поставено в краката на Майкъл, а най-младата жена се усмихна свенливо.

Ботушите и дрехите на мъртвеца миришеха на мухъл, но му ставаха. Докато Майкъл се обличаше, Верга преряза въжето на голия крадец и свали червения му нашийник. Докато останалите изтикваха тялото в една плитка канавка, Верга нагласи нашийника около врата на Майкъл и закопча клипса.

Нашийникът беше гладък и доста тежък; Майкъл го усещаше като дебела лента пластмаса. Запита се дали не е някакво електронно проследяващо устройство, а не просто отличителен знак на слуга.

Всички мълчаливо покриха мъртвеца с клони и храсти. Когато приключиха, Майкъл ги последва през гъсталака към водните поля. Три от машините, които наричаха „мокропълзачи“, се намираха на по-малко от километър и напредваха към насипа. Най-голямата приличаше на творение на луд механик, съчетаващо трактор и старомоден локомотив. Имаше две големи колела отзад и едно по-малко отпред, дълго цилиндрично тяло и отгоре черна кабина. От червения комин бълваше черен дим и се стелеше над водата. Двете по-малки машини приличаха на боклукчийски камиони с три колела и вървяха от двете страни на голямата подобно на смирени прислужници на някакъв ревящ дракон.

Майкъл опипа дръжката на ножа. Беше очаквал високотехнологичен свят като от някакъв научнофантастичен филм за бъдещето. Къде бяха говорещите роботи и огромните небостъргачи, блестящи като кристални шипове? Къде бяха космическите кораби,пускащи се от небето към някакъв огромен космодрум?

Осъзна, че мокропълзачът може да унищожи триножника, който бе направил. Ако изгубеше прохода, щеше да остане на този примитивен свят завинаги. Като се мъчеше да не показва тревогата си, се обърна към Верга и попита:

— Къде жънем днес?

— Просто следвай върховете на ботушите си. — Старецът посочи района право пред тях.

Майкъл посочи към прохода.

— А натам ще ходим ли?

— Три слънца залязват. Три слънца изгряват — каза Верга, сякаш това отговаряше на въпроса.

— Пазителите не говорим по този начин — каза му Майкъл. — Жънем тук до залез и после...

— Три слънца залязват — повтори Верга.

Другите берачи вече бяха закачили горните краища на ботушите към коланите си. Така краката им бяха защитени от всякакви плуващи същества. Когато стигнаха на петнайсетина метра от тях, мокропълзачите започнаха бавно да завиват във водата. Един мъж управляваше машината, а няколко момчета хвърляха гориво в пещите и нагласяха клапани.

Верга тупна Майкъл по рамото, сякаш е новопостъпил член на футболен отбор.

— Отсега нататък си Толмо. Това е етикетът на крадеца.

— Ами ако някой попита за него?

— Не ги е грижа за лицата ни. Това е ясно като ботушите на краката ми. Само боговете следят живота ни.

Берачите стиснаха ножовете си, сякаш се канеха да се покатерят на някой от пълзачите и да избият всички. Машините скърцаха, тракаха и бълваха тънки струи пара. Внезапно Верга бръкна във водата и извади някакво зелено растение колкото тиква, все още закрепено за покритите с листа корени.

— Това е искра. Не знам как му викат пазителите. Сега вадиш ножа и срязваш около главния корен. После окастряш страничните и мяташ плода на конвейера. — Вдигна по-малко растение. — Това още расте. А това... — Верга хвана ръката на Майкъл и я напъха във водата, за да напипа някакъв голям гладък предмет. — Това е растението майка. Оставяме го, за да роди следващата реколта.

— Ясно.

— Карай бавно и спокойно. И гледай да не си отрежеш краката с ножа.

— Във водата има някакви животни. Ухапаха ме.

Другите се разсмяха, а Верга дръпна надолу козирката на шапката на Майкъл.

— Ако някой перкат почне да те дъвче, само кажи. Ще свърши в тенджерата.

Главният пълзач беше спрял и Майкъл успя да разгледа прикрепеното към задната част на машината оборудване. Метална рамка поддържаше дълъг конвейер, който бе само на няколко сантиметра над водата. Хоризонталната лента отвеждаше набраните искри до вертикална телена тръба, в която се въртеше винтово устройство. Щом стигаше върха на тръбата, плодът се прехвърляше в кошовете на двете помощни машини.

— Дано боговете ни наградят — каза Верга.

Берачите извадиха ножовете си.

Стоманени пръти, излизащи от конвейера, разделяха полето на дванадесет работни участъка. Ако Майкъл не беше заместил мъртвеца, веднага щеше да стане ясно, че някой липсва.

Силният шум на машините и блестящата водна повърхност бяха почти непоносими. За миг на Майкъл му се прииска да се обърне и да тръгне обратно към сушата.

Чу се пронизителен писък на парна свирка и мокропъзачът се затътри напред. Подплашен перкат изскочи от водата. Старицата го хвана за опашката и го метна на конвейера, където един мъж му отрязва главата, а друг хвърли тялото му в задната част на рамката. Пъзачът се тресеше така, сякаш всеки момент щеше да се разпадне на парчета. Майкъл впери поглед в главата на змиорка с остри зъби, която се носеше покрай него.

— Толмо! — извика Верга. — Защо не работиш? Къде ти е ножът?

Майкъл извади ножа си и настигна останалите.

Мъжете и жените работеха бързо. Преценяваха размерите на невидимата искра с крака и стъпала, после бъркаха във водата, хващаха стеблото, издърпваха растението, отрязваха го и го хвърляха върху конвейера.

Майкъл напипваше скритите под повърхността искри, но му беше трудно да ги вдига и да ги реже. Стеблата бяха дебели и оплетени. Всичко беше каша от листа, кал и собственото му объркване. Наведи се. Хвани. Режи. Не, това не. Много е малко. Пусни го. Накрая успя да попадне на растение с подходящите размери и когато го освободи, пъзачът вече се беше отдалечил на десет метра. Наложил му се да тича през калната вода, като вдигаше пръски и ругаеше, докато хвърли плода върху конвейера.

— Добре — каза Верга. — Това е дар за боговете.

— Колко време трябва да правим това?

— До обедната почивка.

— А после?

— Пъзачът спира и обръща, когато стигне границата на полето. Ще имаш време да си поемеш дъх...

Пъзачът наду свирката си и Майкъл отново трябваше да тича, за да го настигне. В собствения му свят двамата с Гейбриъл бяха работили в говедарник и едно горещо лято бяха мазали покривите с катран. Но това тук изобщо не приличаше на работа. По-скоро беше кална битка с живия свят — грабваш искра, отсичаш стеблото и хвърляш плода, сякаш е главата на убит противник.

7.

Мъгливият триъгълник от слънца се издигна още и една от помалките машини се отдели с товара си. Като все така скърцаше и бълваше пара, основният пълзач спря до един насип и берачите стъпиха на твърда земя. Край мястото за почивка някой беше поставил голям конус от кована мед, пълен с чиста вода. Към него с тънки верижки бяха закрепени чаши. Докато работниците се редуваха, една млада жена отвори торба и раздаде нещо, приличащо на хляб. Майкъл взе своята дажба и отхапа предпазливо. Обядът бе кафеникавооранжев и с груба сърцевина; на вкус напомняше печени лешници.

Верга седна на края на насипа. Нагъваше един комат, а в скута му имаше други два.

— Днес е гъндер-искра. Мислех си, че сервират растен-искра, но това е по-добро.

— Само това ли ядете?

— Забравих — вие, пазителите, ядете повече неща. Ние слугите ядем перкати, шанту и рейк, но най-вече искра, сготвена по различен начин.

— Искра ли ти се да ядеш като пазителите?

— Аз съм тук и тук ми е мястото — каза Верга с тон, който не допускаше никакви възражения. — Слугите сме ръцете и краката, стоим здраво на земята. Бойците са тук... — Той докосна сърцето си. — А пазителите сте тук... — Докосна главата си. — Всичко е справедливо, когато всеки си върши работата.

Не след дълго беритбата започна отново. Майкъл вече се чувстваше по-уверен и успяваше да не изостава. Онова, което приличаше на хаотични действия, се оказа ефективна земеделска система. Нямаше нужда да се сее или плевят, ако растенията майки се оставяха. Отточни тръби свързваха отделните полета и слабото течение не позволяваше на водата да застои. Дори дрънчащият и съскащ пълзач следваше определен курс — слугата, който

управляваше машината, я насочваше по права линия благодарение на забучените в калта пръчки.

В края на деня работниците прибраха ножовете си и тръгнаха след Верга през мрежата насипи до сухата земя, която заобикаляше водните поля. След двайсет минути стигнаха три железопътни релси върху основа от чакъл и се проснаха на буренясалата ивица до линията.

Скоро пристига влак с открити товарни вагони. Локомотивът бе прост като самовар върху триколесна платформа — парен цилиндър и едно-единствено бутало, което задвижваше коляновия вал и колелата.

Ако влакът го откараше в друг район, можеше да има трудности с връщането при прохода. Докато берачите се качваха на вагоните, Майкъл се огледа за отличителни белези и забеляза ръждива ръчна количка — приличаше на старомодна рикша. През нощта можеше да се върне по линията и да отиде до пръчките, които беше забил в тресавището.

Новите му приятели му махаха и го викаха.

— Побързай, Толмо! Тръгваме!

Майкъл скочи на една платформа и разнебитеният влак потегли. Пътуваха покрай водните поля, като на всеки десетина минути спираха да качат поредната група берачи. Макар влакът да се движеше със скоростта на неделен бегач в парка, настроението бе приповдигнато. Всички се познаваха и се шегуваха колко искра са събрали днес. Колелата тракаха в бърз ритъм и вятърът разрошваше косите на жените и развяваше полите им.

Майкъл седеше в края на платформата, нахлупил шапката ниско над лицето си. Отново се сети за лятото, през което с Гейбриъл бяха работили в говедарника. Нямаха пари за бензин, така че в края на работния ден един по-възрастен работник, Леон, ги хвърляше до дома с пикапа си. Беше абсолютно същото — клатушкаха се по извънградския път.

„Забрави всичко това — помисли си. — Съсредоточи се върху сегашната ситуация“. Заслуша се в разговорите и разбра системата на двусричните имена, използвана от слугите. Верга се наричаше също Верга сир-Тошан, което означавате, че е баща на мъжа Тошан, който седеше наблизо. Майките добавяха името на най-голямата си дъщеря, така че жената до него беше Молва сан-Пали.

В далечината се появиха огромни бели форми, сякаш изникващи от земята, и скоро Майкъл видя, че са триъгълни постройки със стръмни покриви. Локомотивът наду свирката си, машинистът дръпна лоста на спирачката и влакът спря със скърцане. Всички скочиха на земята и Майкъл последва Верга през релсите. На една странична линия имаше редица вагони; някои имаха телени кошове, пълни със събрана искра. Други бяха натоварени с тухли и работници ги разтоварваха на колички.

Пътят ги отведе до централния двор, заобиколен от триъгълните сгради. В средата му имаше бели тухлени постройки, големи като елеваторите в Южна Дакота. До една работилница няколко души поправяха машина, която Верга нарече „сухопъльзач“. Приличаше на дилижанс от деветнайсети век с кабина за водача и парен двигател отпред. Имаше също и триколесни каруци, теглени от космати понита с тъпи муцуни, и ръчни колички, бутани от поотрасли деца. В края на двора имаше кухня, където жени гребяха светлооранжевата пихтия на искрата и я месеха на хлебчета, които се печеха в откритата пещ.

— Стой зад ботушите ми — каза Верга и Майкъл го последва пред тълпата до един от хамбарите.

Влязоха в просторно помещение, осветявано от слънчевите лъчи, проникващи през високите прозорци. Постройката се използваше като спално помещение за всички мъже от селището. В центъра имаше купчина слама, гвоздеи за окачане на одеяла и дрехи и улей за отпадъци, който непрекъснато се отмиваше от водата, течаща от банята. Майкъл последва примера на стареца и изми лицето и ръцете си под един каменен чучур.

— Някои казват, че пазителите никога не берат искра във водните поля — заяви Верга. — Но ти държеше своя нож по-добре и от оня крадец.

— Сега какво следва? Ще ядем ли?

— Яж колкото искаш, Толмо. А после следва нощта за визията...

Майкъл кимна, сякаш знаеше за какво говори старецът. Върнаха се на двора и последваха тълпата до един ограден район, където сервираха яхния в метални купи. Нямаше лъжици и вилици, така че хората отчупваха залци гъндер-искра и обираха храната с тях.

Верга го поведе към дълга маса, на която бяха насядали работниците от тяхната група. Докато приближаваха, Майкъл с

изненада видя още нещо. На стотина метра от района за хранене имаше голям като билборд екран с проблясваща златна повърхност. Издигаше се на около два метра над земята и пред него в полукръг бяха наредени пейки и столове.

Верните слуги нагъваха храната си, смееха се и клюкарстваха, а Майкъл мълчаливо изучаваше редицата черни и бели кръгове на екрана. На всеки няколко секунди те променяха конфигурацията си, подобно на някакъв странен часовник.

Отне му известно време, докато осъзна, че кръговете представляват двоична бройна система — същата, която използваха компютрите на Четвъртия свят. Всяка цифра беше включена или изключена — нула или единица. Когато числото единадесет (●○●●) се смени с десет (●○●○), хората хвърлиха празните си купи в един казан и без да бързат, тръгнаха към екрана и пейките. Родители викаха децата си и за няколко минути Майкъл имаше чувството, че се намира на лятно кино в малко градче, където хората се събират половин час преди прожекцията, за да запазят места за приятелите си.

Трите слънца бяха на една педя над хоризонта. Готвачките бяха приключили с работата си и заемаха местата си в малкия амфитеатър. Майкъл гледаше да не задава прекалено много въпроси, но искаше да разбере какво става, така че попита Верга:

— Колко трябва да чакаме?

— Още малко. Когато дойде тъмното небе. — Старецът кимна към екрана. — Просто гледай визията.

Когато се смрачи, от скрити високоговорители се разнесе хорово пеене и на екрана се появи въртяща се кристална сфера със звезди по нея. Камерата мина през прозрачната ѝ повърхност до втора сфера, в която беше триадата слънца, а след това стигна до трета, изпълнена с комети и астероиди. В центъра на всичко това имаше кръгъл диск на сини и зелени петна. Подобно на ангел отмъстител, камерата се спусна от небето и Майкъл видя, че приближават свят на пасища, гори и водни поля. В центъра му имаше град и сега камерата се носеше покрай тухлени сгради и улици, по които се движеха парни пълзачи.

На единствения хълм в града се издигаха девет кули. Бяха като високи ярки пилони от прозрачно стъкло или пластмаса, която скриваше онези вътре, но позволяваше на светлината да излиза навън. Непосредствено под хълма имаше бяла триъгълна сграда с открит

покрив. Когато музиката достигна кулминационната си точка, камерата се спусна надолу и показа човек, стоящ на някаква сцена.

Пазителят бе строен рус мъж под четиридесетте, с бледо лице. Носеше тъмнозелена роба, наподобяваща свещенически одежди, но се държеше предразполагащо като водещ телевизионна игра.

— Добре дошли на всички! — извика той. — Това е нощ, в която боговете ви се усмихват!

От говорителите гръмна музика и по сцената заиграха лъчи светлина. Тъгълът на камерата се промени и Майкъл видя, че пазителят е изправен пред огромна аудитория в амфитеатър. Мъжете и жените седяха в отделни сектори и бързите близки кадри показваха, че всички са млади и ентусиазирани. Повечето бяха верни слуги, но една по-малка част от тълпата носеше сребърни туники и черни панталони. Майкъл реши, че това са църковните бойци, играещи ролята на полиция и армия едновременно.

— Това е моментът, когато двете половини стават едно цяло. — Пазителят разпери ръце и бавно ги събра. — Това е моментът, когато боговете създават едно ново творение.

Осветлението отново се промени и из амфитеатъра зашариха лазерни лъчи, сякаш търсеха някого. На един панел на сцената бързо запремигваха светлини.

— И боговете търсиха, и накрая избраха...

Редицата светлини замръзна, показвайки двоично число. Последва кратко мълчание, след което една жена от аудиторията изпищя и скочи, като размахваше листче с номера си. Приятелките ѝ започнаха да я прегръщат и поздравяват, след което тя забърза към стълбите и се качи на сцената.

Младата жена бе увила копринени цветя около червения си нашийник и го бе превърнала в нещо като накит. Изглеждаше поразена от ярките светлини и факта, че е активен участник в събитието. Когато една от приятелките ѝ извика нещо от публиката, тя се изкиска нервно и помахаше с ръка.

— И как ти е името? — попита пазителят.

— Зами.

— Добре дошла, Зами! Подозирала ли си някога, че тази вечер ще ти се случи това?

— Аз... аз се молих на боговете...

— И сега ще видим как са отговорили те!

Двоичните светлини замигаха бързо, а Зами запляска с ръце. Когато мигането престана и се появи номер, от мъжката част на аудиторията се разнесоха викове и смях. От тълпата се отдели широкоплещест слуга и изтича на сцената. Щом стигна Зами, агресивната му енергия изчезна. Мъжът сведе поглед към земята и се усмихна нервно.

— Ние... Ние се познаваме — каза Зами.

— Чудесно! Понякога се случва. — Пазителят се ръкува с младия мъж. — С кого разговарям?

— С Малвето.

— Приличаш ми на щастлив момък.

— Да, господине. Да, така е.

С напредването на вечерта още булки бяха представени на младоженците си. Някои от двойките не се познаваха, други се знаеха от деца. Пазителят им даваше сватбени дарове — инструменти, дрехи и прости мебели. Сякаш никой не се изненадваше, че лазерите и видеоекраните съществуват в света на мокропълзачите и конските каруци.

Накрая дванадесетте нови двойки бяха изведени от сцената. Светлините помръкнаха и музиката стана бавна и тържествена. Берачите около Майкъл спряха да бърбят. Изглеждаха напрегнати и изпълнени с очакване. Верга се наведе напред към екрана.

— Всеки от нас е нишка, втъкана здраво в платното. Верните слуги са силни. Бойците са храбри. Ние, пазителите, сме дълбокомислени. Но всички служим на боговете — каза пазителят тържествено. — За съжаление има и еретици, които се опитват да унищожат священото единство, което ни свързва.

Чакащите край сцената бойци изведоха трима мъже, завързани за тежки дървени столове. Затворниците бяха с бръснати глави и превръзки на шиите. Бяха по тънки бели роби, които заприличаха на Майкъл на болнично облекло.

Пазителят отиде до най-възрастния от тях.

— Този враг на боговете преди е бил верен слуга.

Затворникът трепереше. Устните и езикът му се движеха, но от устата му се разнесе само гъргорене. Сега стана ясна причината за превръзките — някой беше извадил гласните му струни.

— Но слуга, извършил жестоко престъпление!

Картината показва как затворникът гони млада жена в някакъв пълен с бъчви склад. Когато жената се забави с резето на вратата, мъжът я сграбчи отзад, хвърли я на земята и започна да я изнасилва. Наблюдателните камери заснемаха сцената от различни ъгли, но никой не извика за помощ.

Екранът отново показва аудиторията и камерата се премести върху мъжа на втория стол. Този затворник беше по-млад от изнасилвача. Лицето му беше отпуснато, очите му бяха помътнели, сякаш се намираше под въздействието на опиат.

— А тук имаме църковен боец, който е станал предател и убиец — каза пазителят. — Бил е учен да е храбър и верен, но е нарушил клетвата си и е убил свой началник.

Екранът показва запис на затворника, който стоеше в нещо като казарма. Спореше с някакъв по-възрастен мъж и внезапно започна да го удря с метална тръба. Докато ударите ставаха все по-силни и по-силни, берачите наскочаха на крака и започнаха да крещят. Когато свърши, боецът се обърна и побягна между редиците нарове. Сякаш идваше към берачите и се опитваше да ги нападне.

— А сега и едно истинско богохулство — каза пазителят. — Това нищожество е бил пазител. Човек, към когото някога се обръщах с *братко*.

Визията показва пазител, който разбиваше с чук някакъв олтар в една от кристалните кули. Гледащите берачи завикаха: „Убийте го! Убийте ги всички!“ Във въздуха се вдигнаха юмруци, лицата се изкривиха от ярост. Майкъл чу плача на бебета, уплашени от гнева на майките си.

— Няма съмнение за тези престъпления — заяви русият пазител. — Няма съмнение за наказанието.

Бойците нагласиха пантите на столовете и те се превърнаха в диби, като затворниците останаха вързани за тях. Докато раздираха дрехите им, се появи друга група бойци с големи куки, вързани за стоманени въжета. Въжетата бяха закрепени за подпори, които се извисяваха над сцената.

Запя хор, а мъже с чукове забиха куките в затворниците. Когато опънаха въжетата, изнасилвачът бе вдигнат във въздуха. Гол, с кървящи рани, човекът се тресеше и се мъчеше да се освободи. После

издигнаха убиеца, следван от пазителя, осквернил светилището. Нещастниците се гърчеха на три чифта куки, забити в лопатките им, торса и краката.

Въжетата, държащи слугата, се обтегнаха. Първо се откъснаха краката му, после двете ръце. Последните две въжета се опънаха още повече, докато не последва експлозия от кръв и тялото му бе разкъсано на две. Парчетата плът и кост, все още закрепени за куките, останаха да се люлеят като кървави махала.

Другите затворници бяха екзекутирани по същия начин. Когато всичко свърши, въжетата бяха отпуснати и останките паднаха в дъното на сцената. Прожектор освети пазителя. С тържествена физиономия той склочи ръце и произнесе фразата, която Верга бе казал през деня:

— Всичко е справедливо, когато всеки си върши работата.

Музиката се промени и дванайсетте двойки младоженци се върнаха на сцената. Всички млади жени бяха облечени в тъмночервени рокли, а мъжете — в черни униформи. На ярката сценична светлина сякаш се рееха в мрака, но Майкъл виждаше оплискания с кръв под зад тях. Музиката и пеенето се извисиха в кресчендо, а стените зад сцената се разтвориха като огромна порта. В далечината деветте кули сияеха толкова силно, че осветяваха града под тях. Музиката изгърмя за последен път, след което екранът угасна.

Няколко секунди тълпата верни слуги седеше тихо и неподвижно. После децата се размърдаха и извадиха родителите от транса им. Запалиха се маслени фенери и оранжевите им пламъци осветиха доволни лица. Бяха уморени — да, денят бе дълъг, — но показаните от визията надежда, щастие и жестокост някак бяха променили всички. Животът е добър. Време е за сън.

Майкъл се чувстваше така, сякаш са го хвърлили от висока сграда и някак си е оцелял. Продължаваше да се взира в екрана, сякаш очакваше на него внезапно да се появи лице и да му обясни видяното. В ума му се блъскаха противоречиви мисли и той се сепна, когато някой го докосна по рамото.

Беше Верга. Държеше фенер.

— Ела, Толмо. Ще спиш при нас в Къщата на бащите.

Когато влязоха в триъгълната сграда, Майкъл видя, че се спи на слама. Мъжете я носеха до стената и си правеха малки гнезда. Отне му малко повече време, но си направи и той.

Фенерите угасваха един по един, оставяйки смътния аромат на масло. Майкъл бе уморен, но беше нащрек. Извади ножа от канията и го остави до дясната си ръка.

„Ела при нас“ — помисли си. От видяното беше възможно именно това да е високоразвитата цивилизация, изпратила съобщението. Ела при нас... и после какво? Дали щяха да го изправят на сцената и да го разкъсат, задето се е представил за пазител? Зачуди се какво да прави. Определено не можеше да остане тук. Беше твърде опасно. Щом всички заспяха, щеше да се върне по релсите до ръчната количка и да изчака утрото. С мъничко светлина можеше да намери прохода.

Съставянето на план му помагаше да се разсее от видяното по визията. Госпожа Брюстър и членовете на борда на фондация „Евъргрийн“ се смятаха за корави, но бяха като деца в сравнение с лидерите, управляващи този свят. Показаните на екрана мъчения бяха толкова изтънчени, колкото действията на маянски жрец, който разрязва гърдите на жертвата си, за да изтръгне все още биещото сърце. А после събраха двойките и ги ожениха. Замисли се за връзката между двете събития и се сети. „Имаме властта да ви убием или благословим“ — това казваха пазителите на публиката си.

В тъмното се чуваше сумтене и хъркане. Единствената светлина в просторното помещение беше от фенер край бетонното корито. Ръцете и краката на Майкъл бяха натежали и той реши да подремне около час, преди да избяга.

Сгуши се в сламата и заспа, но по едно време се събуди от съскането и скърцането на парен пълзач, който влезе в двора. Чуха се тихи гласове, а после и стъпки.

И внезапно Майкъл бе залят от вълна болка, идваща от червения нашийник. Болката се разпростря по цялото му тяло и бе толкова силна, че спря дъха му.

Закопчалката на нашийника беше счупена, когато Верга го беше свалил от мъртвия берач, и Майкъл успя да го смъкне от врата си. Мъжете пицяха и се мятаха в сламата. Хора с фенери в ръце нахлуха в помещението.

Майкъл стисна ножа, скочи и хукна към вратата. „Изчезвай — помисли си. — Скрий се. Ще те убият“.

8.

Странниците можеха да се освобождават от телата си и да се прехвърлят в друг свят. Останалите хора се нуждаеха от точка на достъп, от един от няколкото портала, известни в древността. Тъй като Мая не се бе върнала, Гейбриъл трябваше да намери друг начин да я спаси. Симон прекара няколко седмици в Британската библиотека, където изучаваше старогръцки и латински текстове, в които се споменаваха места на пророчества и превращения. Повечето от тях бяха в Египет, затова той помоли Липата да уреди пътуване до Кайро.

Джагър и Роланд получиха паспорта, с който Гейбриъл бе влязъл във Великобритания, както и негов косъм, който съдържаше ДНК, идентична с пробите, взети от Табулата от дома му в Лос Анджелис. Двамата свободни бегачи взеха ферибота до Кале, после продължиха с автобус и влак през Франция и като използваха интернет кафета и мобилни телефони, създадоха впечатлението, че Гейбриъл пътува за Източна Европа.

Докато свободните бегачи оставяха лъжлива диря в различни общежития и хотели, Липата подготви новите паспорти за Гейбриъл и Симон. Когато правителството вкара РЧР чиповете в кориците на паспортите, фалшификаторите бързо се научиха как да използват устройството „гребло“, за да четат информацията. Ако се скриеше във врата или асансьор, греблото можеше да прочете паспорта, носен в нечий джоб или чанта. Липата предпочете да не си губи времето с подобни играчки и просто подкупи един хотелски служител да сканира паспортите на някакви туристи със законно притежаван четец.

След като получи информацията, Липата направи паспорт клонинг със същия чип. Информацията можеше да се променя, така че снимката и биометричните данни в паспорта да съответстват на човека с паспорта дубликат. В развиващите се страни не беше нужно съответствието да е идеално — митническите служители обикновено игнорираха собствените си инстинкти и спокойно пускаха пътника, ако машината обяви, че всичко е наред.

— И кой съм аз? — попита Гейбриъл.

— Брайън Нелсън, който живее в Денвър — отвърна Липата.

— А аз? — попита Симон Лумброзо.

— Вие сте доктор Марио Феста, психолог от Рим.

Симон се ухили доволно.

— Чудесно. Това ми харесва. Пък и, естествено, доктор Феста е убеден, че правителството му го пази.

След няколко дни Гейбриъл, Липата и Симон отлетяха за Сенегал в Западна Африка. На летището в Дакар Липата плати подкуп, благодарение на който номерата на новите им паспорти бяха въведени в глобалната система за наблюдение. Побързаха да сменят самолета и взеха нощен полет до Египет. Пристигнаха сутринта и взеха такси от летището до Кайро. Колата се движеше през задръстените улици на града като лодка, носеща се в лабиринт от кални канали. Шофьорите натискаха клаксони като бесни, а пътните полицаи стояха безучастно по тротоарите. Пешеходците нарушители в Кайро показваха изключителна грация и самоувереност — старци, улични търговци и бременни жени се носеха през улиците, сякаш са предали душите си на Аллах, преди да стъпят на платното.

Симон каза на шофьора да ги откара до Града на мъртвите на източния бряг на Нил.

На мястото на гробището Карафа навремето се издигала римската крепост Вавилон; по времето на мамелюците през петнадесети век тухлените и каменните руини били преизползвани. През вековете между гробниците изникнали колиби на бездомници и скитници, а по-късно импровизираните жилища се превърнали в четириетажни постройки от сивкавокафяв бетон, наподобяващ кирпич.

Таксито мина през площад, където продаваха канарчета и вълнисти папагали — малките птички чуруликаха и скачаха в клетките си. Улични търговци наобиколиха колата им и започнаха да им предлагат пъпеши, обувки и лотарийни билети, забодени на картонени подложки. Забулени жени вървяха под ръка през тълпата, а от монтираните на всяка джамия говорители виеше записан глас.

Шофьорът се изгуби на няколко пъти, но в крайна сметка успява да стигнат до гробницата на мюсюлманския светец имам ал Шафи.

Около гроба бе издигната джамия с четири минарета и възрастният уредник ги разведе из комплекса — каменни стени и избелял зелен килим, лястовички, пърхащи под купола. Когато видяха достатъчно, за да оправдаят причината за идването си, пресякоха прашната улица и се насочиха към близкото кафене. Всеки посетител седеше на отделна малка масичка, а дундестият съдържател сновеше напред-назад с чаши горещ чай с листенца мента.

Симон Лумброзо можеше да се оправя криво-ляво на арабски и имаше бизнес контакти в Кайро, но като ортодоксален евреин беше доста чувствителен към външния си вид в мюсюлманска страна. В хотела беше облякъл *джелаба* — дълга памучна роба, която покриваше износения му черен костюм и ресните на ритуалния му *талит катан*.

Липата и Гейбриъл бяха по памучни панталони и спортни сака без вратовръзки. Гейбриъл нямаше нищо против да изглежда като бизнесмен, но се чудеше дали Липата може наистина да се маскира. Едрият французин се движеше с агресивна самоувереност и постоянно се оглеждаше, сякаш очакваше нападение. Просяците и уличните кучета долавяха опасността и предпочитаха да стоят по-далеч от него.

Симон свали мобилния си телефон и записа някакъв номер в указателя си.

— Току-що говорих с жената на свещеника. Предполага, че той е в дома на чичо си.

— Но нали трябваше да се срещнем тук.

— Това е типично за Кайро. Никога не се случва това, което се очаква. А онова, което се случва, е винаги неочаквано. — Лумброзо започна да набира новия номер. — Спокойно. Ще го намерим.

— Докато го чакаме, да поръчаме кафе — предложи Липата. — Този чай има вкус на вода от съдомиялна.

Симон поръча на съдържателя и започна да набира номера. Гейбриъл погледна към мъгливото небе. Саждите и прахта във въздуха омокотяваха светлината и променяха цвета на слънцето. Сутринта то бе жълтеникавобяло, но сега приличаше на стара бронзова монета, закована за тавана.

Всеки момент щеше да стане нещо. Той усети приближаването на промяната — момент, когато виждаше света съвсем ясно и всички различия се стопяваха. В миналото тези изживявания го плашеха и

объркваха. Сега, докато седеше в кафенето на улицата, можеше да наблюдава, да чака и да предвкусва предстоящото. Светлината в него набираще сила като скрита под повърхността на морето вълна.

Съдържателят донесе кафетата на малък поднос. Гейбриъл бързо изпи своето и се загледа в черната утайка на дъното на чашата. Една муха кацна на китката му и той я пропъди. Още мухи кръжаха около обувките му и бяха накацали по масите като мънички сребристи островчета от кована стомана.

Леко завъртя глава, погледна улицата — и светът се откри пред него. За един съвсем кратък момент съзнанието му се отдръпна и той видя града напълно откъснат и отделен. Всичко пред него — небето, жилищните сгради с плоски покриви и мършавите фикуси — беше едно завършено цяло, но въпреки това той можеше да отличи всеки детайл. Виждаше как се издигат и спускат прашинките; долавяше миризмата на боклук и печен хляб; чуваше някакъв женски глас да пее по радиото.

Светът го обгърна със сложното си разнообразие и той го гледаше целия, сякаш беше снимка на огромен екран. Също така ясно виждаше лицата около себе си — Симон, Липата, другите посетители на кафенето, жената с бяла птица в сребърен кафез и групата момчета, ритачи кърпена футболна топка. Когато съзнанието му се отделяше по този начин, Гейбриъл можеше да се рее над улицата подобно на ангел, гледащ към падналите души долу. Децата излъчваха радост и щастие, но възрастните се мъкнеха с физиономии, на които се четеше умора, гняв и болка.

— Онази кола май беше на летището — обади се Липата. — Някой може да ни е проследил.

Видението на Гейбриъл се стопи и светът отново стана съвсем обикновен — с уличното куче, което се взираше в него, и черната кола, паркирана малко по-нататък на улицата.

— Най-обикновено рено — каза Симон. — В града са хиляди. Кайро е мястото, където идват да умрат старите рено.

— Това има кал на левия фар.

— Сигурен ли си, че си го виждал и преди?

— Възможно е.

— Възможно? Или просто арлекинска pazzia^[1]?

— Дори лудите си имат врагове...

Едно очукано такси се появи иззад ъгъла и спря пред кафенето. От него слезе брадат коптски свещеник и тръгна към тях, като придържаше с две ръце полите на расото си. Сините му маратонки бяха украсени с мълнии отстрани.

— Господин Лумброзо?

— Да.

— Аз съм отец Юсеф от църквата „Свети Бартоломей“. Братовчед ми Хосам каза, че сте ме търсили.

Симон стана и се ръкува със свещеника.

— За мен е удоволствие да се запознаем, отец Юсеф. Тази сутрин пристигнахме в Кайро. Двамата господа са мои приятели.

Отец Юсеф си поръча чай.

В Града на мъртвите нямаше камери, но Гейбриъл усещаше, че някой ги наблюдава. Когато черното рено направи обратен завой и изчезна зад ъгъла, Липата малко се поотпусна и се облегна на стола си.

Отецът разбърка захарта в чая си и стри с лъжичката листенцата мента в стъклото.

— Откъде познавате Хосам?

— Имах бизнес с него, свързан с антики — отвърна Лумброзо. — Братовчед ви има набито око за оригинали и фалшификати.

— Той казва, че спазвате обещанията си. Подобни хора трудно се намират в този град.

— Зная, че коптската църква е преследвана.

— Бият и арестуват младежите ни без причина. Църквата ми няма електричество, а когато вали, таванът тече.

Лумброзо докосна гърдите си. Във вътрешния джоб на самото му имаше портфейл, натъпкан с египетски лири.

— Готови сме да се отплатим на човека, който ни даде вярна информация. Търсим...

— Хосам ми каза всичко. Искате проход, който да ви отведе до друг свят. — Отец Юсеф изсърба шумно чая си и чукна празната чаша на масата. — Повечето хора не се интересуват от тези проходи. Единственото, за което си мечтаят, е нова кола и голям телевизор.

Симон пусна бучка захар в кафето си.

— Предположихме, че такъв проход може да е свързан с пирамидите. Те са специално място от хилядолетия.

— Пирамидите са били построени за мъртвите. А проходът е за живите.

Липата се наведе напред и докосна ръката на свещеника.

— Кажете ни нещо стойностно и църквата ви ще има нов покрив.

— Коптската църква е бедна и преследвана. Отнеха ни всичко, дори и свещения ни параклис. Той пази пътя към друг свят.

— И кой контролира този параклис? — попита Липата.

— Гръцката православна църква. Говоря за Свещения имперски манастир на Божията планина Синай.

Лумброзо се обърна към Гейбриъл.

— Повечето хора го знаят като манастира „Света Екатерина“. Построен е от император Юстиниан през шести век.

— Църквата ни е имала параклис в Синай преди построяването на манастира. Наричал се Параклисът на горящата къпина. Мислите ли, че Мойсей е получил видението си от горяща къпина? Горящата къпина е просто приказка, измислена за да се защити проходът.

— Можем ли да идем там? — попита Гейбриъл. — Монасите ще ни пуснат ли?

Отец Юсеф се изплю в прахта.

— Гърците показват на поклонниците къпина, която расте вътре в църквата. Параклисът с прохода е в помещението зад олтара.

— Ами ако им предложим дарение? — попита Лумброзо.

— Ако монасите решат, че знаете тайната им, ще извикат полицията да ви арестува.

Липата раздразнено поклати глава и прошепна на Симон:

— *Ce prêtre est inutile.*

— Искам да помогна — каза Юсеф. — Мога да ви нарисувам план на църквата и да ви покажа скрития параклис. Но е по-добре да забравите всичко това и да се върнете в Европа. Проходите са опасни. Ако минете през тях, можете да се окажете в свят на демони или духове. Само светец може да предприеме такова пътуване, а светци вече няма.

Симон Лумброзо се усмихна.

— Някои равини твърдят, че този свят не е разрушен от шепа тайни светци.

— Това е огромна отговорност — каза Гейбриъл. — Не зная дали е истина.

— *Не е истина.* — Отец Юсеф почука с лъжичката по масата. — Епохата на светците е свършила. Бог вече не говори пряко с мъже и жени. Ние говорим на себе си и се молим на ехото.

[\[1\]](#) Щуротия (ит.) — Б.пр. [↑](#)

9.

Симон Лумброзо уреди кола и още същата вечер потеглиха към манастира „Св. Екатерина“. Гейб и Симон се настаниха отзад, а Липата седна до шофьора.

Отвън старото рено беше издраскано и прашно, но подът му бе застлан с килим от червено кадифе, а панелът бе украсен с плюшени кученца — семейство йоркширски териери, които се взираха в Гейбриъл с малките си стъклени очички, докато колата се носеше на изток покрай оградените със стени палати на египетските военни.

Четирилентовата магистрала се точеше право напред през равната пустиня. От време на време минаваха покрай военни бази с високи стени или огради от бодлива тел, но като се изключеха войниците, в района като че ли не живееше никой. Шофьорът бе дребен мълчалив мъж с тънък като молив мустак. Караше в средата на пътя, насочваше се право към фаровете на насрещните автомобили и завиваше настрани в последния момент, преди да ги премаже някой тежък камион или цистерна.

Когато стигнаха Суецкия канал, слънцето вече изгряваше. Шофьорът показва пропуска си на три военни пропускателни пункта, след което влязоха в облицования с бели плочки тунел, минаващ под канала. Когато излязоха от другата страна, бяха напуснали Африка и се намираха на Синайския полуостров. Липата се протегна и нагласи огледалото така, че да може да вижда през задния прозорец. Шофьорът понечи да възрази, но арлекинът го изгледа свирепо.

— Ако искаш бакшиш, не пипай огледалото. Обичам да гледам назад и към миналото.

Слънцето се издигна по-високо и шофьорът включи климатика. Горедолу на всеки час минаваха покрай градове с комини и електроцентрали, джамии и пастелно розови жилищни блокове — всичко това изсипано в голата пустиня сред пясъци и пръснати камънаци. Всички мъже сякаш бяха изчезнали, само жени продаваха край пътя пъпеша — приличаха на малки зелени гюлета.

Към девет стигнаха морските курорти на Суецкия залив. За египтяните отдихът и луксът задължително се свързваха с палмите — всеки курорт заявяваше за себе си с финикови палми на централната улица или редица оклюмали думови палми покрай пътя. Накрая се появяваха билбордове, а след тях — булевард с кралски палми, водещ към хотел и плаж.

Последваха още пропускателни пунктове — някои на полицията, други на армията. Липата погледна през рамо към Симон Лумброзо и каза:

— Сякаш половината Египет проверява документите на другата половина.

— Безработицата в страната е голяма — обясни Симон. — Това им създава някаква работа.

След кратко спиране на една бензиностанция оставиха крайбрежните курорти зад гърба си и продължиха навътре в сушата към верига сиви планини. Отвесните скали и възвишенията бяха ерозирали от вятъра, части от двулентовия път бяха покрити с пясък. Симон дремеше, но Гейбриъл усещаше, че нещо не е наред. Липата нагласи огледалото за втори път и ръката му докосна леко един от ножовете на глезените му. После изведнъж каза:

— Спри.

Шофьорът го погледна изненадано.

— Какво има, сър?

— Спри. Веднага.

— Само на половин час от манастира сме, сър.

— Искам да се насладя на пейзажа.

Шофьорът отби и спря. Липата грабна раницата си, обърна се назад към Гейбриъл и Симон и каза:

— Всички искаме да се порадваме на пейзажа. Хайде.

Двамата го последваха нагоре по трънливия склон. Беше горещо и сухо и нямаше никаква сянка, която да ги защити от слънцето.

— Харесва ми да гледам живописни местности — каза Лумброзо. — Но точно тази част от пустинята не е особено впечатляваща.

— Май имаме проблем. — Липата бръкна в раницата си и извади бинокъл. — Един сребрист пикап ни следваше десетина километра. Искам да разбера дали също са завили по този път.

Симон и Гейбриъл стояха мълчаливо, докато французинът изучаваше пътя.

— Виждаш ли нещо? — попита Симон.

— Не.

— Добре — каза Гейбриъл. — Да се връщаме в колата.

Липата свали бинокъла, но не тръгна надолу. Беше по-едър от Гейбриъл и въоръжен с два керамични ножа. Подобно на повечето арлекини, проявяваше известна арогантност поради силата си.

— Мисля, че това пътуване е глупава идея. До манастира води само един път, който ще се пази от няколко поста на полицията и военните. Повечето хора идват тук с туристически автобуси. Автомобилът ще привлече внимание.

— Няма начин да стигнем иначе — каза Гейбриъл.

Липата не си направи труда да скрие пренебрежението си.

— Първо трябва да намерим тайния параклис, а после — да влезем вътре. И после какво?

— Ти кажи — отвърна Гейбриъл.

— После се прехвърляш до най-опасния свят. И може би намираш Мая, а може би не, защото тя вече е мъртва.

— Не е мъртва — каза Гейбриъл.

— Мая не би искала да рискуваш живота си заради нея. Има само един логичен план. Ако намерим точка на достъп в параклиса, ще се прехвърля аз.

— Никога не си бил в Първия свят — каза странникът. — Аз познавам града.

Липата се обърна към Симон Лумброзо.

— Обясни защо това е правилното решение.

Симон разпери ръце.

— Моля-моля. Не съм страна в този спор.

Гейбриъл стоеше и се мъчеше да измисли какво да каже. Не можеше да използва думата „любов“. За хора като Липата това бе лишена от значение емоция.

— Мая отиде там, за да ме спаси. Длъжен съм да ѝ отговоря със същото.

— Странниците нямат задължения към арлекини!

— Отивам в манастира, Липа. И когато намеря точката на достъп, ще се прехвърля. Ако не искаш да участваш, ще кажа на

шофьора да те върне в Кайро.

Гейбриъл заслиза надолу към колата и Симон го последва. След няколко минути Липата също се качи и рязко затръшна вратата.

И тримата мълчаха през останалата част от пътуването. Шофьорът сякаш разбра, че пътниците му са спорили. Непрекъснато хвърляше нервни погледи към Липата, сякаш се опасяваше, че французинът може всеки момент да експлодира.

Пътят следваше сухо речно корито. Минаха през един пропускателен пункт, после през още един. На последния имаше група отегчени полицаи, които пиеха чай и пушеха наргиле. Туристическите автобуси се бяха наредили на стотици метри по пътя с включени двигатели и климатични инсталации.

— Повечето туристи идват в два през нощта, за да изкачат Синай — обясни шофьорът. — Ако са прекалено дебели, за да ходят, бедуините ги качват на камили.

Манастирският приют бе комплекс от бели постройките с тераса под кипариси и маслини. Управителят ги записа, а едно момче със сакат крак отнесе багажа им до стаите. Зачервените туристи, които току-що се бяха върнали от поклонението, седяха на терасата до ресторанта и магазина за сувенири.

— Идете при църквата и потърсете параклиса — каза Липата на Гейбриъл и Симон. — Аз ще обиколя да видя дали мога да установя финансов гарпонт.

Докато вървяха по каменната алея към манастира, Гейбриъл и Симон видяха двама бедуини да помагат на възрастен мъж да слезе от една камила, докато туристите се спускаха по вървящата на зигзаг пътека.

— Преди много години брат ми е изкачвал тази планина — каза Симон. — Чак до върха имало бедуини, които продавали бутилирана вода и сладкиши. С приближаването до светия параклис цените се вдигали.

Манастирът беше построен като крепост, за да защитава монасите от пустинните разбойници. Правоъгълна стена от варовикови блокове заобикаляше църквата и от алеята се виждаше само камбанарията ѝ. След като платиха входа, Гейбриъл и Симон влязоха през малка врата в дебелия стена.

Църквата се намираше в центъра на вътрешния двор, заобиколена от три страни от манастирските помещения и спални. Разстоянието между тях и самия храм беше съвсем малко — около шест метра от западната страна и само два — от източната.

Различни туристически групи се промушваха през теснината, гидовете викаха на различни езици. Повечето носеха ризи без ръкави и три четвърти панталони, но от благоприличие бяха покрили главите и голите си рамене с прозрачни шалове.

Докато Симон оглеждаше църквата отвън, Гейбриъл последва тълпата към северния край на двора. Там растеше храст — уж потомък на библейската горяща къпина — и туристите се блъскаха, за да се докопат до някое листо за спомен.

Симон го докосна по рамото и каза тихо:

— От параклиса няма и следа. Самата църква е широка четирийсет и дълга сто и двацет метра. Да видим как изглежда отвътре.

Минаха през две поредни врати и влязоха в храма. Протрити килими покриваха мраморния под и заглушаваха стъпките им. Яркото пустинно небе изчезна и единствената светлина идваше от фенерите и свещниците, висящи на вериги от синьо-зеления таван. Най-поразителното в църквата бе пищният иконостас от злато и сребро, който се издигаше между наоса и олтара. Един монах в черно расо стоеше пред него и съскаше на всеки, който се опитваше да снима.

Гейбриъл и Симон разгледаха мощехранилницата на света Екатерина, в която се пазеше част от крака ѝ; приличаше на стара пилешка кост, намерена в някой заден двор. После Симон измери с крачки вътрешното пространство, докато Гейбриъл седеше на една дървена пейка. Над главата му висеше тежък месингов свещник и изведнъж той си даде сметка, че има формата на дракон. Стените бяха покрити с икони на светци и мъченици, които се вираха в него с големите си черни очи, и Гейбриъл имаше чувството, че е изправен пред някакъв небесен трибунал.

Бъбрива група християни от Гоа излезе, следвана от тълпа руснаци и трета група поляци. И църквата стана тиха и спокойна, възцари се сякаш свята атмосфера. Дори монахът като че ли се отпусна. Погледна Симон и Гейбриъл, реши, че са безобидни, и излезе през главния изход.

— Ела — каза Симон на Гейбриъл. — Мисля, че намерих входа на параклиса.

Гейбриъл стана от пейката и забърза по пътеката. На предната стена висеше потъмнял гоблен, показващ как Мойсей разделя водите на Червено море. Гейбриъл докосна прашната тъкан и напипа дръжка на врата.

— Това ли е точното място?

— Да. Отговаря на плана на Юсеф...

В този момент главната врата се отвори и монахът се появи, следван от поредната група туристи. Гейбриъл и Симон бързо излязоха и Симон каза:

— Измерих дължината на църквата, докато бяхме вътре. Като се извади дебелината на стената, май има достатъчно пространство за тайно помещение.

— Мислиш ли, че Липата ще успее да се споразумее с монасите?

— Кой знае? Сигурен съм, че е готов да предлага подкупи.

Излязоха от манастира и отидоха до източната страна. Сравнително неотдавна монасите бяха решили да прокарат водопровод и канализация. Вместо да дупчат стената, бяха закрепили отвън десетсантиметрова тръба. Гейбриъл докосна грубата ѝ повърхност и погледна нагоре.

— Мога да се покатеря. Разстоянието между монашеските килии и църквата е малко. Мога да скоча на покрива и да вляза през камбанарията.

— Прилича ми на добър начин за трошене на врат — скептично отбеляза Симон. — Да се върнем в странноприемницата и да видим дали приятелят ни е постигнал някакъв успех.

Намериха Липата на терасата на ресторанта. Френският арлекин изглеждаше не на място сред групата поклонници. Повечето бяха жени с черни рокли, бели забрадки и с тежки сребърни кръстове на гърдите. Малцината мъже в групата бяха с износени костюми и закопчани до яките бели ризи. Пушеха цигара след цигара и бърбреха с гръцкия православен свещеник, който ги водеше.

Гейбриъл седна на бялата пластмасова маса и попита:

— Как мина?

— Раздадох малко пари на служителите, после отидох в манастира и поговорих с игумена. — Липата подхвърли на масата

фалшива визитка. — Казах му, че съм филмов продуцент и искам пълен достъп до църквата, за да направя снимки. Игуменът каза, че му трябвали поне шест месеца, за да издейства разрешение от Александрийската патриаршия. Предложих му скромна сума, после доста по-голяма. Доста се изкуши, но въпреки това отказа.

Симон избърса с носната си кърпа потта от челото си.

— Гейбриъл смята, че е намерил начин да се влезе.

— Ако съм на твое място, щях да ида още тази нощ. Туристите остават тук само за един-два дни. Изкачват Синай, посрещат изгрева, купуват си тениска и се връщат в автобуса си. Ако се задържим, някой може да заподозре нещо.

Отидоха в ресторанта да вечерят. Когато се върнаха на терасата, планината бе черен силует, а небето сякаш не искаше да пусне угасващата светлина. Някаква фигура прекоси сенките и излезе на терасата. Оказа се момчето със сакатия крак, което бе отнесло багажа им в стаите. Като се оглеждаше нервно, то приближи Липата и му прошепна нещо на френски. Липата му даде пари, махна му да си върви и каза:

— Трябва да действаме бързо. Братовчедът на момчето работи в охранителния пункт. Казва, че току-що пристигнали някакви хора със сребрист пикап и разговарят с капитана.

Гейбриъл и Симон веднага станаха и го последваха в тъмното.

— От Табулата ли са? — попита Гейбриъл.

— Едва ли. Според момчето били военни полицаи. Ако ни намерят, ще започнат да задават въпроси, за да се уверят, че не сме израелски шпиони.

— Да ги накараме да поработят сериозно за бакшиша си — предложи Симон. — Аз ще говоря само на италиански. А ти — на френски.

— Ами ако попитат за мен? — обади се Гейбриъл.

— Ще им обясня, че си изкачил Синай, за да се молиш.

— Да. Понеже си много религиозен. — Симон се разсмя тихо. — Няма да им кажем, че смяташ да влизаеш с взлом в параклиса.

Тръгнаха към манастира. Гейбриъл чуваше пръхтенето на камили в тъмното — бедуините ги приготвяха за поклонниците, които щяха да се появят няколко часа преди зазоряване.

Нощният пейзаж и тъмните очертания на планината ги караха да се чувстват уморени и самотни. Това не беше нито рай, нито ад — а някакво шантаво чистилище.

След десетина минути стигнаха до тръбата, която Гейбриъл бе забелязал през деня. В тъмното манастирската стена изглеждаше страховито.

— Стойте тук — прошепна Липата. — Ще проверя дали наоколо има някой.

И изчезна зад южния ъгъл на стената.

Симон Лумброзо седна на един камък и се загледа в изгряващата над Синай луна.

— Започвам да разбирам защо Мойсей е довел израилтяните до това ужасно място. Пусто като празна стая. Но пък нищо не трябва да те разсейва от Божието слово, нали така.

Гейбриъл погледна нощното небе, но не намери красота в звездите. Някои от тях бяха угаснали преди милиарди години, но светлината им продължаваше да пътува през вселената.

— Липата казва, че Мая е мъртва.

— Никой не знае какво е станало с нея. Всичко е възможно.

— Тя се прехвърли в Първия свят и се пожертва...

— Така е решила, Гейбриъл. Говорихме по този въпрос, когато дойде в Рим.

Липата се появи иззад ъгъла.

— Външната врата е заключена и наоколо няма жива душа. Почвай да се катериш. Да се надяваме, че монасите са заспали.

Гейбриъл се хвана за тръбата и се закатери. Дори на слабата светлина различаваше различните нива на стената. Първите дванадесет метра бяха от масивни варовикови блокове, добити и домъкнати тук от войниците на император Юстиниан. Каменните блокове от второто ниво бяха много по-малки — най-много метър на метър — и бяха споени с хоросан. Ръцете и раменете започнаха да го болят, когато стигна горната част на стената. Погледна надолу и видя, че Липата и Симон се отдалечават. Вкопчи се в ръба на плоския покрив и се набра горе.

Покривът беше сметище за изпочупени тухли и ръждиви тръби. „Внимавай — помисли си той. — Намираш се точно над нечия килия“. Като се мъчеше да не вдига шум, Гейбриъл мина по покрива и

погледна към празното пространство между жилищната част и покрива на църквата. Беше твърде тъмно, за да различи двора. Сякаш се канеше да се хвърли в бездънна яма. Спомни си какво му беше казал един от свободните бегачи, преди да тича по покривите на Смитфийлд Маркет. „Гледай в краката си, но не и по-надолу“.

Отстъпи три крачки от ръба. Един дълбок дъх, след което тичаше, скачаше, летеше, махаше с ръце, докато пропадеше през мрака, за да кацне върху керемидите на църквата. Подхлъзна се, започна да пада, но се задържа и остана да лежи по корем. „Всички са ме чули — помисли си. — Всички знаят, че съм тук“. Умът му изрисува картини на монаси, скачащи от леглата си и тичащи по стълбите, за да вдигнат тревога.

Нищо не се случи. Единственото, което чуваше, бе собственото му дишане и тихото драскане на ноктите му по плочите. Изпълзя по покрива до камбанарията и влезе вътре. Отново изчака около минута, за да се увери, че никой не идва, след което слезе по стъпалата до преддверието. Вътрешната врата тихо изскърца, когато натисна дръжката.

Молитвени свещи в червени стъклени чашки пламенееха като въглени в угасващо огнище. Лицата на иконите се губеха в мрака, но светлината се отразяваше от златните рамки и месинговите свещници. Докато вървеше към лявото крило, Гейбриъл забеляза един монах пред иконостаса. Беше възрастен, много дребен, с прегърбени рамене, и държеше молитвена броеница с вретено в единия край. Докато се молеше и крачеше, го въртеше с палец и показалец. Вретеното се въртеше по часовниковата стрелка като миниатюрен молитвен барабан, а сандалите на монаха се тътреха по каменния под.

Гейбриъл се скри зад една колона. Какво да направи? Ако продължеше напред, монахът щеше да го види; ако се опитахе да излезе от църквата, външната врата можеше да е заключена. Остана да чака в сенките повече от двацет минути, докато вътрешната врата не се отвори и не влезе втори монах. Двамата започнаха да си говорят на гръцки и Гейбриъл се запита дали някой не е чул стъпките му по покрива. Старият монах тръгна към крилото, после размисли и излезе от църквата след по-младия си брат.

Дали отиваха да спят, или щяха да се върнат само след минути? Гейбриъл взе една свещ и забърза през иконостаса към гоблена.

Дръпна прашната тъкан и видя дъбова врата с дръжка и ключалка от лято желязо. Бързо върна гоблена на мястото му. Ключалката изглеждаше доста нова, но монасите не бяха сменили вратата. Застана отстрани и я изрита над ключалката. Продължи да рита и накрая дървената рамка се сцепи и вратата се отвори.

Параклисът се оказа по-малък, отколкото си беше представял — най-много четири метра широк и около седем дълъг. Върху бял каменен олтар беше поставен златен кръст и два свещника. Точно над кръста имаше мрачна картина, изобразяваща Мойсей пред горящата къпина. В единия ъгъл имаше трикрако столче и бродирана възглавница. Други мебели нямаше.

Гейбриъл се огледа и видя мраморна плоча на пода под олтара. Беше правоъгълна и приличаше на капак на саркофаг. Върху нея бяха издълбани кръст и надпис на гръцки.

Той коленичи, избута плочата на няколко сантиметра и видя мрак, който потече като черно масло в бяла каменна кутия. Странникът протегна ръка и раздвижи пръсти. Нямаше горяща къпина. Нито Божия глас. Намираше се в този свят, в тази конкретна реалност, но тя бе само един тънък пласт от много по-сложна система.

Той бръкна в мрака и загледа как ръката му изчезва.

10.

Холис се срещна с Липата в склада над магазина за фалафели няколко дни преди арлекинът да замине с Гейбриъл за Египет. Липата седеше до прозореца и слагаше нарязан тютюн върху цигарена хартия. Сви тънкия цилиндър между изцапаните си пръсти и кимна на Холис да казва каквото има да казва.

— Гейбриъл каза, че можеш да ми помогнеш да стигна до Япония.

Едрият французин запали цигарата и метна клечката през откrehнатия прозорец. Разнесе се слаб аромат на горена захар.

— Купих ви билет чрез една от корпорациите ми в Люксембург. — Бръкна във вътрешния си джоб, извади самолетен билет и пачка британски лири и ги метна на масата.

— Благодаря.

— Ne tracasiez pas. Идеята не беше моя.

— Тогава благодаря на Гейбриъл.

— Вече не сте свързан с нас, господин Уилсън. Но не забравяйте — ще бъдете наказан, ако споменете за странника пред когото и да било.

На масата имаше няколко вестника и Холис предположи, че под „Монд“ е скрит пистолет. Запита се дали ако стане напечено ще има достатъчно време да извади ножа си и да го забие в гърдите на Липата.

— Уважавам Гейбриъл — каза Холис. — И това никога няма да се промени. Спазвам обещанията си. Знаеш го.

Липата сякаш решаваше уравнение с няколко неизвестни, свързани със смъртта на Холис. Явно имаше някакво преимущество да го остави жив. Арлекинът сви рамене.

— Au revoir, господин Уилсън.

— Още не. Искам да се срещна с японката, за която ми спомена Гейбриъл. Онази, дето разговаря с мъртвите. Каза ми, че ще знаеш как да я намеря.

— Нарича се *итако*. Трябва да говорите с един стар приятел на Врабеца — гимназиален учител, казва се Акихидо Котани. След като Врабеца беше убит в хотел „Осака“, Котани прибра тялото и помогна на бременната му годеница да напусне страната. Поддържах контакт с него няколко години, след което той престана да отговаря на имейлите ми. Но веднъж ми изпрати едни книги и все още имам визитката му.

— Това ли е всичко? Само една визитка?

— Проблемът си е ваш, господин Уилсън. Трябва да го решите сам. — Липата извади оръфана визитка и я остави на масата. Името беше изписано на японски, френски и английски.

„Акихидо Котани — Книжарница «Бял жерав» — Джимбочо — Токио“.

Самолетът кацна на летище Нарита рано следобед. Минаването през паспортния контрол отне цял час. След серия любезни въпроси митническият служител нареди на чужденеца да отвори куфара си. Атмосферата беше напрегната и малко враждебна, докато Холис не извади кимоното за карате и две книги за японски бойни изкуства, които бе купил в Лондон. Митничарят кимна, сякаш това отговаряше на всичките му въпроси, и на Холис му бе позволено да напусне района за проверяване.

Обмени пари и взе влак до Токио, който минаваше през предградия, гъсто застроени с бетонни сгради на по два-три етажа. Всяко жилище имаше малък балкон с хибачи, няколко пластмасови стола и храст в саксия, който осигуряваше мъничко зеленина. Зимата беше отминала, но все още бе студено. По сините керемидени покриви под сивото като перла небе се виждаха малки висулки.

Кондукторът беше спретнато облечен и много експедитивен. Загледа се в Холис, докато дупчеше билета му, после се отпусна, когато чужденецът извади книгата по бойни изкуства.

— Студент ли сте? — попита кондукторът на английски.

— Да. Дойдох в Япония да уча карате.

— Добре. Карате е много добре. Винаги слушайте своя *сенсей*.

На гара Уено Холис влезе в мъжката тоалетна. Отвори дъното на лаптопа си, извади керамично острие и дръжка и ги съедини с епоксидна смола. Двайсетсантиметровият нож беше лек, як и много

остър. Холис го прибра в найлоновата кания, закрепена на ръката му, и изхвърли остатъците от компютъра.

За японците той беше *гайджин* — „външен човек“, който никога нямаше да намери място сред тях.

Остави багажа си на гардероб и излезе на улицата. Всички го зяпаха; той бръкна в платнената си торба, извади слънчеви очила и си ги сложи, за да скрие очите си.

Трябваша му три часа, за да стигне Джимбочо — токийско предградие от малки постройки и магазини край университета Нихон. Бързо откри, че повечето улици и алеи на Токио са без имена и че адресите не следват западната система. Обикновено всяка сграда си имаше табелка, на която пишеше нещо, наречено банчи номер, който посочваше окръга и парцела. Но номерата не бяха последователни и той видя неколцина японци да се мотаят из района с написани на лист адреси.

Порови в разговорника си, научи как да казва *сумимасен* — „извинете“ — и започна да разпитва как да стигне до книжарница „Бял жерав“. Никой в Джимбочо не беше чувал за такова място. *Гоменнасаи*, отговаряха всички — „Съжалявам“, — сякаш незнанието им бе причина за объркването му. Холис тръгна по страничните улички, които лъкатушеха като в някой стар град. Виждаха се съвсем малко деца и тийнейджъри. Градът събуждаше представа за някакво древно кралство, населено с дребни възрастни жени, обути в маратонки и бутаци пазарски колички.

Холис беше израснал в градове и не обръщаше особено внимание на природата, но в Токио забеляза гарваните — големи черни птици с остри клюнове. Където и да отидеше, те го следяха, накацали по телефонни стълбове или ходещи наперено наред алята като някакви малки властелини на мрака. Някои надаваха писъци, когато размахваше ръце или риташе боклук към тях. Сякаш си имаха свой гарвански език и очакваха да го разбира — виждаме те, *гайджин*. Наблюдаваме те.

Спираше при всяка изпредила му се книжарница и питаше дали са чували за „Бял жерав“. След два часа обикаляне видя магазинче за книги, приличащо на хралупа в занемарена жилищна сграда. На

улицата бяха изнесени две лавици на коледа с найлонов навес, ако случайно завали.

Надникна вътре. Помещението представляваше тъмен тунел, пълен с книги. Някои бяха подредени по рафтове, но повечето бяха натрупани една върху друга или изсипани в кашони. Възрастен японец със сако от туид седеше в дъното на тунела и четеше книга с много отбелязани с листчета страници. Рамките на очилата му бяха залепени с лейкопласт.

— Добър ден, господине. С какво мога да ви помогна?

— Просто обикалям... — Холис влезе и се озова пред стена от книги на най-различни езици. — Имате ужасно много книги.

— Книжарницата е малка, господине. Мястото все не достига.

— Случайно да сте чували за книжарница „Бял жерав“? Един приятел ме посъветва да я погледна, когато съм в Токио.

Мъжът се разсмя и закри уста с длан, за да не изглежда неучтиво.

— Стигнахте целта си, господине. Това е книжарница „Бял жерав“, а аз съм собственикът, Акихидо Котани.

— Търся една специална книга. Може би е трудна за намиране.

— Чужда ли е, или японска?

— Зная само английското ѝ заглавие. „Пътят на меча“.

Котани сякаш се уплаши и вдигна ръце.

— Съжалявам, но не съм чувал за такава книга.

— Разбира се, че сте чували. Написана е от воин, който наричаше себе си Врабеца. Беше близък с един германец на име Тръна и един французин, който се казва Липата.

— Явно бъркате. Никога не съм чувал за тези хора. Извинете ме. Трябва да затварям. *Гоменнасаи...*

И Котани прибра една от лавиците в тунела още преди Холис да успее да излезе на тротоара.

— Били сте приятел с Врабеца, господин Котани. Вие сте помогнали на годеницата му да напусне страната. Тя има син, Лорънс Такава. Беше храбър младеж, но Табулата го уби.

— Не ме занимавайте с това. Моля... — И с неподозирани прилив на енергия книжарят хвана втората лавица и я забута в магазина.

— Трябва да ми помогнете, господин Котани. Важно е.

Котани забързано влезе в книжарницата, затвори вратата и я заключи. След няколко секунди надникна през прозорчето, видя, че

Холис все още стои отвън, и се скри в мрака.

Холис тръгна по улицата, стигна до една автобусна спирка и седна на дървената пейка. Толкова се беше съсредоточил в откриването на книжарницата, че не беше обмислил никакъв алтернативен план. Да продължи ли сам да търси жената, или да се върне в Лондон? Макар че така и не беше повярвал напълно, че може да разговаря с Вики, беше почувствал искрата на надеждата. Отново усети камъка в себе си, онзи постоянен гняв, който сякаш никога нямаше да изчезне.

— Извинете, господине. Извинете.

Холис вдигна очи и видя Акихидо Котани — стоеше до пейката с найлонова торба в ръка.

— Извинете, че ви безпокоя, господине. Но забравихте това в книжарницата ми.

Холис объркано взе торбата. Котани се поклони и побърза да се махне. Защо не остана да поговорят? Може би в тази част на улицата имаше камери? Холис се отдалечи от спирката и погледна какво му е дал книжарят.

В торбата имаше копие на „Пътят на меча“ и мобилен телефон.

11.

Майкъл беше заключен в метален контейнер, прикачен за задвижвания от пара пълзач, който се друсаше по черния път. Никой не беше обяснил къде отиват. Измъкнаха го от мъжката спалня, понесоха го през двора и го метнаха през тесния отвор като цепеница в огън.

Контейнерът имаше формата на сълза с полегати страни и Майкъл имаше чувството, че се намира в празен парен котел от метални листа и нитове. Единствената светлина идваше от отвора в горната му част и Майкъл прекара по-голямата част от сутринта в гледане на правоъгълното парче небе и облаци.

По-късно през деня скърцането на стоманените колела по чакъл се смени с равномерен стържещ звук. Майкъл успя да се изправи на крака, хвана решетките на отвора и се набра. Надникна навън и видя, че пълзачът минава през някакъв град.

Постройките бяха с покрити с плочи покриви, кръгли прозорци с жълто стъкло и стени, направени от серии триъгълници, всеки от които бе очертан от по-тъмnochервени тухли. Екранът на визията беше разкрил общество с развита технология, но Майкъл не видя електрически лампи или кабели. Носачи разнасяха кошници, пълни с някакви черни парчета, подобни на въглища, а от огънатите тръби, стърчащи от покривите, се издигаше дим.

Забеляза един пазител с характерната зелена роба и двама църковни бойци, които патрулираха по улицата — на коланите им висяха палки. Градът обаче бе пълен предимно с верни слуги. Мъже и жени приготвяха хляб, поправяха обувки и кърпеха дрехи. Имаше и улични метачи с дълги метли от пера.

Пълзачът вдигна ужасен шум, когато зави наляво и започна да се изкачва по нисък хълм. Майкъл пусна решетките и се сви на дъното на контейнера.

Накрая машината изскърца, разтrese се и спря. Минаха няколко минути, след което отключиха вратата и светлината нахлу през отвора.

Майкъл използва навън и се озова пред трима бойци с дебели дървени палки. Светът може и да беше различен, но бойците приличаха на полицаите от Четвъртия свят. Майкъл се запита дали не съществува някаква универсална полицейска нагласа към заподозрените: „Ще те науча аз...“

Намираше се в двор, заобиколен от деветте кристални кули, които бе видял на екрана. През нощта бяха сияли ярко и приличаха на вълшебни творения, които можеха да се отделят от основите си и да полетят в космоса. На дневна светлина се виждаше, че са построени от стоманени греди и дебели панели стъкло или пластмаса.

— Кой командва тук? — попита той.

Църковните бойци се спогледаха. Това явно не беше ясно.

— Какво трябва да правя? — продължи Майкъл.

— Да чакаш пазител — отвърна най-високият.

А най-младият повтори думите на Верга:

— Всичко е справедливо, когато всеки си върши работата.

Някакъв човек в тъмнозелената роба на пазител се появи от една от кулите и тръгна през двора към тях. Беше същият рус мъж, който беше водил сватбите — и екзекуциите — по визията.

— Създаваше ли ви някакви проблеми? — попита той.

— Не, господине.

Пазителят погледна изпитателно Майкъл.

— Мисля, че иска да избяга.

Хванал палката си с две ръце, високият боец приближи пленника. Удари го в корема, точно под гръдния кош, и Майкъл се строполи, останал без въздух.

— Не можеш да избягаш, така че не го и помисляй — спокойно каза пазителят. — А сега стани и ме последвай.

Майкъл се изправи и се запрепъва напред. Когато се озоваха на двайсетина метра от бойците, русият мъж спря и се обърна към него.

— Как се казваш?

— Толмо.

— Преднамерената лъжа е като кал, размазана по олтара на нашата Република. Ти не си слуга на име Толмо. Всеки нашийник трябва да отговаря на притежателя си. Сигурен съм, че той се носи из водните поля или гние в някоя издълбана в земята дупка.

Майкъл кимна и каза:

— Самоубил се е.

— Аха. Разбирам. Значи слугите са се разтревожили за *трима трябва да бъдат*, а точно тогава си се появил ти.

— Да, точно така стана. Казвам се Майкъл.

— Странно име. Но това е характерно за варварите, които успяват да се доберат дотук от чуждите земи.

Стигнах подножието на кулата и пазителят го поведе надолу по спускаща се рампа. Отвори една плъзгаща се врата и влязоха в подземно помещение, облицовано със стъклени панели, излъчващи зеленикава светлина.

— Електричество — каза Майкъл.

— Какво?

— Не използвате факли и фенери.

— Нашите храмове и визията могат да използват свещените машини.

В дъното на коридора се отвори врата на асансьор и пазителят направи знак на Майкъл да влезе. Асансьорът потегли нагоре с тихо стържене. Когато вратата се отвори отново, Майкъл се озова в просторно помещение с формата на звезда. Нямаше никакви мебели, само гол каменен под. Почти отвесните стени се състояха от свързани помежду си триъгълници, продължаващи нагоре към върха, който се губеше в сумрака.

Пазителят остана в асансьора и събра молитвено длани.

— Оказана ти е огромна привилегия — възможност да почувстваш мощта на боговете. Слугите и бойците ги почитат отдалеч. Пазителите се срещаме с тях само веднъж или два пъти в живота си.

— Какви богове? — Майкъл се огледа. — Тук няма никого.

— Боговете ще се явят, ако покажеш смирение и вяра.

Вратата на асансьора се затвори и Майкъл остана сам.

Стъклените панели на кулата бяха оцветени в сивкав цвят, който пропускаше частично светлината, но не позволяваха да се погледне навън.

— Ехо? — повика Майкъл. — Има ли някой?

Подсвирна и плесна с ръце и звуците отекнаха от стените.

Той седна на пода и се облегна на стената, после легна на една страна и подложи ръце под главата си. Образите на разкъсваните затворници от екрана непрекъснато изникваха в съзнанието му. В това

общество имаше само три класи — слуги, бойци и пазители — и той не принадлежеше към никоя от тях. Русият мъж го беше нарекъл „варварин“, но бе напълно възможно да го възприемат и като еретик или престъпник.

Когато след няколко часа се събуди, помещението бе тъмно и много по-студено. От другите осем кули идваше светлина, но Майкъл имаше чувството, че е затворен в пещера. Стана и закричи напред-назад. Усети ветреца по лицето си. Как бе възможно това? Намираше се в сграда без прозорци. Докосна един от панелите с длан и усети студената му гладка повърхност. Сърцето му биеше по-бързо и той усещаше, че някой — или нещо — е влязъл в храма.

Рязко се извъртя, защото в средата на помещението се появиха три колони от светлина. Всяка приличаше на блестящ зелен облак със златни пращинки, реещи се в гравитационно поле. Това ли бяха боговете, които управляваха този свят?

Светлината се засили дотолкова, че колоните заприличаха на солидни стълбове, светещи в средата на храма. И тогава от централната колона се чу глас. Глас на възрастен мъж, не много силен, но властен.

— Кой си ти? — попита гласът.

— Варварин ли си? — попита женски глас. — Странник от чуждите земи?

Майкъл направи няколко крачки към светлината, мъчеше се да измисли какво да каже.

— Чакаме отговора ти! — каза първият глас. — Ние сме боговете на този свят и на всички други светове...

Майкъл се засмя и смехът му изпълни помещението.

— Аз съм Майкъл Кориган и изминах дълъг път, за да стигна тук. Кой съм аз ли? Човек, който направи пари, като продаваше разни неща на други хора. — Изсмия се пренебрежително към трептящата пред него светлина. — И затова зная какво е това — звънчета и свирки, трикове и огледалца, помагачи да се продаде стоката. Може и да е достатъчно да се впечатлят местните, но аз не се хващам.

— Той е еретик! — извика млад мъжки глас. — Извикайте пазителите да го накажат!

— Можете да правите каквото си искате — рече Майкъл. — Но тогава ще накажете онзи, на когото самите богове казаха да дойде тук.

Аз съм странник от друг свят.

Колоните засветиха още по-силно; станаха толкова ярки, че Майкъл трябваше да засенчи очите си. Вятър виеше около него и едва не го събаряше на пода. Изведнъж, съвсем ненадейно, всичко спря. Настъпи момент на мрак, след което светнаха лампите.

Майкъл чу вратата на асансьора да се отваря и трима души — двама мъже и една жена — излязоха от кабината и тръгнаха по каменния под.

— Добре дошъл, Майкъл — каза по-възрастният мъж. — Чакахме те.

12.

Младият мъж отдясно имаше мускулист врат и рамене и дълга коса, която покриваше ушите му. Държеше се властно и самоуверено и леко повдигна брадичка, сякаш очакваше да му се подчиняват. За разлика от него, жената отляво като че ли се радваше да посрещне странника. Наведе се напред, сякаш беше глуха, а не иска да пропусне нито дума. Възрастният мъж — явно водачът им — стоеше в средата. Гърбавият му нос и хлътналите очи напомняха на Майкъл за мраморен бюст на някой римски император.

— Извиняваме се за суровата демонстрация — каза той. — Но трябваше да разберем дали си странник, или някой от чуждите земи.

— Варварин щеше да падне на колене — обясни жената. — Те плачат, треперят и се молят на светлината ни.

— Имате ли си имена? — попита Майкъл.

— Разбира се — отвърна възрастният. — Но може да ти прозвучат странно и няма да разбереш значението им.

— Искаме да се чувстваш така, сякаш говориш с *приятели* — допълни жената.

— Затова си избрахме имена от твоя свят — каза възрастният мъж. — Аз съм господин Уестли. Това е госпожица Холдърнес, а...

— Аз съм Даш — каза младият. — Господин Даш. — Изглеждаше доволен от името, което си беше избрал.

— Вие ли се свързахте с нас чрез квантовия компютър?

Господин Уестли кимна.

— От много години се опитваме да осъществим контакт с вашия свят. Накрая успяхте да разработите технология, способна да приема съобщенията, които пращаме през преградите.

— Искрахме странник — обясни госпожица Холдърнес. — Но не знаехме дали те все още съществуват във вашия свят.

— И се наричате богове?

— Ние сме боговете на тази реалност — каза господин Уестли. — Има и други, но ние тримата бяхме натоварени със задачата да се

срещнем с теб.

— На моя свят имаме различна представа за Бог. Той е могъща сила, която знае всичко.

— Ние знаем всичко, което става в нашата Република — каза госпожица Холдърнес. — Компютрите проследяват всяка негативна мисъл и признак на бунт.

Господин Даш изглеждаше раздразнен.

— И сме могъщи като богове. Ако дадем съответната заповед, половината население ще избие другата половина.

— Но Бог е... — Майкъл се поколеба. Не знаеше как да завърши изречението. Когато си помислеше за Бог, си представяше мъжа с бялата брада, изрисуван на тавана на Сикстинската капела. — Бог е безсмъртен.

Тримата полубогове се спогледаха и Майкъл усети, че смъртта е чувствителна тема.

— Нашата мощ не зависи от отделния индивид — каза господин Уестли. — Ако някой от нас изчезне, се избира нов бог от класата на пазителите. Господин Даш е най-новото ни попълнение.

— Вярващите никога не ни виждат пряко — рече госпожица Холдърнес. — Понякога наказваме граждани, които се молят всеки ден и спазват всички закони. Хората се страхуват от нас, защото не могат да предскажат действията ни.

— Но вие не сте създали този свят — каза Майкъл. — Вие не сте...

— Разбира се, че сме създали този свят — прекъсна го госпожица Холдърнес. — Попитай когото и да било от живеещите тук. Ще отговорят, че ние сме поставили трите слънца в небето и караме искрата да расте във водните поля.

Господин Даш започваше да се ядосва.

— Бог е онова, което се почита. Може и да си странник, но изглеждаш доста невеж в религията.

— Няма нужда от препирни — с успокоителен тон каза господин Уестли. — Майкъл никога не е бил в нашия свят и все още не разбира нашата система.

— Сигурна съм, че е уморен и гладен. — Госпожица Холдърнес се обърна към другите. — Няма ли да го нахраним?

— Отлична идея. — Господин Уестли извади от джоба на ризата си черен диск и натисна ръба му. Точно зад Майкъл се чу бръмчение. Той се обърна и видя част от пода да се отваря като хитроумно изработен капак. Появи се черна метална платформа с мебели, която бавно започна да се издига.

Тримата полубогове поведоха Майкъл към пейките около стъклената маса, покрита с подноси храна. Разнообразните резени и салати изглеждаха като различни видове зеленчуци, но Майкъл не беше сигурен какво точно представляват. Всички седнаха и господин Даш започна да смесва вода и някакви синя течност в златна купа.

— Откакто имаме писана история, ни посещават странници — каза господин Уестли. — Някои от тях са оставали съвсем за кратко. Други, подобно на Платон от Атина, останаха и се учеха от нас.

— Започнахме, като разделихме обществото на три — работници, войници и управници — продължи госпожица Холдърнес. — В един момент предците ни въвели серия митове, които да обяснят системата. Първият мит е, че за тройното разделение има някаква фундаментална причина. Верните слуги са ръцете и краката на Републиката. Бойците са сърцето, а пазителите — главата.

— Точно това чух от един слуга във водните поля — отбеляза Майкъл.

Госпожица Холдърнес, изглежда, остана доволна.

— Освен това предците ни създали чудесна история, в която всички са затворени в пещера и гледат сенки по стената. Само боговете могат да напускат пещерата и наистина да виждат светлината.

— Този мит оправдава съществуването ни — каза господин Уестли. — Най-голямата заплаха за стабилността идва тогава, когато хората мислят и действат свободно. При йерархия на съзнанието можеш да кажеш, че всяко възприятие е погрешно. Или богохулно.

— Хората, които екзекутирахте, бяха наречени еретици.

— Най-голямото предизвикателство към стабилността е перверзният стремеж към свобода. Той не може да бъде контролиран само със заплахи и наказания; по-ефективно е да научиш хората да се съмняват в реалността на собствените си възприятия. Когато системата работи правилно, те сами се цензурират.

Господин Даш приключи с размесването на водата и синята течност. Пи пръв и подаде купата на господин Уестли. Възрастният

мъж също пи и предаде съда на госпожица Холдърнес, която отпи няколко глътки и предложи купата на Майкъл. Тримата полубогове го наблюдаваха мълчаливо. Господин Даш седеше на ръба на дивана си, сякаш очакваше неприятна изненада.

Майкъл вдигна купата и отпи от тюркоазената течност. Имаше леко горчив вкус, но когато преглътна, почувства как по тялото му се разлива топлина. Реши, че сигурно е алкохол или нещо подобно. Поне не се опитваха да го отровят.

— Пазителят, който ме доведе тук, каза, че можете да следите всеки, който носи нашийник.

— Има и много други начини да следим населението — каза госпожица Холдърнес. — Бойците държат под око слугите. Пазителите наблюдават бойците. А ние се грижим пазителите да не организират някакъв вид въстание.

— Щом имате такава технология, не разбирам защо използвате конски каруци и парни двигатели.

— Би ли дал експлозив на дете? — попита господин Уестли. — Би настъпила пълна катастрофа, ако всеки в нашето общество получи достъп до машините. Затова създадохме двустепенна система. Преди много време ние създадохме компютрите, екраните и следящите нашийници. Но тази технология е ограничена до религията и сигурността. Запазваме производството на храна, облеклото и медицината на по-просто ниво. Това ни позволява всеки ден да вършим чудеса. Що се касае до народа, ние боговете виждаме всичко, знаем всичко...

— Да, дойдох тук заради квантовия компютър. Вие ни прещяхте технически данни, а след това спряхте.

— Приехме, че всяко правителство или организация, способна да създаде квантов компютър, ще има познание и за странниците — рече господин Уестли.

— Всичко беше заради теб — допълни госпожица Холдърнес. — Целта ни беше да накараме странник да дойде в нашия свят.

Макар че синята течност го караше да се чувства малко опиянен, Майкъл усети, че предстои да се случи нещо важно. Това бе моментът от търговската презентация, когато някой вади договор и го слага на масата.

— Е, тук съм — каза той и като се мъчеше да скрие напрежението си, взе някаква червена хапка, приличаща на резен диня. На вкус беше солена като корейско *кимчи*, но той преглътна и се насили да се усмихне. — Защо искате да се срещнете с мен?

— Поради някаква неясна причина ти и другите странници имате сила, която не ни е дадена — каза господин Уестли. — Можете да напускате своя свят.

Тримата полубогове се взираха в Майкъл. Настъпи момент на неловко мълчание. Майкъл отпи още глътка от синята течност и се опита да не се усмихва. Завиждаха му. Да, точно така. Завиждаха на способността му.

— Искаме да се прехвърляме в различни светове — каза господин Уестли.

— Направихме всичко, което можем на *това* място — обади се господин Даш. — Всички сме отегчени. Искаме да идем до мрачния остров и света на гладните духове. Но най-много желаем да стигнем до златния град.

— Не зная за какво говорите.

— В миналото са идвали странници и са ни обиждали — каза господин Даш. — Наричали ни „полубогове“ и казвали, че „истинските“ живеят на онова специално място.

Госпожица Холдърнес почука с пръсти по масата.

— Някои създания на пръв поглед може и да имат по-висока форма на съзнание, но ние знаем как да *използваме* нашата сила. Няма да ни коства много усилия да ги накараме да се поклонят на истинската ни божественост.

— Не мога да ви науча как да станете странници — рече Майкъл. — Баща ми имаше дарбата и я е предал на мен.

— Това е просто начин да фокусираш и насочваш енергия — каза господин Уестли. — Мисля, че бихме могли да повторим процеса с квантовите си компютри.

Госпожица Холдърнес отпи още малко от синята течност, подаде купата на господин Даш и каза:

— Погледнете Майкъл. Опитва се да разбере как това ще засили собствената му власт.

— Помогни ни да станем странници и ние ще ти покажем как да поемеш властта над твоя свят — каза господин Уестли. — Ние ще

командваме другите пет свята, а ти ще си богът на своята конкретна реалност.

— Четвъртият свят е голям — отвърна Майкъл. — Там живеят много хора.

— Няма да следим всички — обясни господин Даш. — Други ще го правят — твоите църковни бойци и пазители. Ти обаче ще командваш системата. И ще станеш бог, също като нас тримата.

— Забрави за изкуството и философията — каза господин Уестли. — Съществува само една истина и ние я виждаме ясно. Вечната сила във вселената е Светлината, съдържаща се във всяко живо същество. Ако контролираш друг човек, контролираш неговата Светлина.

— Това е игра, само че много по-сложна — допълни госпожица Холдърнес. — Караме нашите граждани да маршируват и да се бият помежду си. Да плачат, да се смеят и да се молят.

Господин Даш вдигна купата и се ухили.

— И след като приключим с това, винаги можем да ги накараме да умрат, понякога по зрелищен начин.

По врата на Майкъл се стече пот. Имаше чувството, че току-що е участвал в надбягване в горещ летен ден.

— Моят свят има различни правителства, армии и религии.

— Не е нужно да се бориш срещу която и да било от тези групи — каза господин Уестли. — Ще ти покажем как да ги насочваш в определена посока. Първо създаваш плашеща история, после осигуряваш щастлив край...

13.

Докато чакаше телефонът да звънне, Холис няколко часа се мота из район Гинза. Ако от Табулата бяха научили за паспорта му, компютрите им сигурно бяха регистрирали пристигането му в Япония. След потвърждаването на присъствието му тук местните агенти на организацията щяха да започнат да го търсят.

Слънцето клонеше към залез и неоновите светлини на Гинза светнаха в червено и зелено. Огромен видеоекран на една от сградите показваше млади жени, които се усмихваха и рекламираха разни нови стоки. Холис бродеше из каньоните между небостъргачите и се озова на улица, на която продаваха подаръци. Всеки магазин предлагаше определен вид стоки — отлежало саке или скъпи чанти, орхидеи, увити в бяла тъкан, или свещи в червени обвивки. Подаръците го караха да си мисли за Вики. Дали щеше да хареса копrienен шал, или шишенце парфюм? Защо не й купуваше подаръци, когато живееше в Ню Йорк?

Когато се усети, че го зяпат прекалено много хора, тръгна на север към по-скромния район Асакуза. Лампите започваха да светят с тъмножълта светлина, когато влезе в един онсен — обществена баня, използваща водата от горещ извор. В малкото преддверие имаше чекмеджета за обувки и неочаквано за самия себе си Холис заподскача на един крак, за да си развърже връзките. Една врата се плъзна настрани и в помещението влезе дребен як японец, за да си вземе обувките. Панталоните му леко се повдигнаха, когато приклезна да отвори чекмеджето, и Холис забеляза, че човекът има татуировки. Още татуировки се виждаха на гърдите му под незакопчаната риза. Холис се запита дали мъжът не е якудза — японски гангстер. В култура, ценяща конформизма, човек трябва да има сериозни основания, за да промени външния си вид.

Остави дрехите си в шкафчето, тръгна по една жълта линия към умивалнята и седна на пластмасов стол. Японците зяпаха чернокожия чужденец, докато се сапуниса, напълни кофа гореща вода от крана и я

изля върху себе си. След като повтори процеса няколко пъти, Холис влезе в по-голямо помещение с четири басейна, в които водата бе с различна температура. Първият бе толкова горещ, че опари стъпалата му. Водата миришеше на сяр и имаше цвета на воднист чай.

След известно време японците престанаха да му обръщат внимание и все пак Холис се запита дали тук е в безопасност. Нямаше компютри. Беше платил в брой. Вдиша парата и облегна гръб на стената на басейна.

Вечеря в ресторант, където сервираха суши на конвейер. След като погълна храната от шест разноцветни чинии, телефонът на книжаря изсвири няколко ноти от „Ода на радостта“.

— Знаете ли кой се обажда? — попита Котани. Гласът му създаваше впечатление, че още е уплашен.

— Да. Благодаря, че се свързахте с мен.

— Съжалявам за малодушното си поведение днес следобед. Но не бях готов да се срещна с вас.

— Разбирам.

— Идете в бар „Чил“ в десет вечерта. Намира се в Златен Гай край Кабукичо...

И телефонът млъкна. Малките чинийки със суши продължаваха да обикалят помещението.

Кабукичо се оказа районът на червените фенери със заведения с пийп шоу, стриптийз клубове и салони за масажи. От една сграда висеше пластмасов знак с гигантски устни. Женски гласове шепнеха от високоговорители, улиците бяха покрити с листовки на проститутки. Холис с изненада откри ямайци, работещи като портиери и викачи на различни заведения. Облечени в тропически дрехи с ярки пастелни цветове, те сновяха по тротоара и говореха на японски с бизнесмените, които се мотаеха из района.

Един ямаец с блестяща гола глава излезе от бар на име „Клуб Страст“ и му подвикна:

— Хей, братко раста, откъде си?

— От Щатите.

— Така ли? Какво те води в Япония?

— Ще уча карате в една доджо.

— По-добре се моли на Бог, раста. — Гологлавият се разсмя гръмко. — Каратистите ще ти наритат черния гъз.

— Ще се оправя.

— Внимавай, братко раста. Япония е трудно място за чернокож. Просто си свърши работата и се прибирай вкъщи.

След като се загуби няколко пъти, Холис намери Златен Гай — мрежа тесни улички с паянтови двуетажни постройките. В района имаше повече от двадесет бара. Електрически кабели висяха над улицата и сякаш се охраняваха от един и същи контакт. Нито един от баровете нямаше прозорци, само няколко си бяха направили труда да сложат табели. Холис вървя по улиците десет минути, преди да забележи думата „Чил“, изписана с мънички букви на една зелена врата.

Влезе и се озова пред толкова стръмно стълбище, че бе като дървена стълба за ремонти. Като си помагаше с ръце, се покатери до първия етаж, мина през завеси от червено кадифе и се озова в бар, голям горе-долу колкото спалнята му в Лос Анджелис. От скрити тонколони се лееше американски джаз, барманът стоеше пред лавици, върху които бяха наредени различни марки водка.

Акихидо Котани седеше на малка масичка до стената. Взираше се в бутилка водка, която бе замразена в леден блок и пъхната в месингов цилиндър. Цилиндърът се поддържаше от стоманена рамка и можеше да се наклони, когато искаш да си налееш.

Барманът изглежда свиреп чернокожия чужденец, но Холис не му обърна внимание и седна на масата на Котани.

— Добър вечер.

— А, успяхте да намерите бара. Желаете ли да пийнете, господин Уилсън? В този бар сакето се сервира топло, а водката винаги е студена.

— Саке не звучи лошо.

Котани поръча саке на бармана и наклони цилиндъра, за да си налее водка.

— Вработа идваше тук навремето, когато барът се казваше „Нирвана“. Всяка нощ от девет до три горяха тамян и един дзен майстор медитираше ей там. — Котани посочи единия ъгъл, където

имаше аквариум с тропически риби. — Врабеца казваше, че монахът създавал спокойна атмосфера.

— Приятели ли бяхте?

— Запознах се с него преди да приеме арлекинското си име. Още в училище беше храбрият, а аз — страхливецът.

Котани млъкна, когато барманът поднесе на Холис бутилка стоплено саке и керамична чаша. Стереоуредбата засвири парче на Майлс Дейвис.

— Вижте, трябва да...

— Зная какво искате. Врабеца казваше, че един арлекин се нуждае от „кон, свитък, кесия и меч“. Не е много мъдро да се носи меч в Япония, освен ако не отивате на демонстрация по кендо. Но мисля, че мога да ви осигуря пистолет.

— От якудза ли?

Котани поклати глава.

— Якудза уби Врабеца. Имат договорка с Табулата и други влиятелни хора в тази страна. Те няма да помогнат на арлекин.

— Ами ямайците, които работят за нощните клубове?

— Те са *гайджин* с паспортни проблеми. Попитайте ги за оръжие и ще ви продадат на полицията. Това, от което се нуждаете, е някой, който е гъвкав пред закона. Прибраха се японци, родени в Перу и Бразилия. Изглеждат и говорят като всички останали, но виждат света по различен начин. Хазяинът ми Сензо е един от тези хора. Той познава човек с пистолет. Можете да го купите още тази вечер за двеста хиляди йени. Имате ли пари?

Холис кимна.

— Тук ли ще дойдат?

— Ще се срещнем с тях в един любовен хотел в Шибуйа. Обстановката е дискретна. Никой няма да ни види. — Котани протегна ръка. — Ако обичате, трябва ми телефонът.

Взе го, набра някакъв номер и каза няколко думи на японски.

— Всичко е наред — заяви, след като прекъсна връзката. — Ще са там след час.

Холис отпи от топлото саке, а Котани си наля още водка от замразената бутилка.

— Е, защо сте в Токио? В Япония вече няма странници. Всички бяха избити след смъртта на Врабеца. Япония не очаква Голямата

машина — тя вече е тук.

— Търся човек, който може да разговаря с мъртвите. Когато е бил в Япония, Тръна се е срещнал с някаква шаманка.

— Да. С една итако. Онази, с която се срещна Тръна, живее на север.

— Как мога да я намеря?

Котани си наля още водка. Лицето му бе зачервено и той говореше бавно, като се мъчеше да произнася правилно всяка дума.

— Двамата с Врабеца ходихме при тази итако. Тя ни каза, че Врабеца ще умре заради страхливост, а аз — заради храброст.

— И позна ли?

— Не за мен. Но Врабеца бе убит от страхливец — от якудза, който го застреля в гърба.

— Искам да се срещна с нея.

Книжарят извади кочан разписки и химикалка. Написа някакви японски йероглифи на гърба на една разписка и я бутна по масата.

— Казва се Мицуки. Вземете влака до Хачиное и покажете това на хората там. Ще ви трябва преводач. В неделя следобед ще ходим до Йойоги-Коен. Тогава в парка се събират различните племена — зоку. Един от някогашните ми ученици от гимназията, Хоши Хирано, ще танцува рокендрол. Ще ви помогне да пътувате на север, ако планът ви го заинтригува. — Котани се усмихна и вдигна чаша. — Хоши е бунтовник, на когото му трябва кауза.

— Вие няма ли да дойдете с нас?

— За нищо на света. — Котани стана тромаво и едва не прекатури стола. — Итако говори с духове. В живота ми има твърде много духове.

Излязоха от бара, спряха такси и казаха на шофьора да ги закара до Шибуйа. Котани затвори очи и се облегна назад. Бутилката водка му беше помогнала да превъзмогне страха си.

— И какво представляваше Врабеца? — поинтересува се Холис. — Можете ли да го опишете?

— През последните години от живота си знаеше, че якудза ще го убият. Това го правеше много спокоен и мил — освен когато се биеше. Аз бях гимназиален учител. Врабеца често се отбиваше в апартамента ми и ми помагаше с проверката на контролните. После отивахме в бар

„Нирвана“ и гледахме как дзен майсторът се опитва да се освободи от тялото си.

— Кога започнахте да продавате книги?

— Когато убиха Врабеца, отидох в болницата да прибера тялото му. Някой ме е снимал и фотографията се появи във вестниците. Под нея беше изписано „Приятелят на побъркания“. Някой беше изрязал снимката и я бе закачил в учителската стая. Бях опозорен. Учениците ми се смееха. Така започнах да продавам книги. Вече не ме уважаваха, затова така и не се ожених. — Котани се тупна с юмрук в гърдите. — Трябваше да умра с Врабеца онази нощ, но бях страхливец.

Таксито спря пред станцията на метрото и книжарят поведе Холис към квартала, пълен със стотици любовни хотели. Някои от тях имаха голи бели фасади, но повечето бяха ярко осветени и боядисани в крещящи цветове. Минаха покрай миниатюрно френско шато, швейцарска хижа и имитация на гръцки храм с голи гипсови фигури в нишите по стените. Пристигащите коли изчезваха по рампите към подземни гаражи.

По средата на склона Котани спря пред хотел, построен като готически замък. Имаше си ров, подвижен мост и хоросанова фасада, върху която бяха изрисувани каменни блокове. Розови флагове се полюшваха на върха на стръмния покрив.

— Тук е срещата ни със Сензо и приятеля му — обясни Котани. — Не искаше да отивате в блока му.

Пресякоха фалшивия подвижен мост и бутнаха тежката дървена врата. Във фоайето нямаше мебели, но пък имаше редица ярко осветени машини, продаващи презервативи, бира и енергийни питиета. Снимки на дванадесет различни стаи висяха окачени в рамки на стената. Една беше направена като средновековна тъмница.

Котани избра стая с африканска тема. Натисна един червен бутон и лампата над снимката незабавно угасна. Нишата на рецепцията беше закрыта наполовина със завеса, така че служителят и посетителите да не виждат лицата си. Когато Котани постави пачка на тезгяха, женска ръка прибра парите и подаде пластмасова карта ключ. След секунди от говорител се чу лек звън и вратата на асансьора се плъзна настрани.

Котани набра номер на телефона си и каза няколко думи. Влязоха в кабината и тя бавно запълзя нагоре.

— Защо не можем да управляваме асансьора? — попита Холис.

— Можем да отидем само на съответния етаж. Не искат клиентите да срещат други хора по коридорите.

На третия етаж Котани пхна картата в ключалката на стая 9 и вратата се отвори.

Африканската стая приличаше на онази от снимката, но кожата на зебрата на пода беше протрита и миришеше на лимонов дезинфектант.

Холис отиде в банята и откри само душкабина със скална фасада и изкуствени тропически растения. Върна се в спалнята, дръпна завесите с петна на леопард и погледна навън. Нямаше аварийна стълба. Вратата беше единственият изход.

— Къде е тоалетната?

Котани го погледна объркано.

— Всяка хотелска стая има тоалетна.

— Повечето хора не се застояват дълго тук.

Холис разгледа африканската резба на стената и широкото легло с балдахин против комари. Котани седна на един стол от палмово дърво и се усмихна. Още изглеждаше малко пиан.

— Защо сте толкова подозрителен? Никой не знае, че сме тук.

— След няколко минути ще се появят хора с оръжие за продан. Може да решат да задържат оръжието и да приберат всички пари.

— Няма защо да се притеснявате. Много подозрителен човек сте, господин Уилсън. Сензо не е такъв. Когато се появихте в книжарницата ми, си помислих, че сте човек на Табулата.

— Май просто ще се наложи да ми се доверите.

— Но вече знам кой сте. Направих справка с Липата.

Холис успя да запази безизразна физиономия.

— И как по-точно стана това?

— Пратих му имейл. След като потвърди самоличността ви, се свързах с вас по мобилния.

— От интернет кафене ли изпратихте имейла?

— Имам компютър вкъщи. Не е нужно да се безпокоите. Не използвах истинското си име.

— Табулата може да е инсталирала вирус в системата ви. Активира се, когато засече определени думи.

— Прекалено сте нервен, господин Уилсън. Врабеца никога не говореше така.

— Врабеца е мъртъв. Аз смятам да остана жив.

Телефонът засвири „Ода на радостта“ и двамата се сепнаха. Котани отговори и каза няколко думи на японски.

— Виждате ли? Всичко е наред. Сензо е във фоайето с приятеля си. Качват се с асансьора.

— И е ваш хазяин?

— Да. Нали ви казах. Предложи да ми продаде оръжието преди година.

— И затова му се обадохте?

— Не беше необходимо. Сам дойде в апартамента ми и каза, че смята да боядиса кухнята.

— Значи съвсем случайно се появява точно в този момент?

— Какво искате да кажете?

— Махаме се оттук.

Холис сграбчи Котани и го изправи. В същия миг на вратата се почука. Нямаше друг изход. Холис помисли дали да не счупи прозореца, но беше твърде високо, за да скочат.

— Вижте какво... — Холис извади от торбата си две пачки йени и ги напъха в джобовете на Котани. — Ако Табулата ме търси, имаме проблем. Но може пък всичко да е наред. Може просто да искат парите. Купете оръжието и ще се махнат.

— Аз... разбрах.

Холис извади керамичния нож и когато на вратата се почука отново, легна на пода и се пъкна под леглото. Памучната покривка на дюшека висеше отстрани и го скриваше.

Котани отвори вратата и в стаята влязоха двама души. Говореха на японски и Холис не разбираше какво казват. Надникна изпод покривката и видя, че единият от мъжете е с тъмносин делови костюм. Другият бе с изцапани памучни панталони и стари маратонки. Холис реши, че именно това е Сензо — хазяинът, израснал в Южна Америка. Имаше енергичен и дружелюбен глас.

Говореше предимно Сензо, а господин Деловия костюм крачеше напред-назад и оглеждаше стаята. Гласът на Котани бе тих и изпълнен с уважение. Холис се мъчеше да диша съвсем тихо и притискаше ножа до гърдите си. „Просто им дай парите — помисли си. — Плати и им кажи да се махат“.

След няколко минути мъжът с костюма започна да задава въпроси. Имаше дълбок властен глас и изреченията му бяха къси. Котани отговаряше с уплашен тон.

Мълчание. После мъжът с костюма сграбчи Котани и го блъсна в стената. Гласът му прогърмя в стаята: явно настояваше за обяснения. Котани се свлече на пода, но онзи го вдигна и го зашлеви през лицето. На Холис не му трябваше да разбира японски, за да разбере, че книжарят е отчаян и моли за милост. Ако го предадеше, щеше да се наложи да атакува.

Завъртя леко глава и видя орфаните кафяви обувки на Котани. Стоеше много близо до Холис, от лявата страна на леглото. Чуха се стъпки, последвани от приглушен пукот, и Котани рухна на пода и от устата му потече кръв. Бяха го застреляли в тила. Мъжът с костюма се изсмя и каза нещо.

Холис погледна надясно под покривката; Сензо стоеше само на няколко стъпки от него. После погледна наляво и видя, че кръвта на Котани образува яркочервена локва под главата му. Потрепваше, когато мъжете вървяха насам-натам. Холис затаи дъх, когато кръвта потече към него.

Изпълзя надясно, измъкна се изпод леглото и бързо се изправи. Сензо стоеше до него. Холис сграбчи рамото му с лявата си ръка и го намушка отдолу нагоре, заби ножа дълбоко в корема му. Докато Сензо падаше назад с писък, Холис измъкна ножа.

До палмовия стол стоеше японец с широко лице и намазана с гел черна коса. Беше увил около пистолета хотелска кърпа, за да заглуши изстрела. Мъжът вдигна оръжието, но Холис вече се беше хвърлил към него, сграбчи китката му и я изви. Онзи изкрещя от болка и изпусна пистолета, а Холис заби ножа между лопатките му. Керамичното острие опря в гръбнака и се счупи. Холис пусна ножа, хвана мъжа в душеща хватка и заби коляно в гърба му. Докато убиецът на Котани залиташе напред, Холис с рязко движение му счупи врата.

Изправи се и погледна неподвижното тяло. Цялата стая беше в огледала, за да могат двойките да се гледат как правят любов. Холис виждаше широко отворените си очи и бързо повдигащия се гръден кош. В огледалата мъртъвците изглеждаха някак безтелесни, подобно на захвърлени на пода купчини дрехи.

Пачките и зареденият пистолет девети калибър бяха в средата на леглото. Холис напъха всичко в торбата, след което се върна при мъжа с костюма и го обърна по гръб. Раздра ризата му и видя, че гърдите и коремът му са покрити с татуировка на дракон. Якудза. Наемник на Табулата.

Холис погледна мъртвия книжар и осъзна, че итако е била права с предсказанието си. Човекът го беше защитил храбро. Напусна стаята и спринтира по коридора към стълбището. На стената имаше монтирани две камери. Само след няколко часа Табулата и токийската полиция щяха да търсят убиец, чернокож мъж, *гайджин*, външен човек, който нямаше къде да се скрие.

14.

Когато пресичаше бариерите за първи път, изживяването бе ужасяващо. Сега, след няколко пътувания, се беше научил как да насочва движението на своята Светлина. Макар физическото му тяло да нямаше нищо общо с това познание, процесът му напомняше летене без парашут или бодисърф, при което всяка промяна на центъра на тежестта или леко движение на ръцете може да те засили в различна посока. Когато се прехвърляше, съзнанието му усещаше правилната посока и можеше да насочва Светлината му към Първия свят. Самото пристигане винаги бе неочаквано. След преминаването на бариерите изведнъж се оказваш *там*. Все едно да си легнеш в едно легло и да се събудиш в друго.

Отвори очи, скочи на крака и видя, че се намира в дълго тясно помещение със счупен прозорец. На улицата газов пламък беше разцъфнал като яркооранжево цвете от някаква пукнатина в паважа.

Беше в някакъв магазин, в който някога са се продавали хладилници, перални и печки. Не бяха модерни уреди от неръждаема стомана като онези, които можеха да се видят по витрините в Ню Йорк и Лондон; пералните машини имаха валяци за изцеждане, закрепени над нещо като казан, а хладилниците бяха бели метални кутии с изстудяващи намотки отгоре. Старомодната технология правеше всеки уред да прилича на малък дундест идол — някога почитан, а сега изоставен в руините.

Обърна се и видя на стената зад една преобърната печка движещо се петно тъмнина. Макар че можеше да се види единствено от странник, сянката бе проход, който можеше да бъде използван и от Мая, обратен път към конкретна точка на достъп — скрития параклис в манастир „Св. Екатерина“.

Гейбриъл премести част от изоставените уреди, за да отбележи мястото, и отиде до счупения прозорец. Магазинът се намираше на

булевард с други ограбени магазини. На тротоара пред него имаше полуизгорял диван и купчина бетонни отпадъци. Дърветата, които някога бяха хвърляли сянка тук, сега бяха почернели стебла и голи клони, протягащи се към светлината на огъня.

Гейбриъл отново се запита дали баща му е изследвал този тъмен град. София Бригс, пътевиждащата му, му бе казала, че само неколцина странници са се прехвърляли до различни светове. Мнозина смятали, че способността да напускат телата си е халюцинация. Други били толкова ужасени от четирите бариери, че отказвали да продължат.

По време на предишното му посещение на Първия свят комисарят на патрулите бе споменал за „посетители“, дошли извън острова. Може би един от тях е бил Матю Кориган. Когато си помисли за баща си, Гейбриъл си спомни моменти, когато Матю караше пикапа си или работеше в градината. Във фермата им нямаше нищо плашещо или опасно, но понякога на лицето на баща му се четеше огромна мъка. Може би си е мислил за гнева и омразата, които владееха обитателите на този тъмен свят.

Излезе от входа и тръгна по улицата. Движеше се предпазливо и през цялото време беше нащрек като преследвано от ловци животно.

За последен път бе видял Мая в изоставеното училище, което патрулите използваха за своя щабквартира. Макар да бе опасно да се връща там, реши, че това ще е централната точка на невидимия кръг. Щеше да започне да търси от покрайнините на града и да приближава по спирала към улиците около училището.

Ад беше постоянна реалност, уловена в безкраен цикъл на унищожение, съзидание и ново унищожение. Може би всички в града бяха мъртви с изключение на неколцина вълци и хлебарки. Когато загинеше и последният оцелял, градът някак се връщаше до онази първа утрин, когато небето е било синьо, а надеждата — възможна. Болката в Ад бе особено силна заради всичко онова, което е било изгубено.

Нямаше представа дали Мая е жива, но не изглеждаше, че цикълът на унищожение е завършил. Светлина се процеждаше през дебелия слой облаци, покриващ небето. Миришеше на изгоряла гума, улиците бяха покрити с пепел. Накъдето и да погледнеше, виждаше надраскани по стени и тротоари думи и числа. *Х пресича небето. Грийн 55. Това е мястото. Не забравяй.* Някои от надписите

очертаваха определени територии или владения, съществували в миналото — също като знаците на бандите в неговия свят. Но повечето графити бяха оставени от хора, които вярваха, че ще се преродят в нов цикъл. Преди да умрат, бяха оставили следи и кодирани напътствия към скривалища и скътани оръжия.

Спря на един ъгъл и надникна в пресечката. Тук беше опасно. Рано или късно вълците щяха да го видят. Обмисли различни стратегии и накрая реши да оставя съобщения на Мая из целия град. Прерови една изгоряла бакалия и се върна на улицата с две парчета въглен. Докато рисуваше върху тухлената стена арлекинска лютня и изписваше думите: КЪДЕ СИ?, се чувстваше като тийнейджър в запустяла станция на метрото.

Следващата улица се бе превърнала в сметище за изпотрошени столове, имаше и два големи часовника без циферблати и купчина разбити порцеланови съдове. Някой бе разглобил детска въртележка и бе подпрял дървените кончета на стената, сякаш се гонеха към пресечката. Гейбриъл докосна едно от тях и прокара длан по гладката повърхност на черното седло и развятата грива. Реши да остави още едно съобщение, но когато вдигна въглена, забеляза избледнели думи, изписани с червена боя. Всяка буква беше протекла по краищата, сякаш кървеше. „Ти странник ли си? Нима си се върнал?“ Под думите имаше червена стрелка, сочеща напред.

Мая ли беше оставила съобщението? Може би, но пък тя би добавила лютнята или преплитащи се ромбове — знаците на арлекините. Гейбриъл постоя до кончето, после тръгна натам, накъдето сочеше стрелката. След две пресечки попадна на второ съобщение, което го отведе до още знаци. Думите винаги бяха изписани с червена боя, но размерът на буквите варираше. Понякога съобщението бе високо на стената, подобно на билборд. Но най-често имаше само червена стрелка върху кабината на смачкан микробус или увиснала на пантите си врата.

Докато приближаваше центъра, в саждите по паважа започнаха да се срещат следи. В една пресечка откри мъртвец, лежащ по гръб. Тялото бе тук от доста време и бе изсъхнало като мумия. Със сбръчканите си устни и пожълтели зъби мъртвият сякаш се хилеше на разрухата около себе си.

Червените стрелки вече бяха по-малки, сякаш оставилият ги бе усетил растящата опасност и бе решил да се скрие. На следващия ъгъл Гейбриъл не намери указания, затова се върна и откри стрелка, сочеща към сградата от другата страна на улицата. Приличаше на изтърбушена от бомба църква с кули по ъглите. Входът представляваше полукръгъл свод; подобни сводове оформяха всеки прозорец. Върху мраморната плоча над вратата бяха изсечени думите „Музей за изкуства и древности“.

Гейбриъл влезе предпазливо в преддверието. Някога музеят бе имал будка за билети, гардероб и въртележка на входа, но сега всичко това бе разрушено. Явно някой бе изпитвал особена омраза към въртележката, щом си бе направил труда да нагорещи месинговите пръчки на огън, след което ги бе извил като насочени към тавана щипци.

Като пленник бе чувал за градския музей и библиотеката, но така и не му бе позволено да види развалините. Зави надясно и влезе в изложбена зала с изпотрошени витрини. На една от тях все още имаше месингова плочка с надпис „Церемониални чаши от Втората епоха“.

Нямаше газени огънове, които да осветяват вътрешността на музея, но прозорците от едната страна на помещението гледаха към вътрешен двор с фонтан в центъра. Гейбриъл прекрачи прозореца и отиде до фонтана. Морски чудовища със зейнали пасти някога бяха изливали вода в басейна, но сега зеленият мрамор бе покрит със сажди и люспи пепел.

— Кой си ти? — попита нечий глас. — Никога не съм те виждал.

Гейбриъл се огледа и не видя никого. Изпочупените прозорци към двора приличаха на рамки на картини, изобразяващи участъци от нощта. „Какво да правя? Да бягам?“ За да се добере до улицата, трябваше да се върне в музея и да стигне до въртележката.

— Не си губи времето да ме търсиш. — Говорещият явно се гордееше с невидимостта си. — Познавам всяко кътче от тази сграда. Това е мое убежище. А не твое. Какво търсиш тук?

— Искях да видя музея.

— Тук няма нищо освен развалини. Махай се.

Гейбриъл не помръдна.

— Махай се! — повтори гласът.

— Някой е оставил съобщения по стените. Последвах ги дотук.

— Това няма нищо общо с теб.

— Аз съм странник.

— Стига си лъгал. — Гласът бе рязък и изпълнен с презрение. — Зная как изглежда странникът. Преди много време дойде на острова и после изчезна.

— Аз съм Гейбриъл Кориган.

Последва дълго мълчание, след което гласът предпазливо попита:

— Наистина ли се казваш така?

Навремето Гейбриъл бе виждал снимки на военен снайперист с нещо, наречено гили костюм — рунтаво покритие от тъмносиня тъкан, което променяше силуета на човек и му позволяваше да се слее с околността. Тъмният мъж, който се появи на входа, си беше направил подобен костюм, за да се крие в коридорите на изоставения музей. Ивиците сив и черен плат бяха съшити както дойде в широка горна дреха и панталони. Обувките му бяха увити в парцали. Прозрачен черен воал висеше от периферията на шапката му и покриваше лицето му. Тъмният човек безшумно се плъзна през двора и спря на три метра от Гейбриъл.

— Матю Кориган ми каза, че имал двама сина. Гейбриъл и Майкъл.

— А вие кой сте?

Призракът се поколеба, после вдигна воала пред лицето си. Беше уморен възрастен мъж с оредяваща коса и много бледа кожа. Дори кафявите му очи почти бяха изгубили цвета си.

— Аз съм директорът. Когато се събудих онази първа сутрин, в апартамента ми бяха оставени ключовете за музея и документация за една нова инсталация. В папка на мое име имаше сметка за нова витрина. — Мъжът затвори очи, сякаш рецитираше свещен текст. — Господин Т. Р. Келсо е името ми. Поне така пишеше в документа...

— Как успяхте да оцелееете?

— Скрих се в музея при първата вълна сблъсъци и останах тук по време на различните режими. Досега си имахме един император, двама крале и всякакви генерали.

— Помните ли когато командваше комисарят на патрулите?

— Естествено. Вече е мъртъв.

— Преди колко време беше това?

— Тук нямаме часовници и календари.

— Зная. Но как ви се струва, отдавна ли е било?

— Не чак толкова — отвърна Келсо. — Сегашният лидер се нарича Съдията, въпреки че на острова никога не е имало никакви закони.

— Търся външен човек, жена, която е много добър боец.

— Всички знаят за нея — каза Келсо. — Понякога излизам от музея, крия се в стените и подслушвам патрулите. Тази жена плаши вълците. Разправят за нея какви ли не истории.

— Още ли е жива?

Келсо огледа двора, сякаш очакваше нападение.

— Опасно е да оставаме тук. Ела.

Влязоха в музея и тръгнаха през ограбените и опустошени зали. Подът бе покрит с парчета стъкло и порцелан, които хрущяха под краката на Гейбриъл. Тъмният мъж обаче се движеше съвсем безшумно. Знаеше къде да стъпва и какво да избягва. Накрая се озоваха в зала със стенопис, изобразяващ мъже и жени в сини комбинезони, дърпащи ръчки на разни грамадни машини. Някой бе нападнал картината с брадва или нож и бе унищожил лицата.

Стигнаха до дървена врата с разбита ключалка. Келсо я отвори предпазливо. Зад нея имаше стълбище и изсушен труп, висящ на въже.

— Какво е станало?

— Имаш предвид мъртвеца ли? Намерих тялото на улицата и го обесих тук. По-добро е от ключалка или таен вход. Хората отварят вратата, виждат го и се махат.

Келсо се промъкна покрай трупа и Гейбриъл го последва. Изкачиха се по спирално стълбище, което свършваше на върха на кула с каменен парапет. Мястото беше идеално за наблюдаване на острова — разнебитените сгради, запустелите паркове и черната река. От различни части на града се издигаха газени пламъци и димът се носеше покрай назъбените остатъци на полуразрушени постройки.

— В началото това наистина беше музей. Историческите експонати бяха на партера, а произведенията на изкуството бяха изложени в галерията на първия етаж. Архитектът на сградата е обръщал голямо внимание на подробностите. Естествено, експонатите

и антиките са изчезнали, но проучих табелките на витрините. Всички са много подробни и споменават Дванадесетата епоха или Третия режим. Някога островът е имал писана история за миналото.

— И кога е бил Третият режим?

— Не зная. Може би има някаква специална книга или правителствен доклад, но така и не успях да го намеря. Живеещите тук хора могат да разберат *какво* е история, но не можем да запомняме миналото. В този свят историята не съществува.

— А какви неща са били изложени горе?

— Болезнени.

— Убийства и мъчения ли?

Господин Келсо се усмихна за първи път.

— Много по-лошо. Картини на майки и деца, храна и цветя, поразително красиви пейзажи. Естествено, намиращите се в този капан хора мразеха изображенията. Един от първите ни диктатори казал, че галерията обърква хората и причинява смут. Затова хората му разбили всички скулптури с чукове и изгорили картините на огромен огън. В този свят глупците се гордеят с това. Намират сила и увереност в собственото си невежество.

— Но това е и ваш свят.

Келсо разпери ръце.

— Нямам това чувство. Единственото желание, което споделям с останалите, е това да избягам. Баща ти изчезна в проход, а аз не можех да го последвам.

— Дойдох тук да намеря Мая.

— Имаш предвид демона ли? Така я наричат вълците. Виждал съм я на два пъти, отдалеч. Носи меч и върви по средата на улицата.

— Как мога да я намеря?

— Защо ти е? Тя ще те убие. Може би някога е била добра в сърцето си, но добротата не може да съществува тук.

— Не вярвам на това.

Господин Келсо се разсмя.

— Тя убива всички. Без изключение. Чух да казват, че била изгубила очите си. Вместо тях имала сини камъчета.

— Можете ли да ме заведете при нея?

— И каква ще е ползата ми? Можеш ли да ме измъкнеш оттук?

— Не мога да обеща — тихо отвърна Гейбриъл. — Аз съм от друг свят, но вашият живот е започнал тук.

— Но не съм като останалите. Кълна се.

— Всеки има властта да взема определени решения в живота си. Ако мислите, че сте по-добър от останалите, докажете го. Може би действията ви ще ви освободят, когато всички бъдат унищожени и цикълът започне отново.

— Мислиш ли, че това е възможно? Наистина ли?

— Трябва да намеря Мая, господин Келсо. Ако искате да бъдете добър човек, можете да започнете, като ми помогнете.

Устните на Келсо потръпнаха, сякаш му беше мъчително да стои без покривало пред лицето си.

— Чух какво говореха вълците. Хванали демона в капан в някогашната библиотека. Сигурно вече са я убили.

— Заведете ме там.

— Щом искаш. — Келсо спусна воала пред лицето си и тръгна надолу по стълбите. — Напомняш ми за баща ти, Гейбриъл.

— Какво имате предвид?

— И той не ме излъга.

15.

Някога Мая бе възприемала живота си като история с начало, среда и край. Този хронологичен начин на мислене беше изчезнал при престоя ѝ на острова. Макар да се криеше в развалините и да се биеше по улиците, никое от тези събития не бе свързано с миналото ѝ. Имаше чувството, че гребе през блато, където се е провело страшно сражение. Понякога нечие тяло изплуваше на повърхността и тя виждаше лице, спомняше си име — и после лодката продължаваше с тласък напред и лицето отново потъваше в тинята и тръстиките.

Миналото избледняваше, но настоящият момент бе абсолютно ясен. Намираше се в капан на върха на колона — триетажна отломка от тухли и камъни в средата на полуразрушената библиотека. Светът ѝ беше много малък — дървена маса, парче под с плочки и хранилище, в което се пазеха черни картонени кутии с рисунки на ангели. В началото на пленничеството си бе преровила всички илюстрации и бе открила, че всяко изображение е уникално. Имаше усмихнати доброжелателни ангели, а също така справедливи и строги, които поразяваха грешници с камшици и мечове.

Ако бяха хванали Пикъринг по време на патрул, вълците щяха веднага да го убият, но някогашният дамски шивач използва предателството си, за да си спечели известна закрила. Продължаваше да стои в остатъците от читалнята на третия етаж, като спеше под дървените маси и си топлеше консерви на един газен фенер. Когато в библиотеката се появяваше нов човек, бързаше да опише хитроумния си план и не пропускаше факта, че все още не е получил наградата си. С неговото окуражаване вълците хвърляха камъни и парчета бетон по Мая. Тя се оттегляше в хранилището, за да не я улучат, а мъжете я замерваха и крещяха ликуващо като футболни запалнянковци.

Сега, докато си почиваше в хранилището, чу нещо тежко да се стоварва върху платформата. Надникна през вратата и видя, че вълците са спуснали парче парапет между стълба и читалнята. Някакъв брадат тип, въоръжен с дълга два и половина метра пика, стъпи на

импровизирания мост и предпазливо тръгна към нея. За защита на лицето и тялото си беше пробил дупки в парчета почернели метални листове и ги бе завързал с връв. Самоделната броня дрънчеше при всяка крачка.

Без да вади меча от ножницата, Мая излезе от хранилището и небрежно отиде до ръба на площадката. Мъжът с металната маска крещеше заплахи и мушкаше с пиката към нея. Направи стъпка напред и леко се олюля. Мая го гледаше право в очите и когато той най-сетне навлезе в периметъра ѝ, направи лъжливо движение надясно, приклекна и сграбчи пиката с въртеливо движение, от което високият мъж изгуби равновесие и падна от моста. Имаше няколко секунди за пищене, докато летеше осемнайсет метра към смъртта си. Вълците в читалнята спряха да ликуват и това ѝ достави моментно удоволствие. Тя изрита края на парапета и той се сгромоляса с трясък далече долу.

Никой на острова не погребваше мъртвите. Тялото на брадатия още лежеше по очи върху купчина обгорено дюшеме. Примерът на бойните ѝ умения като че ли намали атаките за известно време, но после бе организиран по-амбициозен план. В библиотеката се появи лидер — възрастен мъж с руса женска перука и тънък писклив глас, който непрекъснато даваше нареждания.

От покрити със сажди греди и дъски, намерени сред руините, вълците вдигнаха три кули. Изгубиха доста време, за да отрежат овъглените краища и да изправят с чукове огънатите пирони. Кулите бяха тромави на вид конструкции с всевъзможни подпори, за да не се разпаднат. Растяха бавно, докато не се оказаха на около три метра под убежището ѝ. След като сковаха на върховете им равни платформи, вълците започнаха да правят дървени стълби.

Други мъкнеха камъни и тухли в читалнята и ги стоварваха на пода. За Мая не беше особено трудно да разбере плана на атаката — онези с камъните щяха да я принудят да отстъпи в хранилището, докато трите групи атакуват по стълбите. Уморена, тя седеше на ръба с меча в скута и наблюдаваше подготовката.

След като стълбите и камъните бяха готови, вълците свалиха парче от парапета и поставиха парчета дърво по напречниците, за да направят тесен мост. После спуснаха моста върху колоната с помощта

на въжета, но този път Мая не го изрита. Щом искаха да се бият, тя беше готова.

Мъжът с перуката се появи в читалнята, облечен в широка черна дреха, стигаща до обувките му. Мая се запита дали това не е някаква религиозна одежда, но всичко стана ясно, когато мъжът направи няколко стъпки по моста. С перуката и черната роба приличаше на карикатурна версия на английски съдия.

— Някои от хората ми смятат, че си демон — каза мъжът. — Но сега те виждам добре и не забелязвам никакви рога на главата ти, нито пък закърнели криле.

Мая не отговори. Мъжът направи още една крачка и нагласи перуката си.

— Аз съм Съдията, новият владетел на този остров. Благодаря, че уби комисаря на патрулите. Това реши много от проблемите ми.

— Как може да си съдия? — попита тя. — Тук няма никакви закони.

— Не е вярно! Имаме един закон. И всички го следват: *Всяка група ти човек, който има сила, може да убие или пороби по-слабия.* — Съдията погледна надолу към последователите си. — Дори най-големият глупак тук разбира този закон. Всъщност глупаците го схващат по-добре от умните.

— И защо ми обясняваш това?

— В момента аз съм най-силният човек на острова. Това означава, че съм единственият, който може да спаси живота ти.

— Затова ли строиш кули и трупаш камъни?

— Убиването ти е алтернативен план. *Много повече* предпочитам да те имам като мой съюзник. Враговете ни в пристанищния район изклаха два мои патрула. Малка група предатели не би представлявала проблем за жена демон, която унищожава всичко по пътя си. Не е нужно да полагаш клетва за вярност — тя не би означавала нищо. Само покажи на другите, че приемаш властта ми. Мини по моста и ми предай оръжието си.

— И после ще ме предадеш.

Съдията се изсмя.

— Не си много умна за демон. Разбира се, че ще те предам — в крайна сметка. Но ти ще имаш шанса да организираш другите да предадат *мен*. Приемам тази възможност.

— А ако откажа предложението ти?

— Ще бъдеш убита тук, в библиотеката. Смъртта ти също има определени предимства. Ще покаже, че мога да унищожа всичко, дори и демон.

Съдията направи още стъпка напред и протегна ръка, сякаш Мая вече му предаваше меча си.

— Хайде, побързай. Не ми губи времето. Не е нужно да ми се доверяваш, но въпреки това можем да се договорим. Един от най-забележителните аспекти на този свят е, че можем да работим с хората, които ненавиждаме.

— Харесва ми, където съм. Защо да се махам?

— Ще получиш храна, подслон и други облаги. Ще ти дам един пример.

Съдията размърда пръсти като клиент в ресторант, който иска сметката, и двама от последователите му излязоха от читалнята и изчезнаха надолу по стълбите. Минута по-късно се върнаха, като влачеха пленник. Пикъринг.

Бяха запушили устата му с парцал, но той въпреки това се опитваше да говори. Въртеше недоволно глава. Не изглеждаше ядосан, просто сякаш отчаяно искаше да обясни гледната си точка.

— Тази хлебарка те предаде и се фукаше с това — каза Съдията. — Сигурен съм, че те е ядосал, но какво да направим? Това е животът.

На врата на Пикъринг имаше примка. Двамата вълци вързаха въжето за една маса. Съдията не виждаше причина да казва името на пленника или да обявява наказанието му; просто кимна и хората му метнаха Пикъринг през ръба на платформата. Тялото се гърчи няколко секунди, после се залюля като махало.

— Така — каза Съдията. — Погледни на това като на жест на добра воля. А сега мини по моста и ми дай оръжието си.

Мая погледна надолу към трупа, който се клатеше на въжето. Съдията грешеше в едно — не беше станала демон, а призрак. Дробовете ѝ все още се пълнеха и очите ѝ примигваха, но отвътре бе празна. Единственото чувство, което можеше да изпитва, бе гордост. Гордостта я зовеше като далечен глас — труден за чуване, но настоятелен. Никога не се прекланяй пред лошия. Никога не се подчинявай на заповедите на някой, който е недостоеен.

Изпълнена със спокойствие и готова за битка, тя изтегли меча от ножницата. Съдията видя промяната в очите ѝ, заотстъпва уплашено назад и едва не се препъна в полите на робата си.

— Атака! — изкрещя той. — Атакувайте! Веднага!

Вълците издърпаха моста и към нея полетяха тухли и камъни. Един я удари по рамото, друг одраска главата ѝ отстрани. Мая се сви, прикри лице и изтича в хранилището. Още един камък я удари по лявата ръка, докато затваряше вратата.

Коленичила на покрития с плочки под, заобиколена от рисунки на ангели, Мая се заслуша. Камъните отскачаха от вратата, а тухлите и парчетата бетон се пръскаха на парчета. Чувахе викове, но не можеше да различи думите. Знаеше, че приближават от различни страни — издигат дървените стълби и сигурно пак слагат моста.

Славна смърт. Кой беше казал тези думи? Баща ѝ. И тогава си спомни боя в онази станция на лондонското метро. Беше сама и към нея тичаха трима мъже. „Къде е баща ми? — помисли си тя. — Защо ме е изоставил?“ Един камък удари вратата с трясък. Мая се пресегна в тъмното и напипа дръжката. „Излез и се изправи срещу тях“.

Сграбчи дръжката и изтръгна вратата от пантите. С меч в едната ръка и с вратата вместо щит излезе и запристъпва напред. Вълците от другата страна на пропастта се целеха във вратата, но камъните им отскачаха от метала. Парче бетон улучи пода и експлодира като бомба, пръскайки се във всички посоки.

Мая пристъпи надясно и видя върха на едната стълба. Едър мъж със сплетена на плитки коса се катереше по нея с меч в ръка. Мая подскочи високо, когато острието му проблесна под краката ѝ, и щом отново стъпи на пода, се метна напред и прободе нападателя в гърлото.

Наляво. Още една стълба. Направи една крачка и внезапно почувства остра болка в левия крак. Мъжът на стълбата мушкаше нагоре с копие и беше прерязал мускула на няколко сантиметра над коляното ѝ. Кръвта шурна от раната и тя се олюля. Още пики и копия се насочиха към нея и се наложи да се оттегли към хранилището.

Тишина. Камъните спряха да летят и лицата на нападателите изчезнаха. Мая надникна зад щита си. Мъжете от другата страна на пропастта стояха безмълвни... а от тавана падаше парче горящ плат. Трябваше ѝ миг, за да осъзнае, че библиотеката гори. Огледа се и видя пълзящия по стените пушек. Миризмата беше като на мокро дърво.

— Пожар! — изкрещя някой. Другите повториха предупреждението. — Внимавайте! Пожар!

Съдията крачеше нервно по шахматния под на читалнята. Спря на ръба и извика на подчинените си:

— Вземете стълбите и се оттеглете! Тя ще изгори, когато покривът се срути!

Мая пусна щита на пода и загледа как мъжете отнасят стълбите през развалините. Препъваха се през купчините отломки, ругаеха се един друг — и после изчезнаха. Мъжете, които презираше, онези, с които се биеше и които убиваше, бяха доказателство, че съществува в този мрачен свят. Без врагове щеше да изbledнее и да изчезне.

Коленичи, после се свлече на една страна. От раната в крака ѝ течеше кръв. Сякаш Светлината напускаше тялото ѝ. Пушекът се носеше във въздуха като злонамерен дух, спускаше се надолу. По стените се появи пламъчета — като червени макове по планински склон. Ставаха все по-големи, трептяха и се пресягаха към нея; бяха толкова ярки и ясни, че ѝ се искаше да ги прегърне.

Причерня ѝ. Мая затвори очи и когато ги отвори, в читалнята имаше двама души. Някакъв човек в дрипи дръпна воала си и тя видя бледо уплашено лице. Мъжът се обърна и каза нещо на друг мъж, помлад, който се появи от пушека; носеше димяща дъска. Лицето му ѝ беше познато, но Мая отказа да повярва. Това наистина ли бе Гейбриъл, или просто плод на въображението ѝ?

Странникът забърза към ръба на платформата, викаше я и махаше с ръце... но мракът отново я погълна.

Носеше се в тъмно езеро и потъваше. Сякаш пляскаше с ръце и крака, за да се върне към светлината.

Когато отново дойде в съзнание, Гейбриъл бе коленичил до нея. Вдигна я и я понесе по импровизирания мост. Мая се закашля от дима и видя изригващи пламъци, докато дрипавият мъж ги водеше надолу по стълбите към улицата.

— Само не ми припадай — каза ѝ Гейбриъл. — Отиваме при прохода.

— Проход... в... реката — успя да каже тя.

— Това е друга точка на достъп. Можем да минем заедно.

Копието сякаш продължаваше да пронизва крака ѝ, докато Гейбриъл я носеше през развалините на някаква опожарена сграда.

Дрипавият мъж непрекъснато се озърташе през рамо.

— Там има патрул. Виждаш ли ги? В края на улицата.

Затичаха се. Преследваха ги, а тя бе твърде слаба, за да се бие и да защити странника.

— Видяха ни — викна дрипавият. — Върви натам, Гейбриъл. Не. Не натам. *Натам*.

— Прекалено далече е — каза Гейбриъл. — Няма да успеем.

— Аз ще остана и ще ги подведа — каза дрипавият. — Запомни ме. Само това искам от теб. Запомни името ми.

А после ѝ стана страшно студено и тя започна да пропада в безкраен тунел, а Гейбриъл я прегръщаше. Тя се притисна към него, чуваше ударите на сърцето му, усещаше топлината на кожата му.

— Чуваш ли ме? — попита Гейбриъл. — В безопасност сме. Отново сме в нашия свят. Отвори очи, Мая. Отвори очи...

16.

Холис излезе от хотела и заслиза към офис сградите над гара Шибуя. Беше студено. Адреналинът, с който беше напоен по време на сблъсъка, бе отшумял. Чувстваше се слаб и безтегловен като носено от вятъра листо.

Автоматичният пистолет китайско производство бе затъкнат в колана му. Холис не можеше да пренебрегне тежкото му присъствие — усещането на цевта и спусъка, докосващи кожата му. Беше опасно да отсяда в хотел или да се върне на летището. Вървеше успоредно на магистрала Шуто и не знаеше какво да прави. Дългата му черна сянка, хвърляна от фаровете на колите, се плъзгаше по асфалта.

На няколко километра северно от гарата мина покрай сграда от стъкло и стомана, пълна със затворени магазини. Неонов знак съобщаваше на японски и английски, че „Гранд интернет кафе“ се намира на втория етаж.

Интернет кафетата ги имаше по цял свят; обикновено бяха просторни, добре осветени помещения, където хората сядаха плътно един до друг и тракаха по клавиатурите. „Гранд кафе“ беше замислено за съвсем друго изживяване. Холис се качи и се озова в помещение без прозорци, в което цареше здрач като в параклис или казино, а клиентите бяха отделени в бели клетки. Миришеше на цигарен дим и вечерята с къри, която служителката тъкмо стопляше на микровълнова печка.

Беше млада японка с пиърсинг на носа, ушите и езика. Говореше английски и посъветва Холис да си купи „нощен пакет“, който му позволяваше да остане в клетката си до сутринта. Холис мина през лабиринта до номер 8-J и влезе. Вътре имаше тапициран с изкуствена кожа стол, компютър, телевизор, DVD уредба и джойстик за компютърни игри.

Той се загледа в монитора и се помъчи да реши кой би могъл да му помогне. Гейбриъл и Симон бяха някъде в Египет. Приятелите и роднините му в Лос Анджелис го смятаха за мъртъв или тикнат в

затвора в някоя страна от Третия свят. Когато напусна Съединените щати, беше изхвърлил шофьорската си книжка и кредитните карти. Банката беше наложила запор върху жилището му и Холис предполагаше, че вече го е продала на търг. Но въпреки че следеше движението ти и наблюдаваше живота ти, Голямата машина също така потвърждаваше, че си жив.

Върна се на рецепцията и си купи плодов сок, люти японски спагети и четка за зъби. Видя двама други клиенти в библиотеката на кафенето — ровеха из скъпата колекция графични романи и списания. Изобщо не погледнаха чужденеца. „Гранд кафе“ не беше място, където да се срещаш с хора от реалния свят.

Върна се в клетката си, извади пистолета от колана си и го прибра в торбата. В сивата светлина на заведението картината с тримата мъртъвци започна да избледнява. Реши, че кафенето е част от Голямата машина, но и временно убежище от силата ѝ. В миналото хората са се спасявали от властите в горите или в някоя църква, но дори по тези места започваха да инсталират наблюдателни камери. В „Гранд кафе“ клиентите можеха да се изгубят в различни измислени светове или да се преструват на различни хора в интернет. Едновременно си самият себе си и абсолютно нищо. Всичко това разкриваше мощта на Голямата машина — че дори убежището ти е контролирано търговско предприятие.

Макар вратата на клетката да нямаше ключ, Холис се предаде на умората и заспа. Когато отвори очи, беше десет сутринта, но изкуствената среда на заведението не се беше променила. Основното помещение си оставаше все така прохладно и тихо, клиентите тънеха в постоянния полумрак.

В тюркоазеното море на скрийнсейвъра се стрелкаха акули. Телевизорът беше все още включен, но звукът се чуваше само със слушалки. Холис гледаше как наперена млада жена представя новините. По северното крайбрежие на Хоншу вали сняг. В Близкия изток имало бомбен атентат, в някаква африканска страна станал преврат. Американският президент и японският премиер се ръкуваха. Приличаха на анимирани кукли от увеселителен парк.

Картината се смени и Холис видя черно-бели фотографии на самия себе си, докато тичаше по коридора на третия етаж на хотела. Новините продължиха с кадри на линейки, отнасящи труповете, репортерите и операторите стояха зад полицейска преграда. Тройно убийство като това бе нещо необичайно в Япония и беше привлякло вниманието на медиите. На екрана се появи размазана снимка на лицето му, а под него замига телефонен номер.

Холис се изправи и надникна над клетката. Девойката с пиърсинга, която го беше посрещнала, беше изчезнала и на нейно място имаше млад японец с изрусена коса. Холис си сложи тъмните очила, затъкна пистолета в колана, излезе и тръгна към метрото. Имаше чувството, че всички наблюдателни камери в града го снимат как върви по тротоара.

Котани беше казал, че някогашният му ученик Хоши Хирано ще танцува в Йойоги-Коен, огромния обществен парк в Източно Токио, така че Холис взе метрото до станция Хараджуку, слезе и тръгна по моста за пешеходци. Ставаше все по-студено и от сивото небе започнаха да се спускат снежинки.

Недалеч от входа на парка видя някои от зоку — племената, които се събираха тук всеки неделен следобед.

Имаше група тийнейджърки, облечени в черно, с боядисани в бяло лица и със струйка изкуствена кръв, стичаща се от ъгълчето на устните им. Снежинките се въртяха над тях и се задържаха по пригладените им коси. Това зоку се събираше край края на моста и не обръщаше внимание на момичетата с червени сатенени поли с фустанели, бели три четвърти чорапи и бели дантелени шапчици, закрепени с фиби за косите им.

Холис влезе в парка, като се оглеждаше за рокендрол група. На всеки няколкостотин метра попадаше на поредното племе, събиращо се на уреченото място. Имаше зоку младежи със скейтбордове и друга група с акробатични велосипеди. Едно зоку се състоеше от тийнейджъри, които бяха боядисали устата и очите си с въглен и се правеха на скитащи зомбита.

От южния край на парка се чуваше силна музика. От огромните тонколони, монтирани на покрива на черен ван, звучеше марш. Колата бе охранявана от група националисти с тъмнозелени паравоенни униформи. Свирепите младежи бяха заели стойка „свободно“ с ръце

зад гърба. Гледаха как лидерът им — мъж с бръсната глава — крещи обиди и размахва юмрук към осем мъже, танцуващи под звуците на „Денонощен рок“.

Танцьорите бяха облечени като Елвис от 50-те — рокаджийския Елвис, Елвис на бунта и мечтите — мотоциклетистки кубинки, тесни черни джинси и кожени якета със сребърни нитове и вериги. Но най-сложната част от костюма им беше прическата — косата бе намазана с гел и пригладена назад в помпадур. Водачът на групата бе висок само метър и половина, но кубинките, косата и подплънките на якето го правеха да изглежда по-едър.

От вана на националистите загърмя военен хор, а Елвисите отвърнаха със „Сини велурени обувки“. Сякаш нищо от външния свят не можеше да разтревожи версията за страхотно прекарване от 50-те. Накрая националистите се отказаха и си заминаха с черния ван. Елвисите завършиха триумфално с още едно парче и явно приключиха. Холис се приближи до най-възрастния и го попита дали познава човек на име Хоши. Човекът посочи водача им — дребосъка с подплатеното яке, който тъкмо беше прибрал дисковете си в спортен сак.

Холис забърза след него.

— Извинете, господине. Вие ли сте Хоши Хирано?

Дребният мъж спря и отметна перчема си.

— Навремето ме наричаха така, но смених името си на Били Хирано. Повече отива на стила ми. Не мислите ли?

— Аз съм приятел на Акихидо Котани.

— Да. Моят сенсей. — Били тъжно поклати глава. Знаете ли, че е убит снощи в някакъв любовен хотел в Шибуя? Видях по телевизията...

Гласът му замря и на лицето му се изписа изненада, но не и страх. Той извади малък розов гребен и докосна опашката си.

— От полицията казват, че бил убит от *гайджин*. От някой като вас.

Холис свали очилата си, за да може Били да види очите му.

— Кълна се, че не съм убил учителя ви. Разказвал ли ви е някога за своя приятел Врабеца? Аз съм същия като него, само че съм от Щатите.

— Значи си арлекин? Сериозно? Тогава къде ти е мечът?

Холис свали ципа на якето си и му показва пистолета.

— Трудно е да се носи меч на публично място. Разполагам с по-модерно оръжие.

— Значи или си арлекин, или си побъркан. Ако ченгетата те хванат, че носиш това, те очакват двацет години неприятности. — Били се залюля на петите на кубинките си. — Та как се казваш?

— Холис.

— И какво правиш в Япония? Тук вече не останаха странници. Табулата ги изби всички.

— Трябва да стигна до Северна Япония и да намеря итако.

— Итако? Имаш предвид някоя от онези шантавите, дето говорят с мъртвите?

— Можеш ли да ми помогнеш, Били? Трябва ми преводач. Ще си платя. Поемам всички разходи.

— Пътуването на север ще отнеме два или три дни. — Били обмисля идеята няколко секунди; над очите му падна мазен кичур коса. — Може да стане... — Извади пак гребена и поправи прическата си. — А и разговарянето с мъртвите е страхотна работа.

— Ченгетата ме търсят.

— Това ясно. Чужденец си, много се набиваш на очи, прекалено си...

— Черен?

— Взе ми думата от устата, човече. Това само усложнява проблема. Стой тук и чакай.

Докато Холис чакаше в парка, Били отиде до една бакалия от другата страна на улицата и се върна с бастун и някакви неща в хартиена торба.

— Сложи си това — каза и подаде на Холис хирургическа маска. — Японците ги носят, когато са болни, за да не разнасят микроби. Добре, сега очилата. — Кимна. — Добре.

— Ами бастунът?

— Пъхни камъче в дясната си обувка и ще куцаш като наистина. — Били бръкна в торбата и извади малка кислородна бутилка с ластичен ремък. — Аз ще съм ти санитар — което означава, че ще мъкна това и ще ти помагам да вървиш.

— И мислиш, че номерът ще мине?

— В Япония се смята за лош късмет да гледаш болни хора. Ако си мислят, че всеки момент ще пукнеш, просто няма да те поглеждат.

Тръгнаха към гара Шинджуку и купиха билети за следващия влак стрела на север до Хачиное. Били знаеше къде точно да се нареди и какво да каже на служителя. Докато водеше Холис през грамадната гара, му обясни, че е дизайнер на опаковките за японските DVD на холивудски филми.

— Бил ли си някога в Щатите? — попита Холис.

— Всъщност не — отвърна Били. — Но не ми пука. — Явно предпочиташе идеализираната си представа за Щатите пред реалността.

Качиха се във влака минута преди да тръгне. Докато вървяха по пътеката към запазените си места, хората явно се изненадваха да видят болен чернокож, воден от японски Елвис.

— Не можеш ли да си смениш прическата? — попита Холис.

— Какви ги говориш?

— Аз изглеждам болен, но всички зяпат *теб*.

— Косата ми е супер — отсече Били и извади огледало да провери помпадура си.

— Може и да е била... през петдесет и пета.

— Нападали са ме на улицата заради тази прическа. Брат ми не ми говори заради нея. Обаче си е супер, защото *аз* казвам така.

След кратък спор на половин глас Били най-сетне се съгласи да смени коженото си яке с шушляк. Сложи си слушалки и заклати глава.

Холис гледаше как влакът се измъква от града. Големите жилищни блокове изчезнаха и започнаха да минават през земеделски земи, разделени от прави редици борове. В Токио гарваните винаги бяха по един, но тук явно птиците се събираха. Бяха накацали по далекопроводите и по оризищата. Влакът стрела профучаваше покрай тях и те се издигаха в небето като точици мрак.

Стигнаха Хачиное — транзитно градче, разпростряло се между два хълма — посред нощ. Сякаш единствените неща, които свързваха града в едно цяло, бяха електропроводите, които висяха над улиците. Валеше сняг.

Влязоха в една традиционна японска странноприемница. Собственикът тъкмо беше извадил нови постелки татами и когато легна, Холис усети миризмата на тръстика. Напомняше му за окосено сено, за лято и за моментите, когато беше щастлив. Помоли се за Вики и след известно време успя да заспи.

На следващата сутрин Били излезе от странноприемницата и направи пъртина в кишата с кубинките си. Върна се след час и каза на Холис, че човекът, който чистел снега на гарата, знаел всичко за итако. Преди няколко години се преместила на север в Муцу, крайбрежно градче на полуострова, вдаващ се в пролива Цугару.

— И колко далеч е това?

— Час и половина път с влака.

— Тя още ли е там?

— Никой не знае. Онзи каза, че итако живеела на „мъртвото място“. — Били завъртя очи. — Така че май знаем какво да търсим.

След час Холис се возеше във влакче с два вагона, което беше голямо горе-долу колкото градски автобус в Ню Йорк. Стоманените колела тракаха, докато прекосяваха голи вулканични планини. Мъгла. Бял сняг върху черни скали. После влакът влезе в тунел и се потопиха в мрак. Когато излязоха, океанът беше само на петнайсетина метра от релсите. Вагоните леко потръпнаха, подобно на товарни животни, доволни, че пътуването в такъв студ е свършило. После влакът влезе в малка гара край залива Муцу.

На перона беше студено и ветровито. Като разтриваше ръце, Били забърза да намери такси. Върна се със стеснителен младеж, който се мъчеше да си пусне брада.

— Казва, че чат-пат работи като такси.

— Което означава, че ще се загуби.

Били се разсмя.

— В Япония винаги се губим, но този знае къде е мъртвото място. Там, където онази компания построи завода за пестициди. След като убиха всички дървета в района, преместиха бизнеса си в Китай.

Натъпкаха се в една окаляна тойота и потеглиха покрай сергии за бърза храна. В края на градчето имаше салон за пачинко с огромна неонова кула, която се открояваше на фона на покритото с ниски облаци небе. Младият шофьор отби по чакълен път и навлязоха в мъртвия район около изоставения завод за пестициди. Всички дървета наистина бяха мъртви. Само няколко кафяви смърча продължаваха да стърчат, сякаш бяха твърде уморени, за да паднат.

В района имаше десетина къщи и спираха при всяка, за да може Били да попита за итако.

— Япония е като ония шантави партита, на които всички трябва да са вежливи — обясни той. — Хората са готови да излъжат и да те упътят неправилно само и само да не се изложат.

Повече от час се мотаха из плетеницата черни пътища. Докато се спускаха от един хълм, колата поднесе върху лед и се надяна в една преспа. Всички слязоха и Били започна да вика на шофьора.

Наблизо имаше сглобяема къща с алуминиева обшивка. Една жена с черен анорак и червени гумени ботуши излезе от къщата и тръгна към тях. Вървеше толкова стабилно през кишата, че сякаш само гръм можеше да я накара да изгуби равновесие. Лицето ѝ бе строго, очите — съсредоточени, докато разглеждаше тримата натрапници в своя свят.

Когато стигна колата, жената сложи ръце на кръста си и започна да задава въпроси. Били се опита да отговори с разни рокаджийски лафове, но самоувереността му бързо се стопи. Когато приключи с разпита, старицата се обърна и тръгна обратно към къщата. Били стоеше наред пътя, забил поглед в кубинките си.

— Проблем със старата дама ли има? — попита Холис. — На нейна собственост ли се намираме.

— Тя е итако. Каза, че те очаквала.

— Да бе. Как пък не.

— Може да е измислица, може и да не е. Каза, че трябва да я последваме в къщата.

— И после какво?

— После точно онова, което искаш. Ще говори с мъртвите.

Влязоха в антрето и свалиха якетата и обувките си. Итако беше изчезнала, но вратата към дневната беше отворена. Един старец седеше на диван западен тип и гледаше караоке по телевизията. Погледна ги, без да показва нито изненада, нито любопитство, и посочи наляво.

Били поведе по коридора. Плъзна вратата от дебела хартия и влезе в стая с дантелени завеси на единствения прозорец. На постелката татами имаше няколко възглавници, една ниска дървена

масичка бе превърната в нещо като олтар: цялата беше покрита със статуетки на котки. Някои от по-малките бяха от дърво или нефрит, но повечето представляваха керамични сувенири с нарисувани мустаци. Всички котки сезираха в купа, в която имаше три сбръчкани портокала и чаша за картини, пълна с полирани камъчета.

Холис седна на една възглавница и се зачуди какво да прави. Беше изминал хиляди километри, за да стигне тук. Трима души бяха убити, Табулата го търсеше, а ето че той седеше в някаква къща с луда старица, колекционираща керамични котки.

Итако влезе. Бе с къс бял елек с изписани по него йероглифи. Протегна ръка, каза нещо на японски и Били Хирано й даде пет хиляди йени. Итако преброи парите като селянка, която току-що е продала прасе, и ги пхна под една котка. После зашета из стаята, като палеше свещи и благовония.

След като запали всички свещи, старицата коленичи и отвори полирана дървена кутия. Извади някаква огърлица и внимателно си я сложи. Накитът представляваше вълнена нишка, на която бяха нанизани стари монети с дупки по средата, пожълтели мечи нокти и няколко криви парчета дърво. Тя впери поглед в Холис и заговори на японски.

— Искате да знаете какво търсите — преведе Били.

— Това е нелепо. Не мога да повярвам, че Врабеца наистина е говорил с тази жена. Да се махаме оттук.

— Не я ядосвай, Холис. Итако са много силни.

— Доколкото виждам, тя е просто старица с много котки.

— Прави каквото ти казва — настоя Били. — Кажете й какво искате.

Холис се обърна към итако и заговори на английски:

— Една моя приятелка умря. Искам да говоря с нея.

Били преведе. Итако кимна спокойно, сякаш я бяха попитали дали знае как да се върнат до гарата. Бръкна в кутията, извади дълга молитвена броеница с каменни мъниста и я задържа в шепите си. Затвори очи, потърка мънистата и започна да припява будистка сутра.

Холис имаше чувството, че котките го гледат с пакостливи усмивки. Итако изглеждаше стара и уморена и на няколко пъти като че ли се унесе в дългите си молитви. А после внезапно престана да припява и брадичката й клюмна към гърдите. След секунди главата й

рязко се изправи и цялото ѝ тяло се вцепени. През нея мина конвулсия и броеницата падна на постелката. Итако си пое въздух през зъби и когато издиша, от отпуснатата ѝ уста се разнесоха звуци.

Отначало бяха само безсмислени срички, които се смениха със смесица от японски и английски думи. Сякаш някой прехвърляше различни радиостанции. Последваха още думи. Тук-там по някоя изкривена фраза.

— *Холис.*

Беше нейният глас. Гласът на Вики. Той не можеше да повярва, че това е възможно.

— *Холис?*

— *Аз... ужасно ми липсваше, Вики. И може би просто чувам гласа ти в ума си. Това не може да е наистина.*

Дълго мълчание. Тялото на итако потръпна и очите ѝ се извъртяха към тавана.

— *За първи път се любихме на тавана в Чайнатаун. Мая и Гейбриъл бяха отишли някъде и най-сетне останахме сами. Ти свали дюшека на пода. После дълго лежахме един до друг. В стаята беше толкова студено, че от телата ни се вдигаше пара.*

Холис имаше чувство, че се е разпукал и се разпада на части.

— *Къде си? — попита той.*

— *Отидох си. Но съм тук.*

— *Много съм объркан, Вики. Адски съм объркан. Не зная накъде отивам.*

— *Ти си на прав път, но все още не можеш да го видиш. Ако си спомниш кой си, ще знаеш какво да правиш.*

— *Не мога да простя на онези, които те убиха.*

— *Знай едно, любов моя... Повярвай, любов моя... Светлината оцелява.*

Итако издиша още веднъж и се свлече на пода, сякаш някой беше изтръгнал живота от тялото ѝ.

17.

Майкъл Кориган взе чашата шампанско от сребърния поднос на младата сервитьорка и започна да се мотае из тълпата, събрала се в галерията на колежа. За годишната среща на Братството се бяха събрали делегати от цял свят и всички искаха да говорят с младия американец, който току-що бе станал изпълнителен директор на фондацията. Преди да успее да прекоси помещението, Майкъл се натъкна на делегата от Сингапур господин Чои, който искаше да го запознае с господин Айер от Индия.

Никой от тези хора не можеше да се приеме за приятел — или дори за съюзник. Майкъл знаеше, че се намира в опасна територия. Преди година беше пленник на Братството и лежеше на хирургическа маса с жици в мозъка. Сега управляваше фондация „Евъргрийн“ и мнозина от присъстващите изглеждаха изненадани от внезапната промяна.

Господин Уестли и другите полубогове му бяха казали какво да прави, когато се върне в обикновения свят. Но Майкъл нямаше намерение да разкрива плановете им. Вместо да опише мокропълзачите и екзекуциите от екрана, той съобщи на Братството, че се е озовал в скалист необитаем район и че някакви нежни, може би ангелски гласове са шепнели в ухото му. Помолил ги за технологични познания и те му предали план на запаметяващ чип, способен да побира невъобразими по обем данни.

Погрижи се доктор Дреслър да направи ентусиазирано описание на новата технология пред управителния борд. Много правителства и корпорации бяха претоварени от количеството лична информация, получена от Голямата машина. Сега щяха да разполагат с достатъчно памет, за да съхраняват всеки детайл за милиарди хора. Всяка отчитана дейност в живота на човек можеше да се запише, обработи и свърже почти мигновено.

И докато описанието на Петия свят бе като размазана фотография, искането на Майкъл за повече власт беше ясно и

недвусмислено. Ако Братството искаше да получи още информация, госпожа Брюстър трябваше да се съгласи Майкъл да застане начело на проучванията. Разбира се, той щеше да продължи да се води от колективната мъдрост на Братството, но смяната на ръководството щеше да направи от фондацията много по-отговорна и ефективна организация.

Госпожа Брюстър изгуби цяла седмица в опит да организира опозиция срещу плана му, но корпоративните лидери в борда бяха изкусени от мощта, която им предлагаше новата технология. Дванадесет часа след победата му фондация „Евъргрийн“ излезе с изявление, което превърна Майкъл в преуспяващ инвеститор в недвижими имоти и международен филантроп.

Конференцията в Лондон бе следващата стъпка в плана му. Годишната среща на Братството обикновено се провеждаше на Дарк Айланд или в имението Уелспринг в Южна Англия, но Майкъл искаше да стои по-далеч от двете места, където госпожа Брюстър все още контролираше екипите по сигурността. Спомни си, че се навършват 200 години от измислянето на Паноптикона от Джереми Бентан, и излезе с ново предложение. Ако срещата се проведе в Лондон, можеше да започне в Южната галерия на Юнивърсити Колидж, където се намираше стъкленият шкаф с тялото на философа. Идеята се посрещна с такъв ентузиазъм от управителния борд на Братството, че дори госпожа Брюстър беше принудена да се усмихне любезно и да направи гласуването единодушно.

След като фондацията направи щедро дарение на колежа, Управителният съвет им позволи да използват галерията за вечерта. Майкъл предложи да изнесе встъпителната реч пред гостите и се свърза с по-влиятелните членове на борда за предложения.

— Мисля, че трябва да направим силно изявление — каза той и всички се съгласиха с него.

Майкъл допи шампанското си. Поредната група делегати бърбореше за страховете и желанията си. Той се ръкува с тях и се отдалечи. След няколко минути трябваше да говори и искаше да получи вдъхновение от мъртвеца в края на галерията. Като кимаше на членовете на борда, той си запробива път през тълпата, докато не го

спря госпожа Брюстър. Макар да бе отнел публичната ѝ роля като глава на фондация „Евъргрийн“, тя все още ръководеше Братството. За случая беше избрала рокля в кралско синьо и перли, но лицето ѝ беше уморена маска.

— Явно не съм била информирана за всички *подготовки*. — Гласът ѝ имаше окастрения, точен тон на образована англичанка, която току-що е намерила нещо гниещо в градината пред къщата си.

— Проблем ли има?

— *Слововете*. — Тя посочи редиците столове в края на дългата галерия. — Наистина ли са необходими за една кратка поздравителна реч?

— Речта може да се окаже малко по-дълга, отколкото обсъждахме. Смятам, че тази организация се намира в превратен момент в историята си. Нуждаем се от нова стратегия за бъдещето.

— И каква ще бъде тази стратегия?

— Сигурен съм, че ще я подкрепите — отвърна Майкъл и я остави сама наред помещениято.

Докато вървеше към южния край на галерията, за пореден път се увери, че речта е в джоба на сакото му. Витрината от дърво и стъкло, в която се пазеше тялото на Джереми Бентам, в началото на партито бе наобиколена от делегати, но сега мъртвият философ се виждаше в празно пространство.

Бентам смятал, че останките на прочутите хора не бива да се кремират или да се крият в гробници. Вместо това телата им трябвало да се превърнат в така наречените „автоикони“, които да вдъхновяват бъдещите поколения. Облечен в собствените си дрехи, скелетът на Бентам седеше на стол с опрян в крака си бастун. Широкопола шапка частично скриваше восъчната маска на лицето му.

Докато гледаше фигурата, Майкъл не изпита никакво страхопочитание. Беше впечатлен обаче от факта, че дори в смъртта си Бентам изискваше признание. Неотдавна колежът бе уволнил пазача, който охраняваше стъклената витрина, и го бе заменил с монтирана на стената камера. Създателят на Паноптикона вече беше вкаран в системата.

— Извинете...

Майкъл се обърна. Беше Нейтан Бун. Шефът на охраната на фондация „Евъргрийн“ беше сериозен като директор на погребално

бюро в тъмносиния си костюм.

— Да, господин Бун?

— В програмата пише, че вие ще изнесете встъпителната реч. При предишните срещи на обслужващия персонал се разрешаваше да обикаля гостите с питиета и сандвичи през цялото парти. В имейла ви обаче се посочва, че желаете обслужващият персонал да бъде изведен от района.

— Да, речта е предназначена единствено за Братството. Без никакви външни лица.

Бун вдигна радиостанцията си и заговори тихо:

— Речта на изпълнителния директор започва след няколко минути. Изведете обслужващия персонал и пазете вратата.

Двама от хората му се появиха от тълпата и зашепнаха нещо на сервитьорките. Без да оставят сребърните подноси, те тръгнаха към изхода. Бун обаче не се отдалечи. Взираше се напрегнато в странника, сякаш вратовръзката на Майкъл можеше да му подсказва какво ще се случи.

— Още нещо ли има, господин Бун?

— Лондонският отдел ме информира, че организирате нов екип служители.

— Точно така. Нарича се група за специални проекти.

— И използвате мои хора.

Майкъл се съсредоточи върху лицето му. Шефът на охраната се опита да овладее емоциите си, но очите и ъгълчетата на устата му го издаваха. Подобно на госпожа Брюстър, той бе лишен от власт и явно разбираше последствията.

— Да. Влязох в базата данни и наех неколцина от хората, които сте използвали при предишни операции. Искрах нещата да вървят, а вие бяхте зает с другите си отговорности.

— Можете ли да ми обясните какво представляват тези „специални проекти“?

— Аз *имам* план, Нейтан, но не съм готов в момента да представям всички подробности. След речта ще поискам пълно упълномощаване от управителния борд. Ясно е, че Братството се съсредоточава върху локални или регионални цели. Време е да се посветим на една по-агресивна глобална стратегия.

Пръстите на Бун трепереха, сякаш му се искаше да удуши Майкъл.

— Били сме доста агресивни и в миналото.

— Вие сте изключителен служител, Нейтан. Всички оценяваме вашата лоялност и всеотдайна работа. Вие ни показахте правия път. Аз просто правя няколко крачки по-нататък.

— Кога ще можете да ми дадете повече информация?

— Вие ще сте първият, който ще научи. — Майкъл се пресегна и потупа по-възрастния мъж по рамото. — Сигурен съм, че с ваша помощ ще успеем.

Остави Бун пред тялото на Бентам и тръгна към края на галерията. Делегатите седяха на съгваемите столове или стояха до прозорците, гледащи към градината на вътрешния двор. Майкъл се качи на подиума, извади речта от джоба на самото си и погледна събралото се множество.

Докато изучаваше лицата на делегатите, си даде сметка, че могат да бъдат разделени на три категории. Някои бяха открито подозрителни, докато други проявяваха любопитство към новия лидер. Малката група хора около госпожа Брюстър бяха враждебни, гледаха го кръвнишки и си шепнеха.

Последната сервитьорка излезе, следвана от двама от охраната. Нейтан Бун застана зад седналите гости и кимна на Майкъл: „Всичко е готово. Говори“.

18.

— Всички тук, изглежда, знаят за моето минало и специалната ми дарба. Покойният Кенард Наш, човек с голямо проникновение и мъдрост, бе първият от Братството, който осъзна, че човек като мен може да бъде ценна придобивка за вашата кауза. Винаги съм бил благодарен за вярата му в мен. Той бе подкрепен от някои от присъстващите — и особено от госпожа Брюстър. Нейната всеотдайност и труд продължават да са вдъхновение за всички ни.

Неколцина от делегатите аплодираха госпожа Брюстър. Тя кимна и вдигна дясната си ръка, сякаш искаше да каже — моля ви, не е нужно. После погледна Майкъл, като едва скриваше яростта си.

— Отначало генерал Наш имаше съмнения относно лоялността ми, аз също имах колебания спрямо тази организация. Обаче преминах през пълна промяна. Сега стоя в благоговение пред Братството и вашата визия за стабилно и уредено общество. Онова, което ще решим през следващите няколко дни, ще определи бъдещето на този неспокоен свят. Макар че по времето на Джереми Бентам Паноптиконът така и не е бил построен, нашето поколение има възможността да превърне мечтата му в реалност.

— Неотдавна се прехвърлих на друг свят и се върнах при вас с първото от множеството технологични чудеса, които най-сетне ще ни помогнат да постигнем целите си — продължи той. — Но има и нещо по-важно от това — установих контакт с невероятно мъдри умове, които ми показаха, че така наречената „добродетел“ свободата е всъщност опасна илюзия и че спасението на човечеството се намира в твърдия, но честен контрол над обществото... Братството е право и винаги е било право през цялата си история. След като научих тази велика истина, аз имах само една цел — да се върна и да ви помогна по какъвто мога начин. Но преди да поемем заедно по пътя, ние трябва да разберем сегашната си ситуация и накъде ще продължим в бъдеще. В известно отношение никога преди не сме били така силни. Почти всяка електронна транзакция и комуникация може да бъде прехваната и

свързана с определен индивид. Тази информация може да бъде вкарана в централизирани бази данни и да се съхранява вечно. Можем да създадем „сенчест“ образ на всеки човек и да наблюдаваме ежедневно му поведение... Да, съществуват неколцина побъркани, които пишат в интернет, но основните медии вече се контролират от малка група хора. Тези оформители на общественото мнение са наши приятели и щом им дадем добри истории със съответните злодеи и герои, заплахи и решения, ще можем да задавим разпръснатите гласове, викащи по улиците. Проучванията на общественото мнение показват, че спазващите закона граждани нямат нищо против да бъдат наблюдавани от властите. Единственото, което искат, е почтена работа и възможност да се забавляват, удобен и подреден живот. Забравете за радикалите и крайните групи. Няма съмнение, че широката публика е на *наша* страна. Всъщност това е моментът, когато ние, Братството, можем да спрем и да се запитаме — как тази нова система ще облагодетелства собствения ни живот?

Майкъл направи пауза и огледа седящото пред него множество. Повечето хора изглеждаха изненадани от въпроса му, но неколцина кимнаха, сякаш казваха: „Да. Точно така. Каква полза имам аз от това?“

— Паноптиконът ще създаде стабилно общество, в което ще е по-лесно да се манипулира поведението и да се задушават непокорните. Но какво ще спечелим ние от тази нова система? Историята ни показва, че твърдите диктаторски режими пораждат непокорни и бунтовни слоеве. По-добрата цел е комбинирането на контрола с просперитет. Проблемът с Паноптикона на Бентам е в това, че затворниците не работят. Неговият старомоден затвор напълно игнорира икономиката.

Майкъл пак огледа присъстващите, по-твърдо.

— Дошло е време за *Нов Паноптикон*. Представете си огромен офис — грамадно помещение, пълно с милиарди клетки. В моята система има електронна клетка за всеки гражданин в индустриалния свят. И Какво правят нашите граждани във всяка клетка? Произвеждат продукти или осигуряват услуги. Те са продуктивни граждани, които си изработват работното време и не се оплакват... Щом разберем, че истинската ни цел е кооперативна работна сила, много от проблемите стават ясни. Няма значение дали говорим за лекари, счетоводители,

студенти, готвачи на бързи храни или металурзи. Всички те ще бъдат в своите невидими клетки, следени от нашите камери и контролирани от нашите програми за социални параметри.

— Интересува ли ни как нашите работници украсяват клетките си? — продължи той високо. — Грижа ли ни е дали прекарват свободното си време пред телевизора, или работят в градините си? Разбира се, че не. Няма значение в коя църква ходят, стига вярата им да не променя начина им на живот. Могат да гласуват и да лепят предизборни лепенки по колите си, стига политическият им кандидат да не цели реални промени. Ако настъпи икономическа криза, ще караме властите да печатат пари и ще правим повърхностни изменения, но в основата си структурата ще си остане същата.

— Новият Паноптикон ни позволява да контролираме поведението на хората и като работници, и като консуматори. Нашият гражданин в клетката е по същество безсилен, но въпреки това ще може да изрази себе си в мола. Свободата да избираш става свобода да купуваш и нашата нова система ни дава могъщи средства за контролиране на консуматорското поведение. Когато нашият гражданин върви по улиците, билбордовете ще разпознават лицето му. Накрая една централизирана компютърна база данни ще знае всичко за предишните покупки на гражданина и ще се погрижи никога да не му предложи стока, която би могла да промени възгледа му за света. Ще искам да слушам радио, по което винаги пускат музика, която ми е приятно позната. — Замълча за миг. — Точно това предлагам — не затвор с намусени и непродуктивни затворници, а взаимосвързана структура, създаваща покорни работници и опитни консуматори. Тази световна система ще гарантира повече пари и комфорт на самите вас и на семействата ви. Ще получим стабилността на стария Паноптикон, но с ново, щастливо лице.

Повечето от братята се усмихваха и кимаха. Госпожа Брюстър въртеше глава и гледаше как влиянието ѝ се изпарява.

— Планът ми може да стане реалност, ако не пилеем средствата си за ограничени стратегии. Вместо да чакаме хората да се включат в системата, трябва да създадем по цял свят поредица заплахи и бедствени положения, които да принудят гражданите доброволно да се откажат от свободата си. И защо ще го направят? Отговорът е съвсем прост. Защото сме ги превърнали в деца, които се плашат от тъмното.

Ще търсят отчаяно помощта ни и ще се ужасяват от живот извън клетката, пълен с хищници и опасности.

Майкъл направи драматична пауза.

— Заставам пред вас като верен слуга — готов да се подчиня на *ваши*те заповеди и да осъществя *ваша*та визия. Това не е мечта, която евентуално може да се сбъдне. Това, което описах тази вечер, е неизбежна реалност... ако сте готови за следващата стъпка. Достатъчно е само вашето одобрение и подкрепа. Благодаря ви.

Сведе леко глава, сгъна речта си и я прибра в джоба си. В помещението цареше пълно мълчание, но той избягваше да гледа към аудиторията.

Някой започна да ръкопляска — бавно, настоятелно — и към него се присъединиха други. Звукът се засилваше и отекваше от стените на галерията. Майкъл вдигна очи и видя, че госпожа Брюстър се взира в него. Ръцете ѝ бяха стиснати и устата ѝ се бе превърнала в тънка червена линия.

„Тя ще е първата, която ще умре — реши Майкъл. — Трябва да си направя списък“.

19.

Облечена в хартиена болнична нощница, Мая седеше на масата за прегледи в една клиника за приходящи в Източен Лондон. На етажерката до умивалника имаше орфани списания, но тя нямаше желание да чете за „Тайните, които мъжете не биха споделили с вас“ или „Едноседмична диета преди море“.

Когато се върнаха в Лондон, тя все още изпитваше изгаряща болка от раната в крака, която бе получила в Първия свят. В клиниката почистиха раната, прегледаха шевове, които ѝ бе направил един доктор в Кайро, и ѝ предписаха антибиотици и болкоуспокояващи. През последните дванадесет дни тя се възстановяваше в манастира Тайбърн. Сестрите бенедиктинки сервираха блудкавата си храна и шепнеха различни вариации на думата „почивай“. Е, беше почивала доста, но нищо не се бе случило. Раната продължаваше да кърви, а картините от Ад все така изникваха в сънищата ѝ.

Беше два следобед и звуците на затрупаната с работа клиника проникваха през стените. Отваряха се и се затръшваха врати. Някой буташе скърцаща количка по коридора, а две сестри клюкарстваха нещо за някой си Рони.

Мая игнорира фоновия шум и се съсредоточи върху пищящото дете в съседната стая. Явно някой преднамерено му причиняваше болка. Дрехите на Мая и тубусът за меча висяха на кука на вратата; ножовете ѝ бяха прибрани в раницата ѝ. Искаше ѝ се да се облече, да отиде в съседната стая и да убие мъчителите.

Част от съзнанието ѝ знаеше, че мисли като побъркана. „Това е клиника. Докторите са тук, за да помагат на хората“. Но някакъв тъмен подтик я накара да слезе от масата и да направи крачка към оръжията. Когато се пресегна да докосне тубуса с меч, пищенето спря и майката на детето заговори нещо за сладолед. В коридора се чува стъпки. Вратата се отвори и в стаята влезе доктор Амиа Камани. След последното посещение на Мая в клиниката младата лекарка беше

подстригала косата си и под бялата престилка носеше розова тениска с надпис „Децата са нашето бъдеще“.

— Добър ден, госпожице Странд. Как е раната? Зарасна ли вече?

— Вижте сама.

Доктор Камани си сложи латексови ръкавици, седна на стола до масата и започна да сваля бинта от крака на Мая. Една от сестрите в Тайбърн беше сменила превръзката преди около два часа, но тя вече беше подгизнала от кръв. Когато свали марлята, доктор Камани видя, че шевовете са си на мястото, но не е започнала да се образува съединителна тъкан.

— Това не е нормална реакция на излекуване. Трябваше да дойдете по-рано. — Лекарката хвърли бинта в кошчето за боклук, отвори шкафа, взе дезинфектант и стерилен памук и започна да чисти раната. — Боли ли?

— Да.

— Можете ли да опишете болката?

— Пареща.

Доктор Камани подаде на Мая термометър за еднократна употреба, след което измери пулса и кръвното ѝ налягане.

— Приемате ли антибиотика, който ви предписах?

Мая се дразнеше, че е пациент и че тази жена се грижи за нея.

— Разбира се. Да не съм някаква идиотка.

— Просто се опитвам да ви помогна, госпожице Странд. — Доктор Камани погледна термометъра. — Температурата и пулсът ви са нормални.

— Зашийте ме отново и ми дайте още някакви хапчета.

— Шевовете ви са наред. Ще ви дам рецепта за по-силен антибиотик, но може и да не помогне. Доколкото си спомням, претърпели сте автомобилна злополука по време на ваканцията ви в Египет.

— Точно така.

Доктор Камани извади чиста марля и хирургическа лепенка. Напръска жълта течност върху раната и започна да слага нова превръзка.

— При престоя ви в Египет били ли сте в контакт с болно животно или някакъв отровен химикал?

— Не.

— Използвате ли наркотици или други забранени вещества?

На Мая ѝ се прииска да ѝ изкрещи обяснението, но запази мълчание. „Обикновеният гражданин никога няма да може да те разбере“. Баща ѝ беше повтарял това стотици пъти и точно в момента беше самата истина. Какво можеше да каже на жената с бялата престилка? „Пътувах до един град, заобиколен от тъмна река. Вълците се опитаха да ме убият, но аз ги наръгах, съсякох и победих“.

— Просто ме оправете и накарайте раната да заздравее — каза Мая. — Ще ви платя два пъти повече, отколкото миналия път. В брой.

Доктор Камани свали ръкавиците и започна да пише в тефтера си.

— Добре, няма да ви задавам повече въпроси. Но ще трябва да направим някои тестове, преди да напуснете клиниката.

— Резултатите ще бъдат ли вкарани в компютър, свързан към интернет?

— Разбира се.

— Няма да позволя това.

Камани изглеждаше изненадана, но гласът ѝ остана спокоен и разумен.

— Ако желаете, ще напиша бележка на екипа. Ще оставят резултатите в моята кутия и няма да ги вкарвам в базата данни. Ако го направя — ако наруша правилата, — ще трябва да ми обещаете, че ще се върнете.

— Обещавам.

Доктор Катани понечи да отвори вратата, но спря и отново я затвори.

— Макар да твърдите, че сте преживели катастрофа, не вярвам, че ми казвате истината. Раната ви показва, че сте била наръгана с нож, а поведението ви следва модела на човек, изложен продължително време на значителна травма. Може би сте били изнасилена или физически малтретирана. Определено ви препоръчвам някаква психотерапия, съчетана с медицинско наблюдение.

— Ние не правим така.

— И кои са тези *ние*?

— Моят... моето семейство.

На лицето на лекарката се изпита съжаление и загриженост. Мая знаеше, че баща ѝ щеше да се обиди от реакцията на Камани: тя

намекваше за слабост, а арлекините никога не са били слаби. Блажената майка щеше да стане и да я зашлеви.

— Боли ви, госпожице Странд...

— Какво следва? — рязко я прекъсна Мая.

Доктор Камани отвори вратата и излезе в коридора.

— Останете в стаята за прегледи. Ще дойде сестра, за да ви вземе кръв и урина.

След тестовите Мая излезе от клиниката и мина направо през Спитафийлдс Маркет до спирката на метрото на Ливърпул Стрийт. Днес Източен Лондон бе пълен с небостъргачи и модни ресторанти, но в продължение на стотици години районът е представлявал мрачно многолюдно гето, дом на новите имигранти и аутсайдери. Именно тук баща ѝ бе срещнал първия си странник — еврейския мистик Давид Родински, който живеел на тавана на синагогата на Принслет Стрийт. Мая беше представена на Родински, когато беше малко момиче; беше странен прегърбен дребен човек, който знаеше повече от двайсет езика. Няколко години по-късно този *таздик* бе изчезнал от заключена стая и повече никой не го видя. „Ние пазим странниците, но не винаги ги разбираме — беше ѝ казал Тръна. — Единственото, което трябва да разбереш, е нашият дълг“.

Може би тази връзка бе ясна за баща ѝ, но в собствения ѝ живот дългът беше компрометиран от различни емоции. От нея се очакваше да бъде студена и рационална, без истински връзки с друг човек. През повечето време тя можеше да играе тази роля, но имаше моменти, когато ѝ се искаше отново да бъде на самолета от Кайро за Лондон. По време на дългия полет Гейбриъл я бе завил в одеяло и я прегръщаше, сякаш беше болно дете. Разговаряха предпазливо за Първия свят — мъчеха се да се отдалечат от болката от случилото се там.

Намери Липата пред магазина за фалафели на Камдън Маркет — пазеше стълбището, водещо до стаята горе. На стената беше опрян калъф за тенис ракета, но Липата не приличаше на човек, който си пада по тениса. Заради широките рамене и счупения нос приличаше на

бивш ръгбист, който някога е бил известен с грубата си игра и наказанията.

— Какво казаха докторите?

— Раната заздравява, но ще ѝ трябва известно време. Къде е Гейбриъл?

— Странникът е горе, среща се с група свободни бегачи. Мъчат се да измислят безопасен начин да установят мрежа за съобщения.

— Звучи доста амбициозно.

— Личи си, че има план, но още не го е споделил с никого. Искате да проведе среща на Съпротивата след няколко седмици.

Мая взе един стол и седна до французина. Когато раздвижи рязко крака си, болката я прониза. „Не показвай слабост — заповяда си тя. — На никого не му е притрябвал ранен боец“.

— От доста време пазиш Гейбриъл. Вече съм здрава и мога да поема задължението си.

— Много би ми се искало — отвърна Липата. — Трябва да реша някои проблеми в Париж. Някаква тръба в апартамента ми тече. Не мога да кажа на някой непознат да я оправи.

— Мога да поема нещата за няколко дни.

— Както си спомняш, имаше проблем с твоята objectivité. Както ти каза Блажената майка, арлекините не могат да имат емоционални връзки с хората, които охраняват.

— Бях болна при пътуването до Лондон. Сега съм по-добре. Дори не съм разговаряла с Гейбриъл през последните шест дни.

— Да. Забелязах. Най-накрая започна да постъпваш правилно. — Липата погледна към канала и взе решение. Вдигна калъфа за ракетата и ѝ го подаде. — Ето ти оръжие. Пушка с рязана цев и барабан за шест патрона в стоманена рамка. Пъхни ръката си в отвора.

Мая намери отвор отстрани на калъфа. Когато пъхна дясната си ръка в него, напипа спусъка.

— Предпазителят е спуснат. Напипваш ли го?

Тя вдигна предпазителя и отново го спусна.

— Ясно.

— C'est bon. Заминавам довечера за Париж и ще се върна във вторник. Ако изникне проблем, знаеш как да се свържеш с мен. — За първи път от дългото им познанство Липата си позволи да ѝ стисне

ръката. — Добре дошла отново, Мая. Радвам се да чуя, че отново си здрава.

Липата излезе, а Мая остана на стража десетина минути. След като се увери, че французинът си е отишъл, взе калъфа с пушката и се качи горе. В района нямаше непосредствена опасност, но се чувстваше напрегната и реагираше на всеки звук.

Срещата в малката стая тъкмо свършваше и свободните бегачи бяха станали и се сбогуваха със странника. Гейбриъл докосваше всекиго по рамото или се ръкуваше, като гледаше човека право в очите. Мая забеляза, че вниманието му доставя удоволствие на младите мъже и жени. Гейбриъл ѝ се усмихна, но не каза нищо, докато Джагър и приятелите му не си тръгнаха.

— Къде е Липата?

— Заместих го. Отива в Париж за няколко дни.

— Добре. Веднъж ми каза, че му липсва френската реч по улиците.

Гейбриъл извади мобилен телефон едnodневка и се обади на Уинстън Абоса. Докато разговаряха, Мая се опита да анализира чувствата си. Все още го обичаше. Това никога нямаше да се промени. Но ако искаше да го защитава, никога не би могла да покаже чувствата си. Съсредоточи се върху раната, премести цялата си тежест върху болния крак, за да усил болката. Когато парещото усещане стана почти непоносимо, тя вдигна очи и се загледа в странника с хладина, която бе близка до враждебност.

— Добре ли си? — попита той.

— Оправям се.

— Хубаво. Трябва да поговорим за случилото се в Първия свят.

— Не искам.

— Изживяването бе трудно и за двама ни.

— Понякога сънуваме кошмари, но не бива да пропиляваме деня в мисли за тях.

— Случилото се не беше сън, Мая. Световите са силно изживяване, защото са истински.

— Време е да се справим с непосредствения проблем. Защо се обади на Уинстън?

— Ще ни вземе с микробус, за да ни откара до Блумсбъри. Нуждаем се от безопасен начин за комуникация в рамките на групата. Себастиан се е свързал с някакъв компютърен спец на име Козодой.

— И кой е той?

— Никой не знае. Нужни били няколко седмици преговори, преди да се съгласи да се срещне с нас. Себастиан предполагаше, че Козодой бил в Източна Европа, но се оказва, че живее в Лондон.

— Себастиан срещал ли се е с него?

Гейбриъл поклати глава.

— Разполагам единствено с номер на стая в общежитие за докторанти край Коръмс Фийлдс.

— Може да е капан.

— Именно затова идваш и ти.

По пътя към Блумсбъри Мая научи някои неща за Козодой. Бил активен в интернет вече над десет години и за първи път се прочул, когато проникнал в компютърната система на Белия дом. Дори Мая знаеше за най-прочутото му постижение. Преди две години, навръх първи април, се бе появил „Кити Кат“. За три минути вирусът пое контрол над милиони компютри и ги накара да просвирят музикален клип с танцуващи котета.

Уинстън ги остави в южния край на Ръсел Скуеър до Британския музей. Мая познаваше района и поведе Гейбриъл през площада и покрай централния фонтан. Хотел „Ръсел“ беше точно пред тях, кулите му с медна обшивка на покривите и тухлените му комини се издигаха над крайбрежните дървета. Минаха покрай едно открито кафе, стигнаха северния край на площада и пресякоха улицата. Пред хотела и входа за метрото се бяха събрали бърбещи групи студенти с раници и торби. Мая докосна скритата пушка, докато продължиха по Бърнард Стрийт към Коръмс Фийлдс.

Навремето тук имало болница за подхвърлени деца и майките оставяли бебетата си в кошници пред вратата. Винаги имало монета или медальон, вързан на китката на бебето или вплетен в косата му — последен жест на надежда, че майка и дете ще се срещнат отново някой ден. Болницата била разрушена през 20-те години на двайсети

век и сега на нейно място имаше голяма площадка за забавления, построена върху костите на умрелите тук деца.

Когато стигнаха Брънзуик Скуеър, Мая погледна по улицата и видя малките бели постройки на детския зоопарк и забавачката. В парка се влизаше само от едно място и районът бе ограден от ограда от черни пръчки, приличащи на редица копия. Мая надникна между пръчките и видя три малки момиченца, които правеха сапунени мехури и ги гонеха из площадката.

— Това е Коръмс Фийлдс — каза тя на Гейбриъл. — Майка ми навремето ме водеше тук.

— Искаш ли да спрем за малко? Имаме много време.

— Тук има правило. Допускат се възрастни само ако с тях има дете. Ако напуснеш площадката — или пораснеш, — не можеш да се върнеш.

Продължиха по Гилдфорд Стрийт и стигнаха Мекленбърг Скуеър. Козодой уж живееше в общежитието в северния край на площада. Влязоха през стъклената врата във фойе, което сякаш не беше променяно от петдесет години. Чуждестранни студенти седяха около издраскана маса за кафе, покрита с вестници, а един служител сортираше пощата и поставяше писмата в номерирани клетки.

Един надпис съобщаваше, че трябва да се представят на рецепцията, но никой не ги спря. Гейбриъл се ухили на Мая, преструвайки се на студент.

— И как се справи на изпита по немска литература?

— Продължавай напред — прошепна тя и двамата продължиха по коридора покрай пералното помещение и общата кухня. Мая долови миризмата на пуканки, някой беше надул симфония на Бетовен. Стая 108 беше в края на коридора и в месинговата рамка на вратата имаше размазана картичка, на която пишеше „Ерик Вински“.

Ако това беше капан, наемниците на Табулата щяха да ги чакат вътре. Мая свали калъфа за тенис и насочи рязаната пушка напред. Направи знак на Гейбриъл да отстъпи и натисна предпазливо дръжката. Вратата не беше заключена. Тя се съсредоточи, готова за битка, бутна вратата и влезе в стаята.

Лампата на тавана не светеше, завесите бяха спуснати. Светлина идваше от банята и от трите компютърни екрана, на които имаше различни неща — дискусия в чатрум, блестящи редове програмен код

и някаква мълчалива танцуваща балерина. Вместо въоръжен противник се озоваха пред човек в инвалидна количка с електромотор. Ръката му се вдигна от клавиатурата, докосна лостчето за управление в облегалката за ръката и завъртя количката към отворената врата.

Беше млад мъж с тежко мускулно заболяване. Лицето му беше отпуснато, с притворени клепачи, дългата му сплъстена коса стигаше до раменете. Цялото му тяло беше изкривено — краката му в една посока, коремът и гърдите — в друга, а главата се мъчеше да остане в едно положение.

— Познаваме ли се? — попита той. Всяка дума беше усилие.

Гейбриъл — бе точно зад Мая — затвори вратата към коридора и попита:

— Ти ли си Козодой?

— Козодой? — Младият мъж се опита да се усмихне, но вместо това се получи гримаса. — Имате предвид птиците ли? Те са от семейство бързолетоподобни, род... момент да помисля... *chordeilinae*.

— Приятелят ни Себастиан ни каза да дойдем тук и да говорим с човек на име Козодой.

— Аха. Значи сте от така наречената Съпротива. Е, не съм особено впечатлен.

— Трябва да изградим сигурен начин за комуникация през интернет. Без това няма да можем да създадем световно движение.

— Можеш ли да ни помогнеш? — попита Мая.

Младият мъж раздвижи количката напред-назад, сякаш не го свърташе на едно място.

— Себастиан ви е дал вярна информация. Имате привилегията да се срещнете с легендарния Козодой, демона на интернет.

— Сега враговете ни могат да разчитат кодираните ни съобщения — обясни Гейбриъл. — Разполагат с работеща версия на квантов компютър.

Козодой леко сведе глава. Заряза саркастичния тон и се замисли над чутото.

— Квантов компютър? Сериозно? Ако това е вярно, традиционният код няма да свърши работа. Обикновените компютри трябва да проверяват кодираните съобщения последователно. А квантовият компютър може да проверява всички алтернативи едновременно.

— С други думи, могат да разбият всеки код, който им се изпречи. — Мая се обърна към Гейбриъл. — Идването тук беше загуба на време.

— *Би могло* да е загуба на време, ако говорите грубо с Козодой. — Вински се подпря на облегалките и се опита да се поизправи. — Очаквах точно такова развитие в интернет войната и вече разполагам с решение.

— Но нали току-що каза, че новата машина може да провери всички възможности — рече Гейбриъл.

— Така е. Квантовият компютър може да разбие всички кодове — с изключение на онези, които използват квантовата теория. Когато наблюдаваме квантова частица, тя променя състоянието си. Моят код действа по същия начин. Ако някой се опита да прочете съобщението, изпращачът и получателят ще разберат моментално.

— Значи ще ни помогнеш? — попита Гейбриъл.

— Колко ще ми платите?

— Нищо.

— Ясно. — Козодой се намръщи. — Тогава няма за какво да говорим.

— Може би искаш нещо друго освен пари — каза Гейбриъл.

— И какво по-точно?

— Мисля, че би искал да увеличиш влиянието си върху целия свят и да раздразниш властимащите.

— Може би. Може и да си прав. Дразненето на другите е единственият начин, по който се убеждавам, че съм жив. Това е моралът на трола. А аз съм кралят на троловете.

— Значи ще ни помогнеш?

— Ще ми купите ли нов модем?

— Ще ти купим три скапани модема — отвърна Мая. — Само ни дай онова, което обещавах.

— О, ще ви го дам. Това мога да обещая.

— Има и още един проблем, който може би ще успееш да решиш — добави Гейбриъл. — Искам да общувам с всеки на този свят, който има компютър. Съобщението да не може да бъде блокирано или филтрирано. А просто да се появи.

— Разбери едно. Това начинание неимоверно надхвърля по амбициозност пускането на клипче с танцуващи котенца. Властите

няма да го приемат на шега. А здравата ще се ядосат. Ако проследят съобщението до мен, ще свърша в затвора. — Козодой обгърна стаята с жест. — Килията ми ще е колкото тази дупка, но наказанието ще е ужасно — ще ми вземат компютъра.

— Трябва ми помощта ти, Ерик. Важно е.

— Разбирам, че Съпротивата е против наблюдението и контрола, и съм съгласен с тази философия. Но ти искаш от мен да рискувам свободата си. И какво *цели* Съпротивата? Какъв е планът ви?

— Мога да опиша само идеала ни. Давам си сметка, че идеали трудно се постигат, но те определят посоката на пътуването ни.

— Продължавай...

— Това е масово движение с проста цел. Искаме хората да признаят факта, че всеки отделен живот има стойност и смисъл.

— Дори *моят* живот, вързан за тази количка ли?

— Разбира се.

— И какво ти дава правото да казваш това?

Мая хвърли поглед към Гейбриъл и леко поклати глава, сякаш искаше да му каже: „Не издавай всичко“. Но Гейбриъл подчертано я игнорира.

— Аз съм странник. Знаеш ли какво...

— Разбира се, че зная. Но всички странници са мъртви.

Мая докосна калъфа за тенис ракетата, в който бе скрита пушката.

— Този тук е жив. И смятаме да си остане жив.

— Сериозно? И какви трикове можеш да правиш, господин странник? Можеш ли да сияеш в тъмното? Летиш ли? *Можеш ли да ме излекуваш?* — Гласът на Козодой беше едновременно саркастичен и жален. — Имам МДД — мускулна дистрофия тип Дюшен. Дори и с лекарства ще умра след пет или шест години.

— Не мога да те излекувам, Ерик. Нямам тази сила.

— Значи си напълно безполезен, нали?

Козодой сведе глава и Мая се зачуди дали няма да се разплаче. Гласът на Гейбриъл беше мек и успокояващ.

— Ние се скитаме през живота си и после умираме. Но за всички нас има един момент, една критична точка, когато трябва да направим избор между онова, което е правилно, и онова, което не е, между

различните представи за самите себе си. Може би това е твоят момент, Ерик. Не зная. Изборът е твой.

Козодой мълча почти минута, после се обърна към компютъра си.

— Трябва да е червей, а не вирус. Вирусът се прикрепва към съществуваща програма. На вас ви трябва самовъзпроизвеждащ се код, който може да остане незабелязан в компютъра, докато не се активира.

— И после какво става? — попита Мая.

Козодой натисна лостчето и се завъртя в кръг като побъркан, търсещ видение. Внезапно спря и се разсмя доволно.

— Прави нещо абсолютно необичайно. Нещо, което би било от полза за един странник...

След двадесет минути излязоха от общежитието и тръгнаха обратно към Ръсел Скуеър. Вече минаваше пет следобед и улиците се пълнеха с хора, които се връщаха от работа. Пред станцията на метрото се беше събрала тълпа и на Мая ѝ бе трудно да прецени възможната заплаха от всеки непознат, който се разминаваше с тях по тротоара. Сякаш бяха паднали в река, която се носеше покрай вестникарската будка към северната страна на хотел „Ръсел“. Мая погледна нагоре и видя херувимите, изсечени в каменната фасада на хотела. Лицата им — почернели от сажди и изронени от годините — сякаш се взираха гневно в минаващото отдолу множество.

Мая извади мобилния си телефон и звънна на Уинстън.

— Приключихме със срещата. Вземи ни от западната страна на площада.

Напрежението, което изпитваше, докато вървяха през тълпата, се засили, когато пресякоха улицата към площада. На ъгъла имаше две старомодни червени телефонни кабинки. В едната стоеше мъж с кожено яке и ги гледаше през решетката червени линии, хванал слушалката. Нима Табулата беше готова за нападение? Тръна винаги я беше учил, че най-уязвимият момент е след събитието, когато хората са отпуснати и мислят за връщането у дома.

Докато вървяха през площада, Мая забеляза, че мъжът с коженото яке е излязъл от кабината. Като че ли ги следваше и беше

единият връх на триъгълник, включващ някакъв клошар на една пейка и чистач, който чистеше боклука край фонтана.

Тихо гласче в главата ѝ шепнеше: „Не се безпокой, всичко е наред“. Но Лондон се беше превърнал в мрачния град от Първия свят. Тук царяха омраза, страх и болка. Беше заобиколена от врагове, които искаха да я убият. Мая смъкна калъфа от рамото си, пхна ръка вътре и махна предпазителя на пушката. В цевта имаше патрон. „Прицели се и дръпни спусъка — помисли си тя. — Направи го веднага“.

20.

— Дай ми пушката — каза Гейбриъл и когато Мая се поколеба, се обърна и застана пред нея, за да може тя да усети силата на погледа му. — Всичко е наред... — Протегна бавно ръка, сякаш обезвреждаше бомба, и взе оръжието от ръцете ѝ.

— Ще ни убият — прошепна тя.

— За кого говориш?

— Виждаш ли човека на пейката и другите двама до фонтана? Наемници на Табулата.

— Грещиш, Мая. Няма от какво да се безпокоиш. Гейбриъл продължи напред и Мая го последва. Той нямаше представа дали някой е забелязал сцената. Може би приличаха на любовници, които се бяха сдърпали за нещо. Стигнаха заедно до бордюра, но Уинстън го нямаше. Мая бясно въртеше глава във всички посоки, сякаш бяха заобиколени от врагове. Накрая белият микробус се появи на ъгъла и Гейбриъл замаха трескаво. „Побързай. Разкарай ни оттук“.

— Ще ни последват.

Микробусът спря и Гейбриъл рязко отвори вратата.

— Влизай, Мая. Обещавам ти, в безопасност сме. Това са най-обикновени хора.

Качиха се в микробуса. Мая изглеждаше замаяна и нещастна, сякаш току-що се е събудила от кошмар. Стигнаха Камдън Маркет и Уинстън паркира на улицата. Собственикът на магазина за барабани усещаше, че нещо не е наред, но след двата месеца вземане-даване с Липата и Блажената майка бе станал предпазлив. Изчака няколко минути и заговори тихо, като гледаше двамата си пътници в огледалото.

— Искате ли да се отбиете в магазина за по чаша хубав чай?

— Просто ни остави тук, Уинстън. С Мая трябва да поговорим.

Уинстън слезе от микробуса и двамата останаха сами, заслушани в шума на трафика. Когато Гейбриъл се опита да хване ръката ѝ, тя го отблъсна.

— Ще кажеш ли на Липата какво се случи?

— Защо?

— Не съм много добър бодигард, ако напълно откачам наред Ръсел Скуеър.

— Не е лесно да се върнеш от Първия свят и да се държиш така, сякаш не е станало нищо. Може би най-добре ще е просто да стоиш в тайната стая и да ме пазиш. Това няма да е трудно. Реших отново да се прехвърля.

— Сега ти си лудият — каза тя. — Ако заминеш, всичко ще се разпадне.

— Трябва да ида, Мая. Трябва да намеря баща си. Той е единственият, който може да ми помогне да реша какво да правя.

— Може и да няма отговор.

— Дори не съм сигурен дали мога да го намеря. Но това не променя нещата. Почти всеки важен избор в живота ни е всъщност само израз на надежда.

— Трябва да знаеш, че... — На лицето ѝ пробяга странно изражение и Мая млъкна.

— Какво?

— Нищо — отвърна тя със студения си арлекински глас.

Гейбриъл хвана ръката ѝ и я стисна здраво, после слезе от микробуса. Вече знаеше разположението на всяка наблюдателна камера в района и тръгна по заплетен маршрут, за да ги избегне. Минута по-късно влизаше в катакомбите. А не след дълго вече лежеше на леглото в тайната стая.

След като премина четирите бариери от въздух, вода, земя и огън, някаква част от Аз-а му придоби усет за движение и посока. Знаеше пътя обратно до Първия свят и нарочно се отдалечи от студа му. Подобно на миньор под земята, Гейбриъл последва тесния проход към топлината и слънчевата светлина.

Отвори очи и откри, че лежи на плаж с камъчета и груб пясък. Вълните се разбиваха в постоянен ритъм, носеше се дъх на гниещи водорасли.

„Има ли някой тук? Наблюдават ли ме?“ Стана, изтръска пясъка от джинсите си и огледа новия свят. Намираше се на няколко метра от плитка река, която се вливаше в морето. Пясъкът и камъните бяха тъмnochервени като ръждиво желязо, растителността сякаш също беше погълнала част от този цвят. Водораслите и големите папрати край реката бяха червеникавозелени, по храсталаците покрай линията на прибойа имаше ярки алени плодове, които потръпваха с всеки порив на вятъра. Приличаше на неговия свят — с някои неуловими разлики. Може би целият живот бе започнал в определен момент, след което някакво дребно събитие като отронването на лист или смъртта на пеперуда бе насочило сътворението в различна посока.

Трептящата сянка, бележеща прохода към Четвъртия свят, бе съвсем наблизо. До нея, на границата между пясъка и брега, някой бе издигнал грамада от камъни и червен пясъчник. Тясна пътека водеше от грамадата към околните мочурища. В далечината земята се издигаше и се виждаха зелени хълмове.

Остър писък го стресна. Ято птици с големи заострени криле и дълги шии кръжаха над неспокойната вода там, където течението на реката се сблъскваше с морето.

И тогава го застигна откровението. Макар птиците да бяха на стотици метри, той можеше да влезе в съзнанието им. Това не беше никаква алегория, в която се появяват лъвове и говорят на хората за теология. Птиците виждаха света от своята гледна точка. Усещаха ъгъла на крилете си, тъмните форми, движещи се под вълните, слънцето и вятъра, издигането във въздуха, докато постоянният глад ги караше да търсят храна.

Гейбриъл обърна гръб на морето и остави съзнанието си да влезе в една растяща до реката върба. За разлика от птиците, дървото предаваше просто, резонансно послание, сякаш някой свиреше една-единствена нота на орган в катедрала. Той долови мудността и силата на растението, упоритостта на растежа му, стремежа му към вода и светлина.

Тези нови възприятия бяха като момент извън времето. Можеше да продължи само няколко секунди или цели години. Присъствието на грамадата го изтръгна от унеса. Този естествен свят, без пътища и градове, бе най-вероятно Третият свят на животните, но явно някакъв странник се бе появил тук и беше издигнал този паметник. Ако

погледнеше към планините, можеше да различи в далечината друга грамада, която маркираше път през крайбрежното блато.

Тръгна по пътеката. Обувките му затъваха в калта. Не след дълго реката се отвори в лагуна. Две големи птици, приличащи на червеникавокафяви лебеди, се носеха по неподвижната вода. Вдигнаха глави и Гейбриъл усети любопитството им, докато си пробиваше път през тръстиката.

Накрая излезе от крайбрежния район и продължи по скалиста земя. Нямаше пътека и той непрекъснато се оглеждаше през рамо, за да не изпусне грамадата. Поставяше камъчета върху по-високите места, за да отбелязва пътя си.

Нещо го наблюдаваше. Усещаше го. Когато се обърна, видя малко приличащо на катерица животно да наднича през цепнатина в скалите. Когато Гейбриъл се разсмя с глас, животинката изцвърча протестиращо и изчезна в дупката си.

Изкачи се още повече и попадна на редица канари, приличащи на разбити останки от древна стена. Чакълът хрущеше под краката му, когато намери проход между два камъка и се закатери към ръба на дълго плато, покрито с трева. Районът бе осеян с могили; сякаш някакъв великан бе потънал в безкраен сън в подножието на хълмовете и тялото му бе погълнато от земята и покрито със зелена завивка.

Тревата шумолеше под краката му. В далечината се появиха някакви тъмни форми и изчезнаха зад една от могилите. След няколко минути на билото се появи стадо коне.

Видяха го и спряха. Започнаха да сноват на пръв поглед безцелно, докато Гейбриъл не осъзна, че кобилите и жребчетата им са се преместили в центъра на стадото. Животните имаха рошави гривии и опашки и бяха по-дребни от породистите коне от неговия свят. Яките им копита бяха непропорционално големи за телата им, а на челата им имаше израстък.

Гейбриъл имаше чувството сякаш Светлината му влиза в тяхната. Долови мисли, които бяха много по-сложни от глада на морските птици. Тези животни имаха усещане за самите себе си и за другите. Надушваха го, виждаха го и имаха спомен за друго създание, което е ходило на два крака.

Скоростта и мощта на телата им ги изпълваше с известно задоволство, със своеобразна езическа радост. Но нещо не беше наред.

Появата му беше разсеяла за момент стадото и конете бяха пропуснали една по-голяма заплаха. Жребците шумно запръхтяха и заровиха земята с копита. „Опасност. Огледай се“.

Три животни с размерите на лъвове се появиха от тревата и започнаха да дебнат стадото. Гейбриъл видя, че имат големи глави и масивни челюсти. Козината им беше златистокафява и имаха ясно видими червени ивици по хълбоците.

Докато хищниците се промъкваха напред, Гейбриъл ги усети как преценяват стадото. Кой кон е стар или дребен? Има ли признак за болест или нараняване? За миг изчезнаха в едно дърво, но треперещата трева бележеше движението им. Когато се появиха отново, животните бяха оформили груб триъгълник; най-едрият хищник бе отпред, а спътниците му — от двете му страни.

Страхът премина през стадото като вълна трескава енергия и конете побягнаха. Жребче препусна в една посока, спря и осъзна, че е само, после се опита да се върне при останалите. В този миг на объркване то се превърна в цел и водачът на хищниците се втурна напред с дълги мощни подскоци.

Когато създаването скочи, червените ивици се разпериха от тялото му и се превърнаха в къси криле, които го понесоха във въздуха право върху жертвата. Гейбриъл усети едновременно болката на жребчето и ликуването на нападателя. Рухнаха на земята, жребчето цвилеше и се мъчеше да се освободи. Но хищникът заби нокти в плътта му, склочи челюсти върху устата и носа му и стисна здраво. Лишено от въздух, жребчето направи последен опит да се отскубне, след което се отпусна и умря.

Конете спряха на едно възвишение на около осемстотин метра и се загледаха назад към жребчето. Ако стадото беше едно живо същество, то беше жертвало една част от тялото си, за да спаси останалите.

Един от хищниците забеляза Гейбриъл и издаде дълбок пуфтящ звук. Спокойната обективност на Гейбриъл изчезна и той побягна към следващата грамада. В този свят, в този момент, той не беше майсторът на сечива, който властва над всички живи същества. Беше отрезвяващо да осъзнае колко уязвими са хората — слаб дребен примат с малки зъби и безполезни нокти.

Когато стигна грамадата, погледна надолу и видя, че хищниците пируват. Кървавочервено петно се бе появило наред зеленината. И сега се замисли за крилете на създанието — криле от плът, като на прилеп. Ако се добавеше орлова глава, това създание щеше да прилича на легендарния грифон. Ами конете? Костеливият израстък на челата им ги правеше да приличат на еднорози.

Поколения странници бяха посещавали този Рай и се бяха връщали в човешкия свят. Разказите им се бяха превърнали в митове и легенди; еднорогът бе средновековен символ на чистота, а изображенията на грифони бяха украсявали мечове и дворци. Но силата на тези символи бе скрита в произхода на тези легенди. Митовете бяха връзка към тези паралелни светове.

Пътеката отново се появи в края на платото — следваше един поток, който се виеше от хълмовете. Огромни дървета с груба сива кора забиваха корените си в почвата и бяха създали свое зелено царство. Клоните им бяха толкова тежки, че се огъваха почти до земята, образувайки балдахин, който скриваше земята от лъчите на слънцето. По тях растяха плодове, които приличаха на сушени фурми и служеха за храна на сладкопойни птици и дребни животни, подобни на катерици.

Във въздуха се носеше сладък аромат на цветя. Гейбриъл седна край потока и се загледа в дърветата. Влизането в бавното им усещане за света беше като да пристъпиш в огромна катедрала с тъмни пространства и светлина, филтрирана през панелите на витражите. Дърветата бяха безразлични към времето, но усещаха катериците, които бягаха по клоните им, драскаха кората и цвърчаха ликуващо, когато намираха нещо за ядене.

Гейбриъл коленичи да пие и да си наплиска лицето. Когато отвори очи, забеляза още нещо. В пръстта беше забодена пръчка с дължина около шейсет сантиметра. Някой — или нещо — беше отбелязал това място.

Тръгна по спирала около пръчката и намери втора на петдесетина метра от първата. Някой бе отбелязвал откъде е минал.

Вече беше предпазлив и се движеше тихо, като се мъчеше да остане скрит в гъсталака. Следвайки пръчките, тръгна нагоре по

склона към редицата червени скали, които се извисяваха над дърветата. Бяха напукани и ерозирали от времето и имаше купчина отломки, сякаш някой беше разбил голям пясъчен часовник и целият пясък се бе изсипал на земята.

Някаква пътека пресичаше сипея и продължаваше на зигзаг нагоре към отвора на пещера. Нещо се криеше в тъмното. Гейбриъл усещаше съзнанието на съществото, жестокостта и интелигентността му. „Бягай“, каза си той. Но тогава съществото в пещерата усети присъствието му и излезе навън.

Гейбриъл погледна нагоре по склона... към брат си.

21.

Майкъл влезе в пещерата. Когато се появи отново, през рамото му беше праметнат меч талисман.

И двамата братя си даваха сметка за разстоянието помежду им. Дори Майкъл да атакуваше надолу по пътеката, Гейбриъл щеше да има достатъчно време да се махне.

— Виж ти каква изненада — рече Майкъл. — Започвам да търся един странник, а попадам на друг.

— Татко тук ли е?

— Не. Но тази пещера е била обитавана известно време. Край входа е пален огън. Може би са искали да държат животните настрана.

Майкъл направи няколко крачки напред и Гейбриъл отстъпи.

— Мислиш, че искам да те убия ли?

— Изглежда ми доста вероятно.

— Тогава защо не носиш меча си? Да не си забравил да вземеш оръжие?

— Не съм тръгнал на такъв вид пътуване.

Майкъл се разсмя.

— Наистина не си се променил. Винаги си бил мечтател. Когато бяхме в Лос Анджелис, през цялото време витаеше някъде — или четеше, или обикаляше с онзи твой мотор.

— Не можем да променим същността си, Майкъл. Но можем да избираме как да изживеем живота си.

— В това отношение грешиш. Аз се промених напълно... — Майкъл отново направи няколко крачки надолу по склона. — Когато бяхме деца, исках само да се впиша сред другите и да бъда като всички в училище. Помниш ли когато започнах работа в склада на Слоун?

— Искаше да си купиш джинси.

— Не, исках *подходящия* вид джинси и *подходящия* вид обувки — като онези, които носеха всички останали.

— Това не промени нещата.

— Правилно. Купих си дрехите, но останалите хлапета продължаваха да си мислят, че сме странни. Отне ми много време, но накрая си научих урока — аз *не съм* като всички останали. Ходих на Петия свят и разговарях с полубоговете. Сега разбирам, че единствената реалност и в шестте свята е *силата*. И че демонстрираш силата си всеки път, когато контролираш живота на някой друг.

— Наистина ли си вярваш?

— Не става въпрос за вяра, Гейб. Полубоговете са се освободили от всичките идеалистични глупости. И виждат самата истина.

— Не бива да им се доверяваш.

— О, в никакъв случай. — Майкъл се разсмя. — Полубоговете ми завиждат, завиждат на всички странници. Намират се в плен на своята реалност и искат да се измъкнат. Затова ги използвам, за да получа каквото искам. Вече ни изпратиха проекта за нов компютърен чип, който ще помогне за създаването на Паноптикона.

— Можеш да построиш каквито си искаш компютри. Хората няма да те последват.

— Разбира се, че ще ме последват. Просто трябва да побутна леко човечеството в правилната посока. Новите ти приятели може и да не искат да живеят в Мрежата, но всички други желаят това чувство за сигурност. Стига да запазиш декора — изкуствената илюзия за свобода, — хората ще са повече от щастливи да се откажат от истинската свобода.

— Някои от нас знаят какво става.

— И какво от това? Не можете да спрете промяната. — Майкъл направи още една крачка напред. — Най-силната група винаги печели. Това ми се струва повече от ясно.

— Този тип победи, за които говориш, избледняват за няколко години. Стените рухват и хората събарят статуите. Нашият свят се движи напред от съпричастност, надежда и съзидателност. Всичко останало се превръща в прах.

— Говори каквото си искаш, Гейб. Пак ще изгубиш.

Гейбриъл погледна нагоре към Майкъл и долови тъмната енергия в брат си. Бяха свързани и същевременно разделени — подобно на две частици в един атом, който ще експлодира, ако едната влезе в контакт с другата. Обърна се и заслиза надолу. Едва когато стигна дърветата се озърна през рамо, за да се увери, че Майкъл не го е последвал.

Тръгна през високата трева към брега.

22.

След като наетата кола напусна „Банкок Хилтън“, Нейтан Бун нареди на шофьора да включи климатика и да насочи струята към задната седалка. Портиерът на хотела му беше дал бутилка ледена вода, но Бун отпи само няколко глътки. Не искаше да използва тоалетната на затвора и смяташе да не докосва нищо, докато е там.

Колата подмина няколко преки, зави на едно кръстовище и рязко спря. Бяха заобиколени от пикапи, мотоциклети и тук-тук — боядисаните в крещящи цветове моторикши, които возеха хора из целия град. Един пътен полицаи в бяла униформа стоеше на стойката си и размахваше ръце, но всички безгрижно не му обръщаха внимание. Улични търговци вървяха между спрелите коли и чукаха по прозорците. Продаваха резени кокос и лотарийни билети, неоновозелени презервативи и дори един петел в клетка, който крякаше и пляскаше с криле, сякаш знаеше, че предстои да бъде оскубан.

След много бибипкане колата задмина един камион и мина покрай покрита с мухи сергия за храна. Някаква проститутка в розов минижуп долепи длани и направи знака *vai* на двама будистки монаси. Старица бръкна в пластмасова кофа и извади от нея жива сепия. Миризмата на отработени газове и пържена храна изпълваше купето и Бун не можеше да се скрие от шума. Моторикшите ревяха като армия сенокосачки в бетонен каньон.

През последните шест години Бун имаше свободата да наема хората си без надзор от страна на управителния борд. Неговата работа бе да защитава Братството и да унищожи враговете му. Кенард Наш и госпожа Брюстър предпочитаха да не са запознати с конкретните аспекти на работата му.

Всичко това се бе променило след речта на Майкъл пред Братството. Групата за специални проекти организираше събития в

няколко страни, но Бун не знаеше подробностите. Бяха го пратили в Тайланд да намери някакъв американец, Мартин Дойл, който излежаваше присъда в затвор край Банкок. Бун нямаше проблем със самата задача. Онова, което го тормозеше, беше телефонното обаждане от Майкъл Кorigан.

— Групата за специални проекти ми даде досието на господин Дойл — каза Майкъл. — Труден човек е, но е подходящ за една конкретна работа.

— Разбирам.

— Наемете го. Качете го на самолет за Америка. И...

В слушалката се чу съскане и Бун изгуби връзката с Лондон.

— Ало? Господин Кorigан? Не ви чух.

— Направете *впечатление*, господин Бун. Погрижете се той да е напълно под наш контрол.

— И как по-точно да го направя?

— Не е моя работа да решавам всяка дреболия.

Отне им цял час да стигнат до затвора Клонг Дан — обширен район, заобиколен от стражеви кули и тухлена стена. Бун каза на шофьора да го чака на паркинга и влезе в триетажната административна сграда с балкони с решетки на горните етажи. Спомена името на капитан Тансири на охраната и незабавно беше въведен в помещение, пълно с жени и деца, които чакаха да видят затворените си близки. Миришеше на пот и изцапани пелени. Плачеха бебета, старици се хранеха от пластмасови кутии, пълни с настъргана папая и бобови стебла.

Когато затворниците се появиха на телевизионния екран край вратата, всички с викове се втурнаха вътре. Само след няколко секунди Бун остана самичък наред помещението, загледан в две захвърлени клечки за хранене.

— Господин Бун?

Пред него застана надзирател с жълто-кафява униформа, твърде голяма за мършавото му тяло. Извади цигарата от устата си и се ухили. Зъбите му приличаха на парчета пожълтяла слонова кост.

— Вие сигурно сте капитан Тансири.

— Да, сър. Току-що получихме обаждане от кабинета на министъра. Казаха, че може би ще ни посетите.

— Дошъл съм да видя Мартин Дойл.

Тансири изглеждаше изненадан.

— От посолството ли сте?

— Работя за Департамента за вътрешна сигурност. — Бун бръкна в джоба на ризата си и извади подправена идентификационна карта. — Имаме основания да смятаме, че господин Дойл разполага с информация за терористична дейност.

— Мисля, че някой е бил подведен. В случая с господин Дойл няма нищо политическо. Той е просто един злодей. Знаете ли защо е тук?

От групата за специални операции му бяха съобщили само името на Дойл и къде се намира. Бун предполагаше, че американецът е затворен във връзка с наркотици.

— Може би вие ще ми съобщите подробностите.

— Смятаме, че е отвлякъл и убил няколко деца в окръг Хиан Са.

Бун така се изненада, че не успя да скрие реакцията си.

— Убил е деца?

— Е, технически не разполагаме с доказателства, но децата изчезвали, когато се е намирал недалеч от едно или друго село. Полицията го следила няколко месеца, но безуспешно. Господин Дойл се оказал твърде хитър.

— Тогава защо е в затвора?

— Арестуваха го за нередовен паспорт и съдията му даде максималната присъда. — Капитан Тансири определено изглеждаше доволен. — Това е Тайланд. Ние решаваме проблемите си с чужденците.

— Добра политика, капитане. Но може би ще е най-добре да поговоря с господин Дойл и да събера малко информация за случилото се.

— Разбира се, сър. Моля, последвайте ме.

Капитанът го заведе в стая за свиждане, разделена през средата с бариера от стоманени решетки, телена мрежа и плексиглас. Две деца клечаха на пода и си играеха с камионче, докато родителите им разговаряха със затворниците по телефонни слушалки. Тансири отключи една врата и влязоха в много по-малко помещение, където

половин дузина тайландци седяха на пейки, бърбреха си и пушеха. Носеха джапанки, тъмнокафяви шорти и тениски. До всеки на пейката лежеше или самоделна палка, или къс бич.

— Имаме прекалено много затворници и твърде малко надзиратели. Тези довереници ни помагат да се справяме по-ефективно.

Бун забеляза, че трима от мъжете имат скрити под тениските ножове. Доверениците определено имаха власт тук. Ако това място се управляваше като повечето затвори в Третия свят, тези мъже бяха много по-опасни от надзирателите.

Доверениците ги последваха по коридор със затворнически килии с размери около три и половина на шест метра. Във всяка имаше клекало, кана за вода и монтиран на стенна стойка телевизор. Легла нямаше.

— Тук държим затворниците през нощта. Във всяка килия има около петдесет души.

— Това са доста хора, капитане. Как успявате да ги натъпчете?

— Спят настрани — главата на единия е върху краката на другия. Ако платиш на доверениците малка сума, можеш да спиш по гръб.

— А как спи господин Дойл?

— Той разполага с дюшек и възглавница.

— И колко плаща за това? Отнякъде пари ли изкарва?

— Господин Дойл няма приятели и семейството му никога не се е обаждало. Докарва си по някой и друг бат, като превежда на другите затворници. Без тази работа щеше да му се наложи да яде затворническата храна и да се къпе в общата баня. Знаете как е — кой както я нареди.

Капитан Тансири отключи последната врата и излязоха в двора на затвора. По периметъра му имаше магазинчета, в които се продаваха лекарства, плодови сокове и храна, сготвена на газови котлони. Беше около един по обед и слънцето печеше отъпканата пръст и изсъхналата трева. Неколцина от по-младите затворници ритяха футболна топка, но повечето седяха в сянката на основната сграда, приказваха си и играеха карти.

Докато малката група пресичаше двора, Бун се замисли защо именно него бяха натоварили с тази задача. Явно Майкъл Кориган беше прочел досието му и бе научил за станалото преди много години.

Може би пътуването до Тайланд бе просто сложен начин да изпита лоялността му.

Мартин Дойл седеше върху празен пластмасов бидон и използваше щайга вместо бюро. Пишеше нещо в тефтер, а клиентът му седеше на друг бидон. Дойл бе едър мъж с черна вълниста коса и пълни устни. Навремето сигурно е бил хубав, но сега беше доста подут и месест.

Бун спря в средата на двора и направи знак на капитан Тансири.

— Бих искал да говоря насаме с господин Дойл.

— Разбира се, сър. Разбирам. Ще останем тук в случай... — Капитанът се опита да измисли нещо любезно. — В случай, че се нуждаете от помощ.

Докато Бун приближаваше щайгата, Дойл завърши превода, взе няколко бата от тайландския затворник и махна с ръка като господар, който отпраща слугата си.

— Добре дошли в офиса ми — каза после на Бун. — Не приличате на затворник, така че приемам, че сте от посолството.

През годините Бун се беше научил как да говори с хора, които биха могли да се опитат да го убият. Бъди вежлив и малко официален, но никога не показвай слабост. Ако мислиш, че крие оръжие, следи ръцете му. Ако е невъоръжен, наблюдавай раменете му. Човекът, който иска да те удари или удуши, обикновено ще свие рамене, преди да нападне.

— За жалост ще ви разочаровам, но нямам връзка с американското посолство.

— Изпратих повече от двадесет писма до посланика.

— Може би вашият случай не е от първостепенна важност.

Бун седна на пластмасовия бидон и постави фалшива визитка върху щайгата.

— Нейтан Бун, оперативен служител от „Актив Солюшънс“. Ние сме частна охранителна фирма с офиси в Москва, Йоханесбург и Буенос Айрес.

Няколко секунди Дойл разучаваше визитката, след което изсумтя:

— Звучи ми като шайка наемници.

— Ние наемаме, обучаваме и ръководим бивши полицаи и военни. На тях им се плаща да се занимават с широк кръг проблеми на

сигурността.

— Вижте какво, обиколил съм цял свят — Африка, Азия и Южна Америка. Срещал съм такива като вас и знам какво правите. Убивате хора и се измъквате безнаказано. Не се безпокойте. Нямам проблем с това.

Нещо пробяга по дясната ръка на Дойл и се настани на рамото му. Беше малка сива мишка с дълга опашка. Животинката предпазливо доближи основата на врата му. Малките ѝ черни очи се взираха в устните на затворника. Междувременно втора мишка изпълзя по крака на Дойл до левия джоб на джинсите му. Бързите движения на гризачите караха Дойл да изглежда като голямо и могъщо създание с мънички частици живот по него.

— Любимците ми — обясни затворникът. — Тукашните хора гледат скорпиони за бой, но с мишки можеш да постигнеш повече неща. — Хвана мишката на рамото си за опашката и тя зарита бясно във въздуха. — Харесвате ли мишки, господин Бун?

— Не особено.

Дойл отвори празна кибритена кутийка и пусна мишката в нея.

— Пропускате голям купон.

Бун никога не беше изпитвал страх от животни, но мишките го караха да се чувства неудобно. В главата на човека пред него имаше демон, който искаше да властва над всичко малко и беззащитно. Дойл смигна на Бун и хвана втората мишка на скута си. Като я държеше за опашката, я вдигна над главата си и отвори уста, сякаш се канеше да я погълне.

— Мислите, че няма да го направя ли? А? Платете ми двеста бата и ще я изям.

Бун сви рамене, сякаш непрекъснато получавахе оферти като тази.

— Не струва толкова.

— Майтапех се... — Дойл отвори втора кибритена кутийка и пусна мишката вътре. — И защо човек на „Актив Солюшънс“ идва да говори с мен?

— Искаме да знаем дали ще проявите интерес към предложението да работите за нашата компания.

— Разбира се. Но, ако не сте забелязали, аз съм затворен в тази лайняна дупка.

— Мисля, че мога да уредя да бъдете екстрадиран от Тайланд и качен на чартърен самолет. След изтичането на договора ще получите нов паспорт и петдесет хиляди долара в брой.

— Страхотно! Ваш съм. Къде да подпиша?

— Не е нужно да подписвате нищо, но трябва да сте наясно с условията на работата ви в Съединените щати. Ако постъпите при нас, ще изпълнявате заповедите ми без никакви въпроси и ще работите с другите членове на екипа.

— Каква е работата?

— Ще включва дейностите, заради които сте се озовали на това място.

Дойл се разсмя.

— Всичко това бяха просто някакви бюрократични глупости. Визата ми беше изтекла. Не е кой знае какво.

— Аз знам защо сте тук.

— Добре, признавам си. — Дойл се изкиска. — Сгазих лука и си купих фалшив печат в паспорта от онзи тип, който ми обеща, че...

— Знам защо сте тук — повтори Бун. — Както знае и полицията от окръг Хиан Са.

Дойл скочи на крака и прекатури щайгата. Двете кибритени кутийки паднаха на земята.

— И кой сте вие, по дяволите? Агент на ФБР? Някакво ченге? Няма да разговарям с никого без адвокат.

— Седнете, господин Дойл.

Дойл продължи да стои, като дишаше тежко, но накрая седна на бидона. Четиримата довереници вече бяха само на три метра от тях. Изглеждаха разочаровани, че не са успели да използват палките и бичовете си.

— На компанията ми е поръчана някаква донякъде необичайна операция — каза Бун. — Не съм запознат с всички факти, но предполагам, че ни е необходим човек точно с вашите умения.

— Какви ги говорите, по дяволите? Какви умения?

— Работодателите ми искат да предизвикат страх — и после паника — в определен район на Съединените щати. Вие можете да ни помогнете да постигнем целта си.

— Забравете. Просто ми устройвате капан, за да ме арестувате.

— Погрешно предположение, господин Дойл. В наш интерес е да ви закрияме. Страхът у населението остава само ако не ви хванат.

Дойл впери поглед в прахта за няколко секунди. Раменете му потръпваха. Когато вдигна очи към Бун, демонът бе овладян.

— Няма да го направя.

— Надявам се нищо да не се случи с работата ви като преводач.
— Бун стана, сякаш се канеше да си тръгва. — Без парите ще трябва да спите на бетонен под с нечий крака в лицето ви.

— Чакайте! Задръжте малко.

Ръцете на Дойл се свиваха в юмруци и се отпускаха.

— Ще го направя, ако ме изкарате оттук.

— Какво ще направите, господин Дойл? И не ми излизайте отново с истории за паспортни нарушения.

— Ще бъде точно както беше в окръг Хиан Са. Ще накарам хората да се подплашат — наистина да се подплашат, — когато децата им започнат да изчезват.

„Не, няма — помисли Бун. — При първа възможност ще се опиташ да избягаш. Но има начини да се справим с това“.

— Вече сте служител на „Актив Солюшънс“. Не споменавайте на никого за разговора ни. Ще поддържаме връзка.

Бун тръгна през двора. През годините бе наемал стотици наемници за Братството. Не му пукаше какво са правили в миналото, стига да изпълняваха заповедите. Някои хора от екипа му бяха убили децата в Нова хармония, но случилото се там бе прецизна и добре организирана операция, с каквато биха се гордели и военните; хората му имаха задачи и ги изпълниха без никакви емоции. Планът не позволяваше оцелели. Но Мартин Дойл го тормозеше. Паноптикон означаваше ред и контрол, а в действията на Дойл нямаше нищо контролирано. Той бе живо въплъщение на перверзната хаотичност, съществуваща на този свят.

Бун крачеше толкова бързо, че капитан Тансири трябваше да подтичва, за да го настигне.

— Всичко наред ли е, сър?

— Няма проблем. Благодаря за помощта ви.

— Може би ще приемете да дойдете с мен да се подкрепим в салона на надзирателите? Има климатик и няма да присъстват затворници — освен прислугата.

— Съжалявам. Имам среща в Банкок.

В средата на двора клечеше затворник в дрипи. Докато Бун го подминаваше, човекът го погледна и изведнъж се оказа *тя* — нейното лице, тук, в този фрагмент от ада. „Не. Премигни. Не!“ И видението се изпари, сменяйки се с беззъб старец, протягащ ръка с надеждата да получи милостиня.

23.

Холис се събуди в студена тъмна стая. В село Шукунеги нямаше улично осветление, а лелята на Били Хирано беше изключила всички електрически уреди, преди да си легне. В Лос Анджелис Холис винаги чуваше шума на уличното движение или полицейска сирена. Тук единственият звук беше шепотът на вятъра през цепнатините на капаците на прозорците.

Плъзна ръка по завивката и се пресегна, за да докосне пистолета, лежащ до постелката татами. Оръжието му напомни, че все още е беглец. Пое дълбоко дъх и се опита да се отпусне, но сънят сякаш бе заминал в някаква далечна страна, а той не знаеше как да стигне дотам. Споменът за припяващата итако и потракването на броеницата отново се завърна. Все още ясно виждаше мъртвите очи на старицата, докато гласът на Вики излизаше от устата ѝ.

След като итако завърши ритуала, Холис излезе. Няколко месеца нестихващият гняв беше насочвал действията му и го беше зареждал със свирепа сила. Но сега гнева го нямаше и той се чувстваше уморен и объркан. Били Хирано се взираше в него, докато стояха на сред черния път. От ауспуха на таксито излизаха отработени газове, но Холис не се качи в колата.

— Трябва да се покрива за известно време — рече той. — Знаеш ли някакво подходящо място?

Били приличаше на доктор, на когото току-що са задали някакъв сложен медицински въпрос. Пъхна ръце в джобовете си и закрачи напред-назад, после подритна едно камъче в крайпътната канавка.

— Опасно е да се криеш в японски град. Навсякъде има полиция и ще те забележат. На село хората също задават въпроси. Но може би ще успея да те откарам до остров Садо.

— Къде е това?

— Срещу западния бряг на Япония. Леля ми живее в едно село, Шукунеги. Всяко лято на острова пристигат хиляди туристи, но по това време са останали само рибарите.

— И какво ще кажеш, когато се появя?

— В Шукунеги имат телевизори, но хващат само една програма. В селото живеят старци. Гледат различни игри и забавни предавания, но не се интересуват от новините.

— Но въпреки това ще се набивам на очи.

— Разбира се, че ще се набиваш. — Били се ухили. — Ще си нов източник на забавление. Любимото занимание на японците е да гледат как чужденците правят гафове. Но на островите хората предпочитат да си живеят живота. Не им харесва да говорят с полицията.

През останалата част от деня се прекачвах по разни местни влакове през планините към Западна Япония. Полетата бяха покрити с дълги ивици бял найлон, сякаш почвата трябваше да се излага на слънце постепенно. Всички кондуктори зяпаха черния чужденец, но Били им обясняваше, че Холис е американски хореограф, дошъл в Япония да изучава традиционни танци.

По време на плаването до остров Садо на няколко пъти вали дъжд и сняг. В един момент слънцето проби дебелия облак и лъчите му докоснаха сиво-зеления океан като сноп божествена енергия. Холис се съмняваше, че някой го е забелязал; останалите пътници лежаха на пода на застланото с килим помещение с телевизор и дремеха или гледаха някакви музикални клипове. Запита се дали това не е истинската тайна на историята — в света настъпват големи промени, но повечето хора продължават да живеят в полудрямка.

— Какво правим, след като стигнем острова?

— Вземаме автобус до селото и се срещаме с леля ми Кимико.

— Ами ако не ме хареса?

— Ти си мой приятел, Холис. Достатъчно е да кажа само това. Първите няколко дни сме гости, но после трябва да работим.

Пристигнах в Шукунеги вечерта. Селото се състоеше от петдесетина къщи, натъпкани в един крайбрежен каньон. При устието му рибарите бяха построили бамбукова стена с двойна порта в центъра. Заради нея селото приличаше на крепост, издигната да

отблъсква нападенията на варвари, но истинските врагове бяха ледените бури, които идваха от Сибир и достигаха западната част на острова.

Били поведе Холис през портата в селото. Модерните двуетажни къщи имаха електричество и водопровод, но бяха построени много близко една до друга, с тесни пътеки между постройките. През Шукунегу минаваше поток; ромонът на водата се смесваше с вятъра и слабото ехо от смях, идващо от телевизора на нечий дом.

Тръгнаха срещу течението на потока и минаха центъра и гробището, пълно със статуи на Буда и покрити с лишеи надгробни камъни. Двуетажната къща на леля Кимико се намираше на сред гробището, в края на каньона. Подобно на много селяни, тя беше поставила по един черен камък върху всяка керемидна покрива си. Целта на камъните беше уж да не позволяват на вятъра да отнася керемидите, но от тях покривът приличаше на дъска за шах или дама, очакваща играчите.

Нито една къща в селото нямаше ключалки, а само дървени резета. Били свали калните си обувки и влезе, без да почука. Холис остана сам на прага и слушаше гласа на жената отвътре. Беше писклив и радостен, сякаш пристигането на Били бе неочакван подарък. След няколко минути възрастната японка, дребна като дете, забърза към вратата, като се кланяше и посрещаше госта с добре дошъл.

Били остана на острова няколко дни, преди да се върне в Токио. Щеше да говори с другите любители на рокендрол и да проучи дали има безопасен начин за чужденец да се измъкне от страната. Холис проучи Шукунегу и бързо си намери работа, която щеше да е от полза за селото. Поддържащата тухлена стена в основата на скалата започваше да се руши. С инструментите на Кимико той щеше да я разруши и да построи нова. Фактът, че силен чужденец се е съгласил да свърши такава трудна работа безплатно, много хареса на селяните.

Леля Кимико ставаше в шест сутринта. Сервираще на Холис закуска от лепкав ориз, супа мисо и още някакво блюдо, което всеки път бе изненада. Веднъж му поднесе огромен морски охлюв и го гледаше как вади соленото кафяво месо от черната черупка. След като приключваше със закуската, Холис правеше упражнения и тръгваше с

инструментите към стената. Обикновено две-три старици с розови гумени ботуши сядаха на пейките и го гледаха как работи. Холис никога не бе обръщал толкова внимание на собственото си тяло и на силните си ръце и крака. Когато повдигаше нещо тежко, стариците започваха да си мърморят нещо и пляскаха с ръце, за да покажат одобрението си.

Ежедневната работа го успокояваше и внасяше някакъв ред в живота му. Първо прокопа канавка, после започна да полага тухлите, като запълваше пространството зад стената с чакъл, който носеше с кофи от брега. Работеше бавно и обръщаше внимание на всяка подробност. Провери с канап дали основата е хоризонтална. Докато бъркаше хоросан и го слагаше върху тухлите, започна да вижда миналите си избори с ново чувство за яснота.

Вики му бе казала, че е на прав път. „Ако си спомниш кой си, ще знаеш какво да правиш“. „И кой съм аз?“ — питаше се той. В Лос Анджелис беше учил учениците си никога да не използват насилие за негативни цели. Истинският воин използва ума и сърцето си. Истинският воин е спокоен вътрешно, а не управляван от гняв. Спомняше си как стоеше на онзи покрив в Лондон със снайпера и се чувстваше засрамен.

Още тухли и още хоросан. Построй стената по-висока. Правилна и истинска.

Беше петнадесетият му ден в селото. След като работи върху стената сутринта, хапна малко ориз и темпура и тръгна из гробището между къщите. Мъртви цветя. Стари монети в ръждиво котле, пълно с дъждовна вода. Редица топчести каменни Буди с бели памучни шапчици и малки лигавничета, завързани на вратовете им.

Излезе през портата и тръгна покрай линията на прибоа до един плаж с черен пясък, осеян с пластмасови бутилки, автомобилни гуми и всякакви други отпадъци на съвременния свят. Боровете се вкопчваха в скалите като бонзай, вълните тихо се плискаха в брега.

„Знай това, любов моя... Повярвай, любов моя... Светлината оцелява“. Вики бе изминала дълъг път, за да му каже тези думи, и сега те бяха фундаментът на вярата му. Ако някой наистина мисли, че си добър човек, това може да те промени завинаги. Може би именно

затова Бог е създавал светци и светици. Те са виждали Светлината в другите и понякога това вдъхновявало хората да живеят според някакъв идеал.

Гейбриъл не можеше да знае за храбрия книжар, гангстера с пистолета и убийството в хотелската стая, но може би бе видял общата посока на пътуването на Холис. „Кой съм аз?“ — отново се запита той. Винаги щеше да бъде воин, но сега трябваше да се бори за нещо по-важно от отмъщението. Загледан във вълните, имаше чувството, че сякаш се е освободил от целия безпорядък и объркване, които му пречеха да разбере. „Ако си спомниш кой си, ще знаеш какво да правиш“.

— Холис!

Той се обърна и видя Били Хирано да върви по плажа. Явно беше намерил нов гел в Токио — всеки косъм от помпадура му беше точно на мястото си.

— Старците те харесват. Леля ми казва, че си добър работник. Ако искаш, можеш да останеш тук завинаги.

— Леля ти е чудесен човек, но трябва да продължа нататък.

— Да. Помислих си, че ще го кажеш. Говорих с някои хора. Има безопасен начин да напуснеш Япония. Вземаме ферибот надолу до Окинава и югозападните острови. Ако платиш достатъчно, рибарските гемии ще те откарат където поискаш — Тайван, Филипините, дори до Австралия.

— Звучи добре.

— Ще липсваш на селяните. — Били се усмихна. — И на мен също. Страхотно е да познаваш арлекин.

— Искан да поговорим за това, Били. Щом сме приятели, мога да ти кажа арлекинското си име...

Още няколко секунди си остана Холис. Загледан в хоризонта, той много добре си даваше сметка за избора си. Отказваше се от всякаква привързаност, от нормалния живот.

— Арлекинското ми име е Свещеника.

— Свещеника. Да. Чудесно. — Били изглеждаше удовлетворен. — Никога не съм вярвал, че се наричаш Холис.

24.

Бун пристигна с екипа си половин час преди времето, когато трябваше да освободят Мартин Дойл. Мотоциклетистите направиха няколко кръгчета по пътя, след което всички зачакаха под дървото баниан, което растеше на полето срещу паркинга на затвора. Дребни нежни деца се катереха по клоните и гледаха тримата тайландци и тримата чужденци. Едно малко момиче носеше гирлянда от цветя на шията си. Късаше оранжеви и жълти листенца и ги гледаше как се спускат надолу към калната земя.

Мотоциклетистите бяха от тайландската военна полиция, заменили униформите с джинси и ярки копринени ризи. Щяха да преследват Дойл, ако се опиташе да избяга. Бун и двамата австралийски наемници щяха да стоят зад тях.

По-възрастният австралиец, набитият дребен Томи Скуайърс, изпълняваше стриктно всички заповеди и се напиваше само след като работата беше свършена. Беше довел приятеля си Райън Хорсли. Бун започваше да не харесва младия мъж. Хорсли беше бивш ръгбист, който се смяташе за корав тип. В тази идея нямаше нищо лошо, но освен това Хорсли се мислеше и за умен — а това бе една тъжна грешка. Бун винаги бе предпочитал подчинени, които са достатъчно умни, за да осъзнават собствената си глупост.

Жегата и влагата караха всички да се чувстват мудни. Полицаяте купиха плодови сокове от един крайпътен търговец и седнаха на сянка, докато Скуайърс и Хорсли разглеждаха пиките. Един от свръзките на Бун ги беше купил в Сингапур, където се наричаха ЕУКТ — електрическо устройство за контрол на тълпите. Представляваха дълги метър и осемдесет бели пластмасови пръти с тъпи краища. Когато върхът се допреше до човек и леко се натиснеше, отделяше 50 000 волта електричество.

В Китай ЕУКТ се използваха за разпръскване на демонстрации, при които тълпата сключваше ръце или сядаше на улицата. Проблемът с тазерите и сълзотворния газ беше, че демонстрантите никога не

знаеха кога полицаят ще натисне спусъка. Ако се озовеше пред редица полицаи с плексигласови щитове и ЕУКТ, тълпата виждаше как наказанието приближава бавно и неотклонно. Когато върхът на пиката се озоваваше на около метър от лицата им, хората обикновено изпадаха в паника и се разбягваха.

Бун извади компактен бинокъл и огледа административната сграда на затвора. Един тайландски шофьор, Сунчай, беше паркирал микробуса си недалеч от входа. Бун си погледна часовника. Ако всичко вървеше по график, Дойл трябваше да излезе след пет-десет минути.

— Готови ли сте? — попита той австралийците. — Ще чакаме микробуса да излезе от паркинга и ще го последваме на стотина метра. Зная, че е горещо, но задължително си сложете шлемовете. Не искам Дойл да погледне в огледалото и да види трима чужденци.

— А кога ще побегне? — попита Хорсли.

— Не знам. С този трафик оттук до летището има поне два часа път.

— Но определено ще го направи, така ли?

— Много малко неща в този живот са твърдо определени, господин Хорсли.

— Цялата тая работа е безсмислена. Най-добре е да го закопчам тоя чекиджия още като излезе от сградата, да наденем чувал на главата му и да го метнем в микробуса. А вместо това трябва да го дебнем с тези свински остени.

Скуайърс вдигна ръце като човек, който се опитва да спре тръгнала по нанадолнище пазарска количка.

— Райън не искаше да обиди никого, господин Бун. Просто е любопитен.

— Представете си, че съседът ви има зло куче — рече Бун. — Какво ще стане, ако го пуска да ходи свободно из квартала? Не мислите ли, че подобно нещо би било безотговорно?

— И още как — отвърна Хорсли. — Ще взема някоя лопата и ще я убия тая гадина.

— Не искаме да убиваме господин Дойл. Трябва обаче да му покажем, че лошите действия водят до лоши последствия.

— Схващам — каза Скуайърс и се обърна към по-младия си приятел. — Точно както ни учиха навремето в църковното училище. Трябва да накараме копелето да почувства справедливия божи гняв.

Джобният компютър на Бун започна да бибипка и той заобиколи дървото и се облегна на ствола му. Екипът от Лондон му беше изпратил спешно съобщение: „СНК Кълъмба. Прикрепени образи“.

Преди три месеца Бун и Майкъл бяха напуснали Скелиг Кълъмба с тялото на Матю Кориган. Преди хеликоптерът да отлети, Бун прати един от хората си на кея да инсталира СНК — скрита наблюдателна камера. Устройството се захранваше от акумулатор, зареждащ се от слънчев панел. Изпращаше снимки само когато детекторът на движение задействаше затвора.

На рамото на Бун кацна червено листенце. Той погледна нагоре към клона и две малки момиченца се изкискаха на реакцията му. Дървото бе цялото в деца, още повече клечаха в прахта пред него. Бун се опита да не им обръща внимание, докато разглеждаше осемнадесетте прикачени към имейла снимки. На първите няколко на острова с рибарска лодка пристигаше възрастен мъж и разтоварваше провизии. На шестата на дока стояха няколко монахини. Денят явно бе ветровит — наметалата им се развяваха. Монахините приличаха на грамадни черни птици, готвещи се да отлетят в облаците.

На четиринадесетата снимка в кадъра се появи ново лице — азиатско момиче с джинси и ватенка. Бун маркира лицето ѝ и уголеми образа. Да, познаваше я. Това беше детето, на което се бе натъкнал в сградата на училището на Нова хармония. Беше изчезнала в тунелите на нийоркското метро с Мая и ето че сега се намираше на острова.

Момичето с ватенката бе заплаха за сигурността на Братството. Ако историята ѝ се появише в интернет, това щеше да е предизвикателство срещу грижливо подготвеното обяснение за случилото се в Нова хармония. Според щатската полиция на Аризона там се беше самоунищожил опасен култ; никой от медиите не се усъмни в тази теория.

Решението на проблема бе ясно, но на Бун не му се искаше да дава заповедта. Всичко беше заради Мартин Дойл; беше като цирей, който не иска да се спуска. Вече шест години Бун се опитваше да осъществи идеала на Братството. Електронният Паноптикон трябваше да положи началото на нов тип общество, в което хората като Дойл можеха да бъдат проследени, идентифицирани и унищожени. Но сега демонът бе пуснат на свобода и Бун беше човекът, отключил вратата на затвора.

Компютърът избибипка отново, сякаш настояваше за отговор. Бун включи сателитния си телефон и се обади на Джери Уесткот, шефа на лондонския екип.

— Видях снимките от острова.

— Разпознахте ли азиатското момиче? — попита Уесткот. — Има я и на снимките от камерите в нюйоркското метро.

— Не искам премахване — каза Бун. — Трябва да я задържим, за да мога да я разпитам.

— Може да се окаже трудно.

— Разполагате с десет или дванайсет часа да го организирате. Ако отиват в Лондон, ще вземат ферибота от Дъблин до Холихед.

— Най-вероятно. Прекалено рисковано е да се качат на самолет.

— Дръжте ме в течение на всеки три часа. Благодаря.

Докато изключваше телефона, още едно цветче се спусна надолу и кацна върху главата му. Всички деца се разкискаха, докато Бун махаше листенцето.

— Извинете, сър. — Скуайърс застана пред него. — Господин Дойл излиза от затвора...

Бун отново извади бинокъла и заобиколи дървото. Капитан Тансири тъкмо беше извел Дойл от административната сграда и едрият американец се качваше в микробуса.

— Това ли е той? — Хорсли приличаше на момче, излязло на лов.

Бун кимна.

— Да се приготвяме.

Тримата чужденци си сложиха шлемовете, грабнаха пиките, качиха се на моторите и последваха микробуса.

През първите няколко километра не се случи нищо. Микробусът се движеше бавно по двулентовия път покрай къщи със сламени покриви и зеленчукови градини. Шлемът на Бун не се проветряваше и потта се стичаше по врата му.

— Птичката май няма да литне — обади се Хорсли по вграденото радио. — Може би ни вижда с тези свински остени.

— Продължаваме в същия дух — отвърна Бун. — Ще го проследим до самото летище.

На трийсетина километра от затвора микробусът навлезе в градче, което като че ли се беше специализирало в производството и

продажбата на коприна. От една домашна работилница изтичаше алена боя и се вливаше в канавката. Боядисана коприна съхнеше на простора в задния двор, тъканта бе толкова тънка и ефирна, че на слънчевите лъчи цветовете сияеха. Бун откри, че отново се е замислил за азиатското момиче с монахините.

Пазар заемаше една прашна улица в центъра на града. Имаше дървени будки с размерите на малки килери, колички, пълни с всевъзможни стоки, продавачки клечаха зад пирамиди от портокали. Микробусът спря, за да даде път на волска каруца. Най-ненадейно Дойл слезе от колата. Не проявяваше страх от шофьора, нито се безпокоеше за полиция. Изкрещя нещо заплашително през рамо и най-спокойно тръгна през пазара.

— Господин Хорсли е пръв — каза Бун в микрофона.

Мотоциклетът рязко потегли и изпод черните му гуми полетя червена кал. Дойл чу двигателя въпреки глъчката на пазара. Спря, завъртя глава и видя човек с тъмен шлем и бяла тояга, носещ се към него като рицар на бойно поле.

Беглецът се затича. Спря зад някаква млада жена с кошница чушки на главата, но тя видя приближаващия мотор и се дръпна настрана. Пиката улучи Дойл в лявата лопатка. Докосването бе съвсем кратко, но американецът се олюля.

Скуайърс атакува след секунди и улучи Дойл в кръста. Този път едрият мъж падна на колене и моторът профуча покрай него. Беглецът погледна назад, видя, че Бун е на трийсетина метра от него и сваля пиката в хоризонтално положение, и се запрепъва по тясната пътека между две сергии.

Дойл търчеше с приведена глава и протегнати напред ръце, сякаш се канеше да се затича на четири крака. Когато мотоциклетът го приближи, той се метна наляво, но пиката на Бун го улучи в крака и електрошокът го запрати напред.

Двамата австралийци се приближиха и скочиха от моторите. Бун реши, че повече болка ще даде по-добър урок, затова ги остави да го мушкат с пиките си. Дойл се търкаляше в калта като епилептик, получил припадък.

— Това е справедливият бог! — изкрещя Скуайърс. — Бой се от справедливия бог!

Дотича полицаи, но мотористите показаха военните си карти и заявиха, че току-що са арестували терорист.

Микробусът пристигна минута по-късно. Ръцете и краката на Дойл бяха закопчани, устата му бе затворена с лепенка и го натовариха в колата като одрано животно.

— Отидете в хотела — каза Бун на Скуайърс. — Парите ви ще пристигнат утре сутринта.

— Да, сър. Можем ли да ви помогнем по още някакъв начин?

— Да. Кажете на господин Хорсли да си затваря устата.

Бун се качи в микробуса и каза на шофьора да продължи към летището. После извади спринцовка от раницата си и заби иглата в шишенцето силно успокоително. Дойл лежеше по гръб. Облеци се, когато видя иглата.

— Когато се събудиш в Америка, ще имаш рана на дясната ръка и още една в средата на гърдите. Ще имплантираме проследяващи устройства между кожата и мускулите. Така през цялото време ще знаем къде си.

Спринцовката беше пълна. Когато Бун се наведе напред, Дойл изстена; опитваше се да отвори уста и да каже нещо.

— Ако избягаш отново, ще те преследвам точно както направихме днес. Не можеш да избягаш, Дойл. Просто е невъзможно. Ще те следя, докато задачата не бъде изпълнена.

25.

Алис Чен реши, че все още е Принцесата воин от Скелиг Кълъмба. Макар и не по нейна вина, беше пленена от Кралицата на мрака и я местеха в Града на обречените.

Задържа този образ десетина минути, а после по коридора се чу дрънченето на количка за чай и Алис отвори очи и откри, че все така седи в купето, а сестра Джоан чете подвързания в кожа молитвеник. Макар да бе облечена в черно, определено не беше Кралицата на мрака, а дебела монахиня с очила, която правеше превъзходни кифлички и се разплакваше, когато четеше новини за разни храбри кучета, спасили семействата си от пожар в къщата.

А и самата Алис знаеше, че не е никаква принцеса. Според монахините тя бе непокорно малко момиченце, на което се дава шанс след шанс да се държи прилично. Не стига че сестра Мора я беше хванала да прескача скалите, но и докато се връщаше към манастира, касапският нож бе паднал от колана ѝ. Онази вечер беше чакала горе в спалнята, докато сестрите се молеха за душата ѝ и обсъждаха шепнешком проблема. Накрая се взе решение — Алис ще бъде заведена в манастира Тайбърн в Лондон, където ще я наглеждат бенедиктинките. По-нататък щяха да я пратят в католическо училище за момичета — най-вероятно в някакво, наречено „Сейнт Ан“ в Уелс.

— Така ще е по-добре, мила — обясни ѝ сестра Рут. — Трябва да си сред момичета на твоята възраст.

— Хокей на трева! — прогърмя дебелият глас на сестра Фаустина. — Хокей на трева и други прилични игри! Никакви подскачания с ножове!

Табулата лесно можеше да следи полетите, затова сестра Джоан и Алис пътуваха с автобуси през Ирландия и взеха ферибота от Дъблин до Холихед. Сега пътуваха с влак за Лондон и Мая щеше да ги чака на гарата.

Сестра Джоан беше сложила учебника по геометрия в раницата на Алис. Ако тръгнеше да се мотае из влака и да досажда на

кондукторите, трябваше за наказание да четете урока за правите ъгли. Седнала до прозореца, Алис гледаше малките уелски градчета и се опитваше да произнесе имената им. Пенмаенмаур. Абергеле и Пенсарн. Плътни облаци скриваха небето, но уелските бяха навън, оряха ниви и простираха пране. Алис видя един фермер да сипва храна в копаня за свиня майка и малките ѝ. Прасенцата бяха бели на черни петна, не като розовите, които бе виждала в Америка.

Крюи беше последната спирка преди Лондон. Дотук бяха сами в купето, но влакът се напълни с хора и Алис ги гледаше как минават по коридора. Потеглиха и докато излизаха от гарата, една яка жена около шейсетте с боядисана черна коса отвори вратата на купето и провери номерата на седалките.

— Съжалявам, че ви притеснявам, но имаме запазени места.

— Трябва ли да се преместим? — учтиво попита сестра Джоан.

— Разбира се, че не. Качили сте се по-рано, така че прозорците са за вас. — Жената излезе в коридора и заговори, сякаш викаше куче. — Тук, Малкълм! Не, тук!

Дебел мъж с костюм от туид се появи на вратата. Мъкнеше голям черен куфар на колела. Алис реши да нарича натрапниците „господин и госпожа Пожарникарски“, защото ѝ напомняха на пожарните кранове по улиците — къси и дебели, с яркочервени лица.

Жената влезе първа, следвана от съпруга си. С пуфтене и стонове той най-сетне успя да качи куфара на лавицата за багаж. После седна до Алис и се усмихна на сестра Джоан.

— За Лондон ли пътувате?

— Това е единствената спирка, която остана — рязко отвърна Алис.

— О, ами да. Права си. Но, разбира се, има *връзки*. — Господин Пожарникарски произнесе последната дума с огромно задоволство.

— Ние продължаваме — обясни госпожа Пожарникарска. — Ще гостуваме на сестра ми в Лондон, след което ще летим за Коста Брава, където дъщеря ни има апартамент.

— Слънце и забава — обади се господин Пожарникарски. — Но не прекалено много слънце, че ще заприличам на малина.

Когато дойде кондукторът да провери билетите им, Алис се наведе към сестра Джоан и ѝ прошепна:

— Хайде да идем до вагон-ресторанта да пием чай.

Монахинята завъртя очи.

— Това можеше да стане преди четири спирки. Никакъв чай, млада госпожице. Почти стигнахме Лондон.

След няколко минути Алис излезе от купето, за да отиде до тоалетната. Затвори вратата и се опита да имитира уелския акцент на господин Пожарникарски.

— Прекалено много слънце и ще заприличам на малина...

Отвращаваше се от хора, които се усмихваха прекалено много или се смееха твърде силно. На острова сестра Рут ѝ бе казала една чудесна нова дума — *gravitas*. Мая имаше *gravitas* — определено достойнство и сериозност, която те караше да ѝ подражаваш.

В купето Пожарникарски и сестра Джоан си приказваха за градинарство. Сестра Рут веднъж бе казала, че британците са безбожници, но заприличват на светци, когато стане дума за колчета за фасул или рамки за лози.

— Добрата купа слама е като пари в банката — напевно рече господин Пожарникарски. — Разпръснеш ли я, не ти трябва тор.

— Аз добавям отпадъците от кухнята, черупки от яйца и обелки от картофи — каза госпожа Пожарникарска. — Но никакво месо, че се събират плъхове.

Тримата възрастни се съгласиха, че най-добрият начин да се бориш с голите охлюви е да ги удавиш в тава със застояла вода. Алис престана да ги слуша и се загледа през прозореца. С приближаването на лондонските покрайнини започнаха да се появяват заводи и жилищни блокове. Сякаш всички празни пространства изчезваха; постройките се притискаха една в друга и смазваха малките ивици зеленина.

— Съжалявам — каза господин Пожарникарски. — Но така и не се представихме както подобава. Аз съм Малкълм, а това е жена ми Вив.

— Разбира се, понякога наричам съпруга си Гъб, което е от гъба — обясни госпожа Пожарникарска. — Малкълм веднъж се опита да отглежда трюфели в задния двор, но не се получи.

— Заради дърветата. Трябваше да са дъбове.

— Приятно ми е. Аз съм сестра Джоан, а това е...

— Сара — прекъсна я Алис. — Сара Бradли.

— Лондон! Лондон! — чу се вик и кондукторът мина покрай купето.

— Е, стигнахме — каза господин Пожарникарски. — Наистина пристигнахме...

Хвърли поглед към жена си и Алис внезапно се почувства странно. Нещо не беше наред с тези хора. Двете с Джоан трябваше да си плюят на петите.

— За мен беше удоволствие да се запознаем — каза госпожа Пожарникарска.

Сестра Джоан се усмихна сладко.

— Да. Приятно прекарване в Испания.

— Май ще ни трябва носач — заяви господин Пожарникарски. — Вив е взела какво ли не, май е забравила само кухненския умивалник.

Стана да свали големия куфар, като стенеше и се напъваше, докато го сваляше. Този път Алис беше достатъчно близо, за да види лицето му. Куфарът всъщност не беше чак толкова тежък. Той се преструваше.

В отчаянието си Алис се пресегна и хвана ръката на сестра Джоан, но монахинята се усмихна и леко я стисна.

— Да, скъпа. Зная. Беше дълго пътуване...

Защо възрастните са толкова глупави? Защо не могат да *видят*? Алис гледаше как госпожа Пожарникарска става и бърка в чантата си. Извади малко синьо устройство, което приличаше на пластмасов воден пистолет, сграбчи рамото на сестра Джоан, притисна устройството до шията ѝ и дръпна спусъка.

Сестра Джоан се свлече. Алис се опита да избяга, но куфарът препречваше вратата.

— Не, няма! — отсече господин Пожарникарски и я хвана за ръката. Алис извади пръчката си и го смушка в гърлото. Той изруга на глас, а пръчката се счупи.

— Ах, ти, малка гадинка. — Погледна жена си. — Използвай розовото, скъпа. Синьото беше за монахинята.

Госпожа Пожарникарска сграбчи косата на Алис и притисна детето към пищните си гърди. Извади от чантата си розов пластмасов пистолет и го притисна в шията ѝ.

Алис усети остра болка, последвана от сънливост. Искаше да се бие като Мая, но краката ѝ се подкосиха и тя се свлече на пода. Преди мракът да я погълне, чу господин Пожарникарски да говори на жена си:

— Все си мисля, че не си права за яйчените черупки в сламата, скъпа. Именно *те* привличат плъховете.

26.

Мая седеше в претъпканата чакалня на клиниката на Брик Лейн и гледаше свирепо стенния часовник. Имаше час за 11:00, но чакаше вече почти четиридесет минути. Щеше да се наложи да бърза през целия град, за да посрещне влака на гара Юстън.

Дразнеше се, че е в горещо помещение с вресящи бебета и старици с проходилки. Когато беше болна или ранена, се чувстваше така, сякаш някой нелоялен служител я е разочаровал.

Някаква бенгалка с широка розова риза влезе и провери списъка си.

— Госпожица Странд?

— Да.

— Заповядайте.

Мая тръгна след сестрата по коридора към стаята за прегледи. Когато минаха пет минути, без да дойде никой, свали генератора на случайни числа, който висеше на шията ѝ. Нечетно — остава. Четно — тръгва си.

Преди да натисне бутона, на вратата се почука и Амиа Камани влезе забързано. Носеше жълто-кафява папка и изглеждаше развълнувана; един непокорен кичур от черната ѝ коса се бе освободил и падаше на челото ѝ.

— Добро утро, госпожице Странд. Съжалявам, че ви накарах да чакате. Има ли подобрение с крака?

— Все така си е.

Днес Мая носеше пола, за да избегне унижението на болничното облекло. Седна на края на масата за прегледи, пресегна се и махна превръзката. Раната беше все още подута и кървеше, но тя упорито не показва болката си. Получи известно задоволство от факта, че доктор Камани изглеждаше загрижена.

— Да. Това е разочароващо. — Лекарката извади дезинфектант и нов бинт от шкафа. Сложи си латексови ръкавици, седна на стола до

масата и започна да превързва раната. — Някакви проблеми с лекарството?

— Раздразни стомаха ми.

— Повръщахте ли?

— На няколко пъти.

— Някакви други проблеми? Световъртеж? Отпадналост?

Мая поклати глава.

— Трябват ми още антибиотици. Това е.

— Ще ви предпиша. Но трябва да обсъдим някои неща. — Доктор Камани сложи последното парче лейкопласт и се изправи. Вече не седеше пред Мая като някакво ваксаджийче и това сякаш ѝ възвърна донякъде самоувереността. — Все още не знаем какво не е наред с крака ви, но е ясно, че трябва да започнете да водите по-здравословен начин на живот. Трябва да престанете да пътувате и да избягвате стресови ситуации.

— Невъзможно. Имам задължения.

— В наши дни животът на всички е напрегнат, но понякога се налага да се вслушваме в телата си. — Доктор Камани направи справка с папката. — С какво по-точно се занимавате?

— Това няма нищо общо с крака ми.

— Трябва да говорите със специалист.

— До гуша ми дойде. — Мечът на Мая бе скрит в тубуса на масата. Тя го взе и праметна ремъка през рамо. — Абсолютно сте безполезни.

Доктор Камани се поизправи още малко. Очите и ноздрите ѝ се разшириха, сякаш щеше да нанесе удар по топка с ракета за тенис.

— И освен това сте бременна, госпожице Странд.

— Невъзможно!

— Напротив. Назначих пълни тестове и това бе един от тях. Може би именно бременността е причина за проблемите със стомаха.

В главата ѝ се заблъскаха луди мисли. Искаше в този момент да е заобиколена от врагове, за да може да извади меча си и да си проправи път до вратата, като сече наляво и надясно.

— Кога за последен път сте имали полов акт, госпожице Странд?

Мая поклати глава.

— Знаете ли кой е бащата?

Чувстваше се парализирана, замръзнала в този момент на откровение, но устните ѝ се раздвижиха и думите излязоха от устата ѝ.

— Да. Но той си отиде.

— Разбира се, има алтернативи, ако искате да прекратите бременността. Обикновено моля пациентките си да си помислят двадесет и четири часа, преди да решат окончателно.

Доктор Камани взе от поставката на вратата брошура със заглавие „Изборът е твой“.

— Тази листовка обяснява различните възможности. Имате ли някакви въпроси, на които да отговоря?

— Не. — Мая погледна часа на мобилния си телефон. — Закъснявам за среща.

Слезе от масата, мина покрай доктор Камани и забърза към изхода.

Алис Чен и една от монахините от острова пристигаха в Лондон и Липата беше поръчал на Мая да ги посрещне. Тя взе едно свободно такси от отсрещната страна на улицата и се качи на задната седалка.

— Гара Юстън. Трябва да стигна дотам за десет минути.

Докато колата се носеше по Брик Лейн, изживяването в стаята за прегледи се върна с пълна сила. Носеше детето на странник. В този момент имаше чувството, че се намира в самолетна катастрофа — миг на осъзнаване, последван от объркване и болка. Какво да прави? Трябваше ли да каже на някого? Беше ядосана и тъжна, щастлива и непокорна.

Ако това се бе случило с Блажената майка, ирландският арлекин щеше да поиска аборт на мига. Щеше да премахне този растящ в нея инцидент, да го унищожи като тумор. Силата на арлекините идваше от простотата на живота им, от свирепата преданост към дълга им. Тялото беше оръжие, за което трябваше да се полагат грижи.

Мая вече беше закъсняла за влака, но следваше правилата, които бе научила от баща си. За Тръна място като гара Юстън бе „капан на Аргус“ — бъкано със следящи устройства място, наречено на пазача от гръцката митология, който имал сто очи. Юстън бе особено опасно място, тъй като се намираше в северния край на зелената зона и камерите непрекъснато записваха номерата на автомобилите. Лондонският Юнивърсити Колидж с костите на Джереми Бентам се намираше само на няколко метра от тази централна точка. Ако

мъртвият философ можеше да излезе от стъклената си витрина и да се разходи по улицата, щеше да стане затворник на електронния Паноптикон.

Мая слезе от таксито, мина по Юстън Роуд и влезе в квакерския религиозен център „Дом на приятелите“. От читалнята на партера можеше да направи предварителен оглед на гарата. На главния вход имаше поне десет камери, насочени към автобусните спирки и военния мемориал на „Славните жертви“. При неотложен случай щеше просто да изтича пред тях и да се надява, че наемниците на Табулата ще се забавят от задръстванията. Но имаше и по-безопасен начин за проникване. Дори митичният Аргус е бил победен.

Тя излезе навън и забърза по Барнаби Стрийт от източната страна на гарата. Покритият с боклуци тротоар водеше покрай „Кинг Артърс Пъб“, салон за залагания и магазин „Преобразяване“, който предлагаше дрехи за травестити. На витрината имаше два еднакви мъжки манекена, единият с костюм и бомбе, а другият — с руса перука и червена вечерна рокля. **ТОВА МОЖЕШЕ ДА СИ ТИ** — заявяваше надписът. „Как ли пък не“ — помисли си Мая. През съзнанието ѝ премина образ от друга витрина — бременна млада жена, стояща до свирепо изглеждащата си двойница с плосък корем.

От Барнаби Стрийт се отделяше снабдителна рампа и тя я последва до паркинга за доставки върху гарата. Наблюдателните камери тук бяха само няколко и следяха номерата на автомобилите. Мая тръгна по бетонната рампа, водеща надолу към централната зала. Тя бе пълна с магазини, сред които „Бъргър Кингс“, книжарници „У. Х. Смит“ и два „Маркс енд Спенсър“. Може би това бе намек за бъдещето — стотици магазини, които по същество са едни и същи.

На информационното табло пишеше, че влакът от Холихед току-що е пристигнал на шести коловоз. Пътниците от влака бързаха към централната зала — семейство от Източна Азия с музикални инструменти, три тийнейджърки със сплетени коси и раници и двойка на средна възраст с голям куфар на колела.

Алис Чен обаче я нямаше. След миг Мая забеляза в гарата да влиза полицаи, следван от двама парамедици с носилка. И ги поведе към шести коловоз!

Мая провери ножовете си и премести тубуса на меча така, че да може лесно да извади оръжието. Тръгна по перона на шести коловоз,

като се преструваше на посрещач. Полицаят стоеше на стъпалата на четвъртия вагон. Докато минаваше покрай него, тя видя парамедиците и двама кондуктори в третото купе.

Беше стигнала края на перона, когато парамедиците се появиха с монахиня, завързана с ремъци на носилката. Бе в безсъзнание, но жива. Къде беше Алис Чен? Мая се огледа за момичето, но двамата кондуктори и полицаят последваха носилката към главната зала. Ясно беше, че никой не търси изгубило се дете.

Мая извади мобилен телефон, регистриран на името на клошар от Брикстън, и се обади на Липата.

— На гарата съм. Трябваше да прибера пакета, но ситуацията се усложни.

— Проблем ли има?

— Куриерът е в безсъзнание и го отнасят парамедици.

— А пакетът?

— Няма го във влака.

— Какво е сегашното ти положение?

— В района няма конкуренти.

— Не се излагай на риск. Това не е задължението ни.

— Разбирам, но...

— Незабавно напусни района и се върни в офиса.

Връзката прекъсна, но Мая не напусна перона. „Това не е задължението ни“. Да, баща ѝ щеше да каже същото — и преди година тя щеше да го послуша. Но Гейбриъл я беше накарал да осъзнае и едно друго ниво на отговорност. В момента имаше чувството, че Липата имитира Братството. Искаше от нея да е част от каузата, да игнорира индивида и да следва правилата.

Телефонът ѝ извъня, но тя не отговори. В лявата ѝ ръка се появи кама, докато се качваше във влака и бързаше по коридора към четвърти вагон. Третото купе беше празно и не се виждаха следи от борба, но Мая забеляза нещо на издраскания под.

Коленичи и вдигна две парчета огладено от морска вода дърво. Един полицай никога не би разбрал какво означават те, но Мая се сети моментално. Беше си правила оръжия играчки като това, когато бе малка — линийки, които трябваше да са мечове, и моливи, закрепвани с ластик под ръкавите ѝ. Когато ги нагласи, парчетата заприличаха на кинжал.

27.

Гейбриъл винаги се бе връщал до познатата реалност на Четвъртия свят, преди да събере кураж да се прехвърли отново. Но този път продължи пътуването. След сблъсъка с Майкъл се върна на брега и мина през прохода от мрак към светлина.

Седна на един плосък камък и огледа новия свят. Беше се озовал на сухо плато, осеяно с ниски храсти с черни корени, които пълзяха настрани от тях като крака на паяк. Във всяка посока се виждаха огромни планински вериги, похлупени със сняг. Създаваше се чувството, сякаш цялата вселена се съдържа между тях.

Но най-поразителният аспект на този свят беше небето — тюркоазеносиньо, подсещащо за старо бижу. Характерният цвят може би се дължеше на голямата височина. Дишането на Гейбриъл бе учестено и той чувстваше парене в дробовите. Тук имаше някаква суровост — строга чистота, която не позволяваше никакви компромиси.

Гейбриъл реши, че е стигнал Шестия свят, света на боговете. Малцината странници от древността, посетили тези места, бяха оставили неясни описания за високи планини и вълшебен град. Може би градът вече не съществуваше — нищо във вселената не е вечно. Според пътевиждащата София Бригс различните светове приличали много на човешкия — развивали се в нови посоки и се променяли с времето.

Нямаше представа откога седи на камъка. Единственото усещане за време бе от движението на слънцето. Когато се появи от прохода, то бе ниско над хоризонта и сега бавно прогаряше пътя си по небето. Денонощието изглеждаше два или три пъти по-дълго от двайсетте и четири часа на неговия свят. Всеки, който живееше тук, би трябвало да е пригоден за нощ, която сякаш продължава цяла вечност. Всеки нов изгрев сигурно изглеждаше като чудо.

Когато слънцето достигна зенита, Гейбриъл се премести и видя далечен проблясък, подобен на отражение от огледало. Може би някой

се опитваше да се свърже с него. Изправи се на камъка и огледа планинската верига. Между два от най-високите върхове имаше тясно дефиле и в най-ниската му част се виждаше блестяща точка.

Преди да тръгне накъдето и да било, трябваше да се погрижи да може да намери обратния път до прохода. Навсякъде наоколо бяха пръснати камъни. Гейбриъл започна да събира по-малките и да строи грамада. Когато купчината стана висока около метър и осемдесет, огледа ландшафта и се опита да запомни всяка подробност.

Имаше чувството, че туптящото му сърце е центърът на този свят, подобно на часовник, тиктакащ в празна стая. Обърна гръб на купчината и тръгна към светлината. Измина около километър, когато се оказа, че районът е прорязан от стръмни дерета и няколко големи каньона. Ако искаше да върви по права линия, трябваше да слиза в тях и после да се катери отново нагоре.

Преодоляването на първите две дерета му костваше много усилия и Гейбриъл спря да си почине. С това темпо щеше да се стъмни, преди да стигне до планините. Така че опита нова стратегия — вървеше покрай всяко дърво, докато то не свършваше или някой скален мост не му позволяваше да се прехвърли от другата страна.

Слънцето бавно се спускаше към хоризонта. Макар блестящата точка да беше изчезнала, Гейбриъл не сваляше поглед от дефилето. Гърлото му бе толкова пресъхнало, че му бе трудно да преглъща.

Стигна дълъг тесен каньон, на чието дъно лъкатушеше ручей. Издигна край него още една грамада и се спусна по скалната стена, като пъхаше пръсти в цепнатините и търсеше с крака подходяща опора. С приближаването на дъното се появиха жилави растения, напомнящи на вечнозелени дървета. Той се хващаше за клоните им и продължаваше надолу.

Водата бе студена и имаше остър железен привкус. Коленичил на песъчливия бряг, Гейбриъл пи дълго, след което наплиска лицето си. Вече се намираше в сянка и гледаше тюркоазеното небе. Щеше да му е трудно да се изкачи, затова тръгна по каньона срещу течението на малкия поток. На всеки завой очакваше да намери някой приток или тераси, по които да може да излезе. Вместо това каньонът ставаше още по-дълбок и небето над него заприлича на назъбена мастилена черта. Купчините пясък и камъни по дъното подсказваха, че някога тук е текла могъща река.

Легна на един песъчлив участък и заспа.

Събуди го паднала върху лицето му капка. Небето бе посивяло от облаци и започваше да вали. Капките падаха в каньона и бурята постепенно набираше сила. Дъждът плющеше по камъните, вода се стичаше по отвесните стени.

Нямаше къде да се скрие, затова затвори очи и остави дъжда да вали по раменете му и да се стича по лицето му. Бурята сякаш продължи цяла вечност, като от време на време рязко набираше сила, а после облаците изведнъж изчезнаха.

Предполагаше, че по-голямата част от водата ще потече по каменистата почва и ще напълни каньона. Но нищо не се бе променило. Потокът продължаваше да е дълбок най-много десетина сантиметра и течеше през гладки червени камъчета. Няколко минути Гейбриъл гази в него, но спря, когато усети внезапен полъх на вятър. Въздухът беше тласкан от приливна вълна, която се спускаше към него. Изход нямаше. Водата щеше да го помете и да размаже тялото му в камъните.

Чу глух рев и след секунди шейсетсантиметрова вълна се появи иззад близкия завой и едва не го събори. Течеше между краката му, докато той се мъчеше да стигне до стената на каньона. Гейбриъл погледна нагоре с надеждата да намери някакъв перваз, на който да се качи. Нямаше.

Сухи листа се носеха във въздуха като опитващи се да избягат от буря птици. Ревът премина в дълбок отекващ звук като от влак, който излиза от тунел. Водата вече бе до кръста му. Гейбриъл погледна нагоре и видя тъмна линия от другата страна. Назъбена цепнатина, дълбока няколко сантиметра, прорязваше стената на каньона.

Гейбриъл протегна дясната си ръка, пхна юмрук в скалата и продължи с лявата, докато краката му не увиснаха във въздуха. На пет-шест метра над него върху отвесната скала растеше вечнозелен храст и той реши да се насочи към него. Ръцете и раменете го боляха, кокалчетата му бяха издраскани и кръвта се стичаше към китките му.

Ревът ставаше по-силен — толкова силен, че сякаш изпълваше целия каньон. „Продължавай — каза си той. — Просто продължавай“. Но когато погледна надясно, видя водна стена, носеща се право към него. С едно конвулсивно движение Гейбриъл се пресегна нагоре и сграбчи вечнозеления храст. В същия миг водата го достигна. Заля

гърдите и врата му, после и главата. Той чу някакъв стон и ръмжене. Сякаш скрити в тъмното течение чудовища го бяха сграбчили за краката и се опитваха да го завлекат на дъното.

28.

Очакваше онзи последен момент, когато щеше да бъде принуден да напълни дробовете си с вода. Колко още му оставаше да живее? Сърцето му удари веднъж, втори път — и тогава мощната вълна го подмина и продължи надолу по каньона. Все така вкопчил се в хреста, Гейбриъл отвори очи и трескаво си пое дъх.

Реката отново бе само безобидна тънка ивица вода, течаща в корито от гладки камъни.

Гейбриъл слезе долу, легна и загледа тюркоазеното небе. Първата му мисъл бе да излезе от каньона и да намери прохода за дома преди падането на нощта. Щеше да се върне в собствения си свят и познатата реалност.

И после какво? В крайна сметка щеше да им се наложи да напуснат тайния апартамент и да говорят със Съпротивата. Макар да се противопоставяше на философията на Братството за властта и контрола, той не знаеше как да изрази визията си по начин, който да е смислен за другите. Може би някаква висша сила можеше да му помогне. Трябваше да остане тук и да научи тайните на това място.

Стана и продължи нагоре по каньона. На всеки завой спираше и се заслушваше за следваща вълна. Накрая стигна място, където част от скалната стена се бе срутила в потока. Изкачи се по камънаците и скочи на един тесен перваз. Нагоре обаче первазът постепенно се разширяваше и след няколко минути Гейбриъл излезе от каньона.

Отново се обърна към планините и видя очертани на фона на небето кули. Това бе град — златен град, издигнат наред пустошта.

Чувстваше тялото си мудро и тромаво. Стръмната пътека се виеше между канарите. Сякаш самите планини бяха експлодирали и отломките се бяха пръснали по земята. Гейбриъл изминаваше стотина крачки, спираше да си поеме дъх и продължаваше да се катери. В един момент се наложи да се промъкне странешком през тясна пролука между два камъка. Когато излезе от другата страна, до крайната му цел оставаха само няколко километра.

Градът се състоеше от три масивни структури, разположени върху издигащи се тераси. Всяка сграда бе с правоъгълна основа, бяла като бучка захар, с тридесет и три етажа с прозорци. А над сградите се издигаха златни кули. Някои бяха прости цилиндрични форми, но се виждаха също така куполи, минарета и една пищна пагода. Гейбриъл се запита дали не се намира пред форт, учебно заведение или масивен жилищен комплекс. От разстояние белите сгради, поддържащи кулите, му напомняха на огромни торти със сложни украси отгоре.

Нямаше нито въоръжени стражи, нито лаещи кучета. Той забързано изкачи късото стълбище към първата тераса, представляваща открито пространство от отъпкан чакъл, спря и се загледа нагоре. Очакваше в някой от прозорците да се появи лице. Сградата бе почти болезнено ярка и всички сенки имаха резки очертания. В златния град нямаше нищо приветливо — беше по-скоро паметник, отколкото място за живеене.

Отначало не можа да открие откъде се влиза, но после забеляза вход край десния ъгъл на сградата. Вратата беше от зеленикав метал, наподобяващ окислена мед. В центъра имаше сложно изработен метален лотос. Гейбриъл го натисна и вратата се отвори. Той изчака няколко секунди и влезе. Очакваше да намери нещо вълшебно — може би увила се около олтар змия или ангел в бели одежди.

— Тук съм — каза високо.

Никой не му отговори.

Намираще се в празно помещение с бели стени и решетки на прозорците. Заради решетките подът бе нашарен на малки правоъгълници мъглива светлина.

В стената отляво имаше втора врата. Гейбриъл я отвори и се озова в помещение, идентично с първото.

Къде бяха боговете? Докато гледаше през прозореца към двора, чу вратата зад него да се затваря.

Мина през редица празни стаи, докато не стигна до отсрещната страна на сградата. Тишината започваше да го тормози. Никога не му се бе случвало да се озовава на място, което да му се струва така пусто.

Едно стълбище го отведе нагоре до абсолютно същата стая и до поредната врата.

— Ехо! — извика той. — Има ли някой?

Никой не отговори. Гейбриъл се ядоса и тръгна напред, като затръшваше вратите зад себе си. Изкачваше се етаж след етаж, но по стайте нямаше номера, които да му казват докъде е стигнал. В един момент влезе в едно помещение и откри бял куб, върху който имаше модел на палма, направена от парченца оцветен метал.

На следващите няколко етажа имаше още изкуствени растения. Видях маргаритки и дъбове, но имаше и растения, каквито не бе виждал никога. Боговете ли бяха създали тези предмети? Трябваше ли да се моли, или тази сграда просто бе някакъв огромен музей? Няколко етажа по-нагоре растенията се смениха с модели на животни. Риби. Птици. Гущери. После дойде ред на бозайници. Имаше помещение, посветено на лисици, а друго бе пълно с котки. Накрая спирално стълбище го изведе от сградата и той застана сред златните кули.

Може би боговете го наблюдаваха и го изпитваха по някакъв начин. Гейбриъл прекоси терасата и влезе във втората сграда. Стаите бяха абсолютно същите, но тук имаше модели на инструменти и машини. Той разгледа една стая с чукове и друга с фенери. Имаше помещение с различни видове парни двигатели, а съседното бе пълно с лампови радиоприемници.

Започваше да се уморява, но нямаше бърз начин да излезе. Изкачваше се все по-нагоре и по-нагоре, докато не стигна втората тераса.

Отвън третата и последна сграда приличаше на предишните две, но когато отвори входната врата, Гейбриъл се озова пред пет стълбища, водещи в различни посоки. Тръгна по средното и веднага се изгуби в плетеницата пресичащи се коридори. В сградата нямаше модели от естествения или механичния свят, а само безброй огледала. Той виждаше обърканото си изражение в изпъкнали огледала, джобни огледала и потъмнели огледала в стари рамки.

Слънцето бе точно над планините, когато най-сетне излезе от лабиринта и се озова на третата тераса. Докато бродеше между кулите, откри парчета счупени огледала и между две кули място, където някой бе използвал огледалата, за да построи нещо като слънчева пещ. Щяха ли боговете да правят нещо подобно? Та нали просто биха могли да махнат с ръка, за да се появят всевъзможни предмети.

Мина предпазливо между кулите към откритата част на терасата. На петдесет метра по-нататък един мъж седеше по турски на една

пейка. Приличаше на някакъв каменен идол. Изглеждаше по-дребен, отколкото Гейбриъл го помнеше, а косата му бе много по-дълга и почти достигаше раменете му.

— Татко?

Матю Кориган стана и се усмихна.

— Здравей, Гейбриъл. Очаквах те.

— Можеше да се окаже доста дълго чакане. Преди няколко часа едва не умрях.

— Надеждата расте от вярата. Винаги съм вярвал, че ти и Майкъл ще намерите своя път дотук.

Сигурността и спокойствието на баща му бяха вбесяващи.

— Затова ли изчезна? — попита Гейбриъл. — За да живееш на това пусто място?

— Когато онези хора изгориха къщата ни, се скрих сред дърветата на хълма. И когато вие тримата излязохте от мазето, взех решението да се махна. Знаех, че ще сте в по-голяма безопасност, ако не съм с вас.

— Мама така и не се оправи след пожара. Той унищожи живота ѝ.

— Когато се ожених за майка ти, не знаех, че съм странник. Всичко това стана по-късно. Табулата разбра и ме включи в черния си списък.

— И къде отиде след пожара? Нима си се крил на този свят, докато ние се мотаехме като бездомници?

— Учех другите. Опитвах се да им покажа различен път.

— Да, зная всичко за това. Помниш ли групата Нова хармония в Аризона? Табулата ги изби до последния човек. Унищожиха цялата общност — мъжете, жените и децата, които си „вдъхновявал“ да променят живота си.

Матю леко се присви, сякаш поемаше болката и тъгата в тялото си.

— Какво ужасно престъпление! Ще се моля за всички тях.

— Молитвите не могат да променят случилото се. Онези хора са мъртви заради твоите идеи. И искаш ли да научиш още нещо? Майкъл стана странник, но премина на противниковата страна. Сега той управлява фондация „Евъргрийн“.

Матю отиде до края на терасата и се загледа към планините.

— Брат ти винаги е бил... гневен. Искаше да е като другите, но това не беше възможно.

— Майкъл е на път да превърне света в огромен затвор. А аз съм единственият, който може да го спре. Това беше ли част от плана ти? Знаеше ли, че ще застанем един срещу друг?

— Не мога да предричам бъдещето, Гейбриъл.

— Хората рискуват живота си, защото съм странник и си мислят, че имам отговор. Е, аз *нямам* отговор. Събуждам се нощем и се питам дали просто няма да създам поредната Нова хармония, която ще бъде унищожена от Табулата.

— Омразата и гневът са като двама души, които стоят на улицата и крещат за отмъщение. Понякога е трудно да се чуят по-тихите гласове.

— Зная всичко за омразата и гнева. Бил съм в тъмния град. Всъщност дори срещнах лудия директор на музея, който все още очаква завръщането ти. Но това е твоят стил, нали? Никога не се застояваш задълго, дори при собственото си семейство. Само едно кратко посещение, след което се скриваш в някой далечен свят.

— Световите не са далечни, Гейбриъл. Те са паралелни на нашия живот. Ученик седи в класната стая. Старица реже хляб. Те си мислят, че са на светлинни години от различната реалност, но тези нови светове са непосредствено *тук*, стига хората да могат да пресекат бариерите.

— Повечето хора не желаят да се прехвърлят. Повече са загрижени за проблемите, пред които се изправят *в момента*. Голямата машина става все по-могъща и всеобхватна. Малцина осъзнават, че ще изгубят свободата си, и се присъединяват към Съпротивата. Ако направя грешка или кажа нещо неправилно, те ще пострадат.

— Възможно е. Не можем да контролираме бъдещето.

— Ами боговете? Това е златният град. Не би ли трябвало да се появят и да ни кажат какво да правим?

— Когато дойдох за първи път тук, започнах да ги търся. Пребродих планините и каньоните. Чуках по стените на тези кули, търсех тайни коридори и помещения. Тук няма нищо скрито, Гейбриъл. Светлината, създала вселената, съществува вечно, но боговете са изчезнали.

— Какво е станало?

— Не са оставили никакво обяснение. Стигнах до своя собствена теория. Тяхното изчезване е възможност.

— Значи тук няма никой?

— Ако боговете са напуснали сцената, оставаме само ние с теб.
— Матю пристъпи към сина си. — И тъй, кой си ти, Гейбриъл? И в какъв свят искаш да живееш? Няма да ти казвам в какво да вярваш. Единственото, което мога да направя, е да те водя напред и да се погрижа да не се отклониш от собствения си идеал.

29.

Мая лежеше на леглото в стаята на Холис Уилсън в Камдън Таун, хапваше чаени бисквити и се взираше в пукнатината в тавана. Подобно на механик, проверяващ състезателна кола, протегна тялото си и прецени силните и слабите си страни.

Беше израснала с реклами на бременни жени, рекламиращи всичко, от витамини до банкови кредити. Веднъж бе прекарала един дъждовен следобед в Националната галерия, разглеждайки ренесансови картини на бременната Дева Мария. Сега осъзна, че и художниците, и фотографите за списанията са объркали всичко; определено не мислеше, че може да седи с ръце на корема си и загадъчна усмивка на лице. Отпадналостта ѝ бе изчезнала и раната на крака ѝ най-сетне започваше да заздравява. Чувстваше се силна, агресивна, готова за битка.

Телефонът ѝ иззвъня и тя го вдигна от пода.

— Добро утро — каза Симон Лумброзо. — Помниш ли пакета, който изгубихме на гара Юстън?

— Има ли нова информация?

— Изглежда, нашите млади приятели са го открили. Искат да проведат търговска конференция в бизнес офиса си. Удобно ли ти е в дванайсет на обед?

— Ще бъда там — каза Мая и прекъсна връзката.

„Младите приятели“, за които бе споменал Симон, бяха Джагър и останалите свободни бегачи. „Бизнес офисът“ бе апартаментът им в Чизик, а Алис Чен бе „изгубеният пакет“. Мая се запита дали момичето е още живо. Убийството на дете на публично място щеше да привлече вниманието на лондонската полиция и медиите; по-добре бе да отмъкнат Алис от влака. Табулата можеше да я разпита — и екзекутира — на някое тайно място.

Докато се обличаше и ядеше студената зърнена закуска, се зачуди как да представи проблема пред Липата. Тази сутрин мислите ѝ бяха разпилени и умът ѝ се отклоняваше в болезнени посоки. Фактът,

че Табулата е заловила момичето, напомняше за собствения ѝ плен на Първия свят. Виждаше трептенето на пламъците, вълците с техните сопи и копия, люлеещото се на въжето тяло на Пикъринг. „Може ли бебето да усети това? — запита се тя. — Дали всички тези спомени не са затворени в тялото ми?“

Липата не се интересуваеше от нищо, което не бе пряко свързано със странника. Мая знаеше какво ще каже арлекинът, когато спомене за Алис Чен — че детето е мъртво или че не е важно. Логично бе да се забрави за него и да се продължи нататък.

Но Гейбриъл ѝ бе показал как да гледа на реалността по различен начин. Онова, което трябваше да е логично, не винаги бе честно, справедливо или неизбежно. Борбата срещу Табулата не беше особено логична, но въпреки това хора от цял свят се включваха в Съпротивата. Ами детето, което растеше в нея? Имаше ли нещо логично в това да донесе нов живот в този хаотичен свят? Не можеше да го задържи, в никакъв случай не можеше да го направи. „Но да — помисли си тя. — Да. Ще го направя така или иначе“.

Преметнала през рамо тубуса с меча, тя тръгна към магазина за барабани на Камдън Маркет. Първата ѝ цел бе да получи разрешението на Липата. Това нямаше да е лесно.

Френският арлекин седеше в кухнята на тайния апартамент. Помещението миришеше на разляно вино и на сладникавия аромат на свитите на ръка цигари.

— Как е странникът?

— Без промяна.

— Ще проверя тялото.

Мая отиде в стаята с тялото на Гейбриъл, лежащо на тясното легло. Затвори вратата, за да не може Липата да я изненада, и докосна с длан лицето на Гейбриъл.

— Бременна съм — прошепна тя. — Как ти се струва това?

Светлината бе напуснала тялото му и Мая знаеше, че Гейбриъл не може да я чуе. Наведе се, целуна го по челото и се върна в кухнята.

— Още е жив — каза на Липата. Гласът ѝ бе спокоен и прозаичен, сякаш разговаряха за някаква статия във вестника.

Липата стана от масата и включи газовия котлон.

— Кафе?

— Да. — Мая свали тубуса и го окачи на облегалката на стола си.
— Сутринта ми се обади Симон. Свободните бегачи знаят къде Табулата държи Алис Чен.

— Сигурен съм, че вече е мъртва.

— Не знаем дали е така.

— Това е логичното заключение.

— Мисля, че трябва да обмислим всяка възможност.

Липата отвори една метална кутия и започна да сипва лъжички мляно кафе.

— Ако е мъртва, нищо не може да се направи. Ако е жива, няма да хабим ресурсите си, за да я търсим.

— Когато бях малка, баща ми разказваше за напрежението между странниците и арлекините. Те не ни харесват. Никак даже.

— Изобщо не ми пука какво мислят — отвърна Ли пата. — Войниците отиват на война дори и да не са съгласни с някои политически партии в страните си. Ние защитаваме група трудни хора. Но сме приели този дълг.

— Ако не направим нещо за Алис и тя умре, Гейбриъл ще се отдръпне от закрилата ни. Познаваш го, Липа. Знаеш, че е така. Ако не спасим детето, губим странника.

Чайникът започна да свири и Липата сипа вряла вода във френската преса. Изчака минута и дръпна лоста надолу.

— Може и да си права.

— Аз ще се заема с проблема — рече Мая и се помъчи да скрие усмивката си.

Липата й даде чаша кафе, толкова гъсто, че приличаше на шоколадова глазура на торта. Мая потисна изкушението да добави захар и отпи от черната мътилка.

— Много ли е силно? — попита Липата.

— Идеално е.

Излезе от Камдън Маркет, спря такси и каза на шофьора да я закара до предградието Чизик. По пътя броеше всяка камера, покрай която минаваха. Някои от тях просто записваха картините, но други имаха сложни програми за сканиране на лица. Малцина граждани забелязваха, че камерите са повече — *да, току-що сложиха една нова*

на площада, — но стените на новия затвор бяха невидими. В Англия планът за централизиране на всички бази данни се наричаше Правителство на преобразяването — безобидна фраза, намекваща, че този вид промяна е положителна и в същото време необходима. Промените се правеха *За ваша закрила. За по-голяма ефективност и модернизация.* Това бяха думи от стиропор — леки и несъществени, опаковъчен материал, който трябваше да скрие острият ръбове.

В Чизик слезе от таксито недалеч от едно училище и извървя трите преки до една улица със спретнати къщи. На паважа пред втората от ъгъла имаше нарисувана с тебешир арлекинска лютня. От няколко месеца свободните бегачи живееха на долния етаж.

Симон Лумброзо вече беше дошъл и неспокойно седеше на едно продълнено канапе в дневната. Изглеждаше не на място сред вехтите мебели и кошчетата за боклук, преливащи от смачкани бирени кутии и опаковки от заведения за бързо хранене.

Единственото спретнато и подредено място бе дълга работна маса с три монитора, свързани към сглобен на ръка компютър. Единият показваше автомобили, минаващи през входа на имението Уелспринг, собственост на Братството. Друг показваше входа на сградата на фондация „Евъргрийн“ край Лъдгейт Съркъс. На третия се виждаше началната страница на таен уебсайт, поддържан от полските свободни бегачи — техният интернет екип бе успял да получи достъп до охранителните камери около други имоти на фондацията. Шест малки прозореца показваха улични сцени от четири различни страни.

Роланд, мълчаливият младеж от Йоркшир, седеше на масата и отговаряше на имейл, а Джагър сновеше из стаята. Външно не се бе променил след влизането в Съпротивата; тениската му бе къса и разкриваше част от шкембето му.

— Чай? — обърна се той към всички. — Какво ще кажете за чаша хубав чай?

— Не точно сега. — Мая седна на дивана. — Кажи ми какво знаете за Алис Чен.

— Вчера следобед разговарях с монахинята, която е пътувала с Алис — отвърна Симон. — Някаква двойка се качила във влака в Крюи и се настанила в купето им. Инжектирали монахинята със силно успокоително точно преди да стигнат Лондон. Мъжът носел костюм от туид и имал уелски акцент. Носели голям куфар на колела.

Джагър се почеса по корема.

— След като Симон ни ги описа, претърсихме записа на една от камерите край офиса на фондация „Евъргрийн“. Хайде, Роланд. Покажи на Мая какво открихме.

На екрана се появиха черно-бели картини с отбелязано време в долния десен ъгъл. Градската камера снимаше на всеки пет секунди, но повечето фотографии показваха само улицата и входа на фондацията. Докато Роланд търсеше, Мая забеляза, че някои от служителите са отбелязани с прякори и друга информация. „Секретарката Сюзи пристига в 8:20. Приятели с господин Плешивеца“.

— Това е запис отпреди два дни, когато е отвлечено момичето — рече Роланд. — Запомних хората заради куфара.

Образът на екрана показваше лондонско такси, спряло пред входа. Жена на средна възраст с шапка за дъжд стоеше на тротоара и гледаше как някакъв мъж вади черен куфар от багажника.

— Познавам ги — каза Мая. — Когато пристигнах на гарата, току-що бяха слезли от влака с другите пътници.

На следващите пет снимки двойката буташе куфара по тротоара и в сградата.

— Върни се на третия образ — каза Мая. — Не... на следващия.

Мониторът показва мъжа да дърпа с две ръце куфара през бордюра.

— Виждате ли? Тежък е, защото Алис е вътре. Така са я измъкнали от влака.

— Сигурни сме, че все още е в сградата — каза Джагър. — На никой от по-късните записи не се вижда от района да извеждат дете или голям контейнер.

— Къде е Нейтан Бун? — попита Мая.

— Проникнахме в компютъра на жената, която урежда пътните въпроси на фондация „Евъргрийн“ — отвърна Роланд. — Преди шест дни Бун е заминал за Тайланд с пътнически самолет.

— Бун иска да разпита детето — каза Мая. — Ще я държат жива, докато той не се върне в Лондон.

— И какво ще правим? — попита Джагър. — След атаката в Берлин Табулата засили охраната си. Дори през нощта в сградата на фондацията има най-малко четирима въоръжени пазачи.

— Алис Чен е единствената оцеляла свидетелка на случилото се в Нова хармония — каза Мая. — Но има и един по-голям проблем. Когато се срещна с Козодой, Гейбриъл каза, че Съпротивата е нещо повече от унищожаването на Голямата машина. Трябва да вярваме, че всеки отделен живот има стойност и смисъл.

Джагър кимна.

— Разбира се. Съвсем правилно.

— Животът на Алис има стойност и смисъл, а това означава, че ще я спасим. Ще ми трябва помощта ви, за да проникна в сградата.

— Май говориш за арлекинска работа — каза Джагър. — Ние не се бием с хора.

— Спасих живота ти, Джагър. Измъкнах теб, Роланд и приятеля ти Себастиан от онази горяща къща.

— Да, и ние... ние оценяваме това.

— Имате дълг.

— Ние сме благодарни, Мая. Всички сме благодарни. Просто казвам, че не сме като теб и Липата. Влизам в интернет да организирам хората, пиша призови по стените — такива неща. Но няма да участвам в атака срещу сградата на фондацията. Като едното нищо могат да ни избият.

Гневът, който изпитваше цяла сутрин, се разля по тялото ѝ и тя скочи от дивана и тикна пръст в лицето на Джагър.

— Току-що казах нещо. Но ти май не ме чу.

— Аз... слушам те.

— Добре. Защото когато някой арлекин казва „имате дълг“, това не означава, че имаш избор. Аз не *желая* помощта ви. Не се *надявам* на благоволенieto ви. Искам помощта ви *сега*.

— Ясно. Няма проблем. Радвам се, че мога да помогна. — Джагър бе плувнал в пот. — Но ще е трудно да се влезе с оръжие. След като минеш през вратата, има Г-образен коридор, който води до охраната. Сигурен съм, че сканират всички посетители.

— Щом не можем да влезем през предната врата, ще трябва да проникнем отгоре, отдолу или отстрани.

— Стените са прекалено дебели — каза Симон. — И ще трябва да си осигурим достъп до някоя съседна сграда.

— Ами балон с горещ въздух? — Джагър като че ли отчаяно се мъчеше да предложи решение. — Можеш да прелетиш над Темза и да

кацнеш на покрива.

— Под земята? — обърна се Мая към Симон.

— Възможно е. Това е стар град — също като Рим.

— Чакайте! Момент! Зная какво ти трябва! — възкликна Джагър.

— Трябва ти *невероятна* маскировка.

— Преди няколко месеца онази възрастна дама беше в „Хоуп Пъб“ — каза Роланд със сериозен тон.

Джагър го погледна раздражено.

— Не ни трябва разни възрастни дами. Опитваме се да решим проблем.

— Тя раздаваше брошури. За освобождаването на реките.

— За какви реки става дума? — любезно попита Симон.

— За изгубените. За онези, които текат под улиците.

— И къде са те? — попита Мая. — Има ли и под Лъдгейт Съркъс?

Роланд сви рамене.

— Не мога да знам. И не искам да кажа нещо, което не е вярно.

— Наричаме я Лудата Нора — каза Джагър. — Тя има карти...

Бърза справка с интернет им даде адрес във Финчли и само след няколко часа Мая и Симон вървяха през игрището за крикет на Уотърфол Роуд. Във Финчли имаше доста паркове и игрища. Ямайски детегледачки с телефонни слушалки и микрофони бутаха колички, ученици играеха футбол. Но най-обширното пространство в района беше заето от плаещите ангели и мавзолеи на Голямото северно гробище. Мая си представи хиляди мъртви викторианци, пътуващи в призрачен влак към мястото на вечния си покой.

Симон зави по Брукдейл Стрийт и спря под една разцъфнала череша.

— Добре ли си?

— Само малко уморена, нищо особено.

— Беше доста груба с Джагър и Роланд. По принцип е по-добре човек да е внимателен с приятелите си — *delicato*. Свободните бегачи искат да помогнат, но са уплашени.

— Нямам време да се правя на деликатна.

— Гневът също е загуба на време — каза Симон. — Винаги си била като баща ти, внимателна и разсъдлива. Но напоследък... не чак толкова.

— Тревожа се за Алис Чен. Аз бях точно на нейната възраст, когато се случиха куп лоши неща.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Не.

— А говори ли ти се за нещо друго? Сигурен съм, че си обезпокоена, че Гейбриъл се е прехвърлил...

За момент ѝ се прииска да се пречупи, да прегърне стария приятел на баща си и да му каже за бременността си. „Никакви сълзи“, заповяда си. Сълзите нямаше да спасят Алис или Гейбриъл, нито никого на този свят. Под погледа на Симон Мая оправи тубуса на меча си и се поизправи.

— Добре съм. Да намерим онази жена и да видим дали има подземни карти.

Продължиха по улицата, докато не стигнаха номер петдесет и едно — двуетажна тухлена къща, строена навремето явно с големи претенции. Гръцки колони образуваха портик, водещ към предната врата, по ръба на покрива минаваше дорийска фасада. Сред трънаците и бурените на някогашната градина имаше знаци и табели „ОСВОБОДЕТЕ РЕКИТЕ. Подробности — вътре“.

Мая и Симон минаха по павираната пътека и почукаха. Почти веднага чуха женски глас от някаква далечна част на къщата.

— Идвам! — Жената продължаваше да вика, докато минаваше през стаите. — Момент! Идвам!

Мая погледна Симон и видя, че се усмихва.

— Виж ти! Някой живее тук — отбеляза той доволно.

Вратата се отвори и пред тях застана дребна жена около седемдесетте. Дългата ѝ сива коса беше несресана. Носеше тениска, на която пишеше „Скъсай оковите си“.

— Добър ден, мадам. Аз съм доктор Панели, а това е моя приятелка, Джудит Странд. Разхождахме се в парка и видяхме знаците ви. На госпожица Странд ѝ стана любопитно за организацията ви. Ако не сте заета, бихме се радвали да научим малко повече.

— Не! — с широка усмивка отвърна жената. — Не съм заета. Никак даже не съм заета. Заповядайте, господин... не чух името ви.

— Доктор Панели. А това е моя приятелка, госпожица Странд.

Последваха жената в нещо, било навремето гостна стая. Всички столове бяха затрупани с брошури, книги и пожълтяващи вестници. Имаше пластмасови кофи, пълни с гладки речни камъни, и запушени с червен восък буркани със загадъчни етикети.

— Бутнете някъде нещата и си намерете място за сядане. — Жената взе купчина книги от един плетен стол и я пусна на избелелия килим. — Аз съм Нора Григс, председател и главен секретар на „Освободете реките“.

— За мен е чест да се запознаем — любезно рече Симон. — И с какво точно се *занимава* вашата организация?

— Всичко е съвсем просто, доктор Панели. Името „Освободете реките“ описва нашата визия и целта ни. Бих могла да нарека организацията „Освободете лондонските реки“, но след като свършим тук, ще продължим по останалия свят.

— Темза не е ли свободна? — попита Симон.

— Става дума за всички *други* реки, които са минавали през Лондон, като Уистбърн, Тайбърн и Уолбрук. Сега те са покрити с тухли и бетон.

— И вашата организация иска да...

— Да разбие бетона и да пусне реките да текат свободно. Представете си Лондон, в който пенсионерите могат да ловят риба в кварталния поток. Град, в който край ромонящ ручей играят деца и се разхождат влюбени.

— Чаровна картина — рече Симон.

— Повече от чаровна, доктор Панели. Обществото, което освободи реките си, може да направи първата крачка към освобождаване на съзнанието. Децата трябва да разберат, че реките не текат по права линия.

Мая погледна към Симон — „Така доникъде няма да стигнем“, — но той като че ли нямаше нищо против разговора.

— Работя недалеч от Лъдгейт Съркъс — каза той. — В този район има ли река?

— Да. Флийт Ривър. Започва в Хампстед и минава под Камдън Таун, Ситфийлд Маркет и Лъдгейт Съркъс.

— И сте сигурна, че още си е там? — попита Мая.

— Разбира се, че си е там! Можете да покриете реките, да ги преградите и да ги напълните с боклуци, но те винаги ще са си там. След време всички небостъргачи и офис сгради ще рухнат, но реките ще продължат да текат.

— Браво, госпожо Григс! Това е наистина невероятна организация. — Симон бръкна в джоба на палтото си и извади портфейла си. Поколеба се и — доста многозначително — го прибра. — Говорите с такава страст и искреност, че ми се струва *неделикатно* да задавам каквито и да било въпроси.

— Няма проблем — каза Нора. — Питайте!

— Имате ли някакви доказателства за твърденията си? Притежавате ли снимки или карти на тези реки?

— Карти? Имам колкото си искате. — Нора извади една картонена кутия и изсипа съдържанието ѝ на пода. Клекна и започна да ги преглежда.

— Разполагате ли с карта на Флийт Ривър? Двамата с госпожица Странд обичаме да изследваме Лондон. Ще е много приятно и поучително да проследим течението на Флийт през града.

— Тя започва от Хампстед Хийт и се излива от гадна малка тръба под Блекфрайърс Бридж. През останалото време е под земята, тече под нашата лудница и суматоха.

— Разбирам. Но *вие* знаете накъде води това.

Нора се усмихна лукаво.

— И вие също ще знаете — ако станете наши членове.

Симон отново извади портфейла си.

— Плащаме ли членски внос? Или подписваме някаква молба? Каква е процедурата?

— Пет лири на човек и получавате членски карти, макар че май съм ги забутала някъде.

Малко смутена, Нора забърза към някогашната трапезария и започна да рови из кутии и пликове.

Мая се наведе към Симон и попита тихо:

— Вярваш ли на всичко това?

— Че Флийт Ривър е още тук ли? Няма съмнение в това. А десет лири е доста приемлива цена за една добра карта.

— Готово! — Нора Григс застана на вратата и триумфално размаха съкровището си. — Членски карти!

30.

С жълта каска на главата и отражателна жилетка с логото на Лондон Сити Мая стоеше срещу сградата на фондация „Евъргрийн“ на Лаймбърнър Лейн. Беше десет вечерта и нямаше никакви хора, но тя не забравяше нито за момент наблюдателните камери по стената над централния вход.

Роланд бе на половин пряка надолу и търсеше канал, който да отвежда дъждовната вода към Флийт Ривър. Според картата на Нора Григс реката беше точно под тях и течеше в мрака към Темза.

През нощта сградата на „Евъргрийн“ приличаше на шахматна дъска — решетка линии, очертаващи черни и сиви квадрати. Светлината идваше от вертикалната линия прозорци на аварийното стълбище и от два закрити с пердета прозореца на петия етаж. Мая си помисли, че може би Алис е там. Но може пък някой счетоводител да беше забравил да изключи настолната си лампа.

Роланд вдигна ръка и тя забърза към него. Свободният бегач също беше с каска и отражателна жилетка. Бръкна в раницата си и извади фенерче, прикрепено към десетметрова рибарска корда.

— Това е най-близкият до сградата вход към каналите. Но не мога да гарантирам, че тръбата води до реката.

— Все пак го направи. По-добре е от нищо.

Роланд включи фенерчето с тъмночервена крушка и го спусна през отвора.

— Когато вървиш на север, ще виждаш зелени, бели, сини и червени светлини. Червената е най-важната. Тя означава, че си на десет метра от целта.

Завърза края на кордата за решетката и тръгнаха към Лъдгейт Съркъс, преди сто години оживен площад с амбулантни търговци, но днес просто поредното стерилно кръстовище с жълти зебри. В района имаше много отводнителни канали и те спуснаха синьото фенерче в един близо до алеята. Продължиха по Ню Бридж Стрийт, оставиха бялото фенерче недалеч от „Блекфрайърс Пъб“ и тръгнаха към Темза.

Оставиха четвъртото фенерче в един канал недалеч от сградата на „Унилевър“ — голяма постройка с кремав цвят и фасада, придаваща ѝ вид на старогръцки храм. Мая знаеше, че сградата е просто поредната демонстрация на мощ, но величественото изпълнение в класически стил бе наистина завладяващо. „А какъв е символът на моето поколение? — запита се тя. — Може би наблюдателна камера?“

Стигнаха Блекфрайърс Бридж и слязоха по стъпалата към пешеходната алея Полс Уок, която минаваше покрай реката. Железопътният мост бе точно над тях и Мая чу тракането на влак, пътуващ към гара Уотърлу.

Джагър седеше на една пейка с непромокаема раница, в която беше оборудването ѝ. Завърши разговора по телефона си и прекъсна връзката.

— Току-що говорих със Себастиан. Проследил е чистачката до апартамента ѝ.

— Не искам да работи тази нощ — каза Мая.

— Нямаш грижи. Симон Лумброзо ѝ се обадил и ѝ казал, че сградата е затворена заради разливане на химикали. Няма да идва.

Мая отиде до парапета и се загледа в градските светлини, отразени от Темза. През деня реката бе просто част от обстановката. Туристи се качваха на Милениъм Уийл и правеха снимки на Уестминстър. Но през нощта Темза изглеждаше тъмна и могъща, минаваше като безмълвна сила през проблясъците и суматоката на Лондон.

Към парапета бе закрепена стоманена стълба, по която работниците можеха да се спускат до дренажната тръба, която изливаше водите си в Темза. Според Нора Григс това бе всичко, което беше останало от могъщата Флийт Ривър.

Роланд и Джагър застанаха до нея с принадлежностите. През последните няколко дни бяха купили по-голямата част от екипировката ѝ и ѝ бяха помогнали да организира плана. Двамата свободни бегачи все още бяха нащрек заради гнева ѝ и Джагър се напрягаше всеки път, когато се появяваха оръжия. След кратко ровене в раницата Роланд извади гумирани панталони и каза:

— По-добре ги обуй. Ще вървиш във вода все пак.

Някакъв навъсен бегач мина покрай тях, следван от държаща се за ръце азиатска двойка. Никой не изглеждаше изненадан, че Мая

обува панталоните. С каските и жилетките тя и двамата свободни бегачи приличаха на общински работници, канещи се да се справят с някакъв проблем с канализацията.

Джагър ѝ подаде непромокаемата раница и тя я метна на раменете си. Стегна ремъците и ги нагласи. Когато всичко беше готово, прибра двата специални патрона във външния джоб на панталоните си.

— Мислех си, че пушката вече е заредена — каза Джагър.

— Липата ми ги даде. Това са пробивни куршуми за разбиване на ключалки.

— По дяволите... — Джагър бе наистина впечатлен.

Роланд ѝ подаде секачите и тя ги закачи на една халка на панталоните си.

— Внимавай за дупки и не си пипай очите — каза ѝ той. — В тунелите има плъхове. Ако в тялото ти влязат бактерии от изпражненията им, можеш да хванеш болестта на Уейл. Трудно се лекува.

— Приятно ми беше да го науча. Има ли още нещо, което трябва да знам?

Роланд я погледна смутено.

— Бих искал да те питам нещо.

„Защото си мислиш, че ще умра“ — помисли си Мая, но все пак кимна.

— Слушам те.

— Арлекините казват: „Прокълнат от плътта, спасен от кръвта“.

— Да.

— От чия плът и от чия кръв?

— Прокълнати сме, защото сме човешки същества. Но сме готови да се жертваме за нещо по-важно от собствения ни живот.

Роланд кимна и каза:

— Успех, Мая.

— Благодаря. Изпълнихте дълга си.

Двамата свободни бегачи се отпуснаха, но Джагър все пак се усмихна нервно.

— Беше чест да ти помогнем, Мая. Кълна се, че е така. През последните няколко дни двамата с Роланд се чувствахме като почетни арлекини.

Блажената майка щеше да го зашлеви за такова нахално изказване, но Мая го подмина. Щом животът на всеки има стойност и смисъл, трябваше да уважава гражданите.

— Оставете телефоните включени — каза тя. — Ще ви се обадя, когато изляза от сградата.

Прекачи се през парапета и се спусна по стълбата до решетката. С помощта на секачите срязва ръждивия катинар, отвори вратата и влезе в канала. Блажената майка винаги бе настоявала, че *оръжията са най-напред. Всичко останало — после.* Двата ѝ ножа вече бяха закрепени за подлакътниците ѝ. Тя премести раницата и извади меч и бойната пушка с ремък. Завърза ножницата отстрани на раницата и праметна пушката през врата си. Накрая извади мощния фенер и го включи.

Раздвижи лъча и огледа канала. Беше очаквала да открие голяма бетонна тръба, но Флийт бе скована в облицован с тухли тунел с височина около два и половина метра с равен под, извити стени и сводест таван. Въпреки че отиваха на работа с метрото, жителите на Лондон рядко се замисляха какво има под земята. Флийт Ривър бе текла през града по време на бунтове, войни и Големия пожар. Съществувала бе по времето на Шекспир и през римската епоха. И сто на сто бе поемала водите от разтапящите се ледници от последния ледников период. Всичко това бе минало и сега реката бе в плен. Долната половина на тунела бе покрита с водорасли, а останалата част имаше бяла кора, приличаща на размазана в умивалник паста за зъби.

Нагазила до коляно в студената вода, Мая направи първата си крачка напред. Появиха се вълнички и водата заплиска по стените. Дъното на канала бе покрито с тиня и едър пясък. Когато ботушите ѝ потънаха петнайсет сантиметра, осъзна, че ще ѝ трябва доста време и усилия, за да стигне до Лъдгейт Съркъс.

Сянката ѝ се плъзгаше по стените.

След десетина минути видя зелената светлина, струяща от дренажния канал, който се изпразваше в тунела. Поне се движеше в правилна посока. На двайсетина метра северно от фенера тунелът се раздвояваше. Мая нарисова ромб със спрея си и тръгна наляво, където течението ѝ се стори по-силно.

Не можа да намери белия фенер край „Блекфрайърс Пъб“, но продължи нататък. Каналът се стесни — стана висок около метър и

половина — и каската ѝ опираше в грубата тухлена повърхност. Появиха се фиброоптични кабели, закрепени с метални скоби за тавана. Съобщителните компании, които осигуряваха интернет на града, си бяха дали сметка, че разкопаването на улиците ще им струва милиони, и по някакъв начин бяха убедили градските власти да им осигурят свободен достъп до Флийт. Мая се запита дали интернет кабелите следват течението и на други изгубени реки.

От време на време минаваше покрай отходни канали. Когато тунелът зави надясно, долови още по-силна миризма. Мас. Пържено олио. Намираше се под някой ресторант, който изхвърляше отпадъците си в реката.

Дълъг двайсетина сантиметра плъх пробяга по тухлите. Със засилването на миризмата на кухня се появиха още плъхове и на Мая ѝ призля. Някои от животните бягаха от светлината, но други останаха неподвижни върху полегатите стени на тунела. От лъча очите им светеха като малки червени мъниста. Тунелът зави наляво и тя видя стотици плъхове. Светлината ги хвърли в паника и някои от тях скочиха във водата и с високо цвъртене заплуваха към отсрещната страна.

Течението тласкаше плъховете към нея. Нивото на водата вече беше високо, почти до кръста ѝ, и тя виждаше острите муцуни и тънките опашки на гризачите. Изтегли меча си и започна да ги избутва настрана. Вонята бе почти нетърпима. Някаква капка капна на челото ѝ. „Не докосвай устата и очите си — каза си тя. — В това тяло расте дете“.

След още двайсетина метра плъховете започнаха да изчезват. Тя намери синята светлина при едно разклонение, но нямаше как да определи накъде да продължи. Тръгна надясно и с облекчение видя червения фенер.

Колко оставаше до сградата на „Евъргрийн“? Тридесет метра? Или четиридесет? Продължи напред, докато не видя два оптични кабела, които влизаха в канала от сервизна тръба в тавана. Тръбата беше широка около метър и затворена със стоманен капак на панти. Когато почука по него, Мая чу глухо ехо.

Водата течеше около нея и по гумените панталони се образуваше пяна. Като внимаваше да не се подхлъзне, Мая зареди един от пробивните патрони, приближи дулото до капака и стреля. Гърмежът

отекна в тунела. Беше толкова силен, че едва не я събори. В капака се появи петнайсетсантиметрова дупка и с помощта на секачите тя разреза стоманата.

Пот се стичаше по лицето ѝ и тя се мъчеше да не изпадне в паника, когато докосна устните ѝ. След като прибра оръжията в раницата, я завърза за найлоново въже и завърза другия край през раменете си. Хвана единия кабел и започна да се катери.

Стигна до съвсем малко сервизно помещение. Гърмежът бе много силен и може би беше уловен от някой сензор. Вероятно охраната бе уведомена и вече я чакаха.

Пое дълбоко дъх и отвори вратата с ритник.

31.

Озова се в мазе със стари бюра и столове, натрупани покрай стената. Като си осветяваше пътя с фенера, прекоси помещението и огледа главното електрическо табло. На капака му бе залепен сертификат от инспекция, на който бе написан и адресът на сградата — „Лаймбърнър Лейн 41“. Умората ѝ изчезна и тя се усмихна. Нора Грегс бе права — изгубените реки могат да те отведат навсякъде в Лондон.

Отвори раницата, извади екипировката и хвърли чантата и непромокаемите панталони в килера. Свободните бегачи ѝ бяха намерили розов комбинезон с фирмено лого, принадлежности за чистене и пластмасова кофа. Докато обличаше комбинезона, тя се замисли дали да не нападне незабавно четиримата пазачи, но отхвърли идеята и прибра меча и пушката в найлонова торба.

Докато излизаше от мазето и се изкачваше по късото стълбище, умът ѝ превключи на арлекински начин на мислене. На площадката имаше две врати; на едната пишеше ПОДДРЪЖКА, а другата бе заключена с катинар. Тя срязва катинара, пхна го в предния джоб на джинсите си и излезе на аварийното стълбище. „Покори върха — бе написал Врабеца в своята книга за медитацията. — По-лесно е да си пробиеш път надолу по планината, отколкото да я изкачиш“.

Мая стигна петия етаж, отвори вратата и влезе във фоайето пред асансьорите. Едър пазач седеше зад бюрото и прелистваше някакво мъжко списание. Внезапната ѝ поява го стресна.

— Добър вечер — каза Мая със силния акцент на Източен Лондон. — Откъде да почна чистенето?

Пазачът скри списанието под един вестник.

— Коя си ти, по дяволите?

— Редовното момиче е болно. Аз съм Лайла. — Посочи розовия комбинезон. — От „Веселите прислужници“.

— Това е забранен етаж. Не можеш да чистиш тук.

Беше важно да го доближи, за да е в обхвата на ножа ѝ. Мая тръгна с усмивка напред.

— Съжалявам! Говорих с охраната на входа и пазачът ми каза да се кача по стълбите. — Спря до самото бюро. Ако съм направила грешка, *моля*, не казвайте на шефа ми. Получих работата преди три дни. Не искам да ме изхвърлят...

Пазачът огледа гърдите ѝ и се ухили.

— Спокойно. Хубаво момиче като теб може да прави всякакви грешки.

„Още една стъпка по-близо — помисли си тя. — Използвай камата, не ножа за хвърляне. Най-добрата мишена е основата на врата, между лопатките“.

— Ще се обадя долу — каза пазачът. — Просто искам да разбера какво става.

Мая заобиколи бюрото и застана зад него.

— Благодаря. Виждам, че сте истински джентълмен.

Докато пазачът вдигаше телефона, Мая се сети за катинара, който беше срязала на стълбището. Бръкна в джинсите, извади го и удари пазача отстрани по главата. Той полетя напред — замаян, но все още в съзнание — и тя го удари втори път, сега по челото. Мъжът рухна на пода. Мая коленичи и докосна сънната му артерия. Жив беше.

Извади от торбата скоч, запуши устата на пазача и омота ръцете и краката му. После взе нещата си и забърза по коридора. Имаше три заключени врати, които използваша монтирани на стената сензори вместо ключове. Шперцът и секачите бяха безполезни.

Върна се при бюрото и клекна до пазача. Не се изненада, когато видя белега на дясната му ръка: за да получи работата, младият мъж се бе съгласил да носи чип „Защитна връзка“ под кожата си. Тя го хвана за краката и го повлече по коридора. Когато стигнаха първата врата, вдигна ръката му и я доближи до сензора. Нищо. Може би не беше оторизиран да влиза в тази стая. Раната на главата му оставяше кървава диря по килима, докато го влачеше към втората врата. Отново вдигна ръката му. Този път вратата се отвори.

Влезе в жилищен апартамент, който вероятно се ползваше от членове на Братството, които посещаваха Лондон. Дневната бе обзаведена с модерни мебели, по стените висяха снимки в рамки, предимно на пейзажи.

От дневната се влезаше в кухня и малка трапезария. Коридорът вляво водеше към спалня. Мая извади ножа си, отвори предпазливо

вратата и надникна. Нощно шкафче. Гардероб. Легло. И Алис Чен с черните ѝ плитки, лежащи като възжета на възглавницата.

— Тук съм — прошепна Мая. — Дойдох...

Алис отвори очи и седна в леглото.

— Не влизай, Мая! Ще се включи аларма!

Мая се огледа и видя, че във всички ъгли на стаята са монтирани камери. Четирите устройства щракаха и бръмчаха, следвайки всяко движение на детето.

— Свали си нощницата и си облечи дрехите — каза Мая. — Ще преброя до три и ще изтичаш от стаята. Ще сме преполовили стълбите, преди да реагират на алармата.

— Не. Не мога. Машината ме гледа. — Алис дръпна завивката и Мая видя дебела пластмасова гривна около глезена ѝ. — Наричат я Гривната на свободата. Ако изляза от стаята, ще ме заболи много.

— Разбрах. Обличай се, а аз ще измисля нещо.

Когато Алис скочи от леглото и забърза към гардероба, камерите се раздвижиха. Мая се върна в дневната и извади меча и пушката. „Как да излезем оттук? И какво ще стане, ако просто изтичаме от апартамента? Не можем да се върнем при подземната река. Нивото на водата е твърде високо за детето“.

Отиде в кухнята, взе една чаша и я напълни с вода. Свари водата в микровълновата печка, хвана горещата чаша с кърпа и я понесе по коридора.

Алис беше навлякла джинси и дебела блуза. Седеше на ръба на леглото и си връзваше обувките.

— Какво ще правим, Мая?

— Стой тук. Не мърдай. Трябва да разберем какъв вид камери те следят. Машините могат да са и много умни, и много глупави едновременно.

Метна чашата в стаята и тя се търкулна по килима. Камерите моментално я прихванаха, насочиха се към нея и тихо забръмчаха, сякаш си говореха.

— Виждаш ли как камерите следят чашата? — каза Мая. — Това са инфрачервени устройства, които са настроени към топлината на тялото. Компютърната програма, която е свързана към камерите, следи в стаята непрекъснато да има един топъл предмет, горе-долу с твоите размери.

— Тогава по-добре да ме оставиш тук. Бун каза, че охраната ще залови всеки, който влезе в сградата.

— Срещала си се с Нейтан Бун?

Алис поклати глава.

— Не. Един човек, Кларънс, ми носи храната. Веднъж ми даде мобилен телефон и каза, че Бун искал да говори с мен. Той вече не командва охраната на тази сграда. Каза, че ще се опита да ми помогне, когато се върне в Лондон.

— Лъже. — Мая видя как камерите отново се обръщат към Алис.

— В шкафа има ли още дрехи?

— Кларънс ми купи от магазина.

— Сложи няколко пуловера на една закачалка, нагласи ги под душа и пусни водата. Да бъде колкото се може по-гореща.

— Добре.

— Щом дрехите подгизнат, излез от банята, като ги държиш близо до себе си.

— Разбирам. Тогава камерите ще гледат топлите дрехи, а не мен.

— Надявам се...

Алис закачи два пуловера и вълнена пола на една закачалка и забърза към банята. Мая чу как водата върви по тръбите и се излива от душа. След няколко минути Алис излезе, като държеше мокрите дрехи.

— А сега какво?

Мая приготви секачите.

— Закачи закачалката на онази лампа на стената и веднага излез през вратата. Готова ли си?

— Да. Да опитаме.

Алис закачи дрехите върху лампата и с три крачки се озова до вратата. С бързи движения Мая срязва Гривната на свободата и я метна в стаята. Камерите се бяха обърнали към мокрите дрехи.

Алис впери поглед в гривната, която лежеше на килима на няколко стъпки от нея.

— Тази гривна наистина ли щеше да ме нарани?

— Да.

— Много ли?

— Не мисли повече за нея.

Алис прегърна Мая и се притисна в нея.

— Знаех си, че ще дойдеш. Пожелах си го много пъти. — Пусна я и отстъпи назад. — Извинявай, Мая. Зная, че не обичаш да те докосват.

— Правя изключение. — Мая протегна ръце и момичето отново я прегърна. — Трябва да внимаваме, Алис. Ще е трудно да излезем от сградата.

— Всички от охраната са въоръжени. Видях ги.

— Да, зная. Затова когато те докосна по рамото ето така... — Мая леко стисна рамото ѝ — искам да затвориш очи.

— Защо?

— Защото така правеше баща ми, когато бях малка и той не искаше да виждам лоши неща.

— Но аз съм вече голяма.

— Знам, че си голяма. Но все пак го направи. Заради мен. Ще излезем от тази стая, ще слезем по стълбите и...

Мая чу шляпване и рязко се завъртя. Натезжалите от водата дрехи се бяха свлекли от пластмасовата закачалка. Камерите отново се движеха и в основите им примигваха червени светлинки.

— Компютърът знае ли какво е станало?

— Да. Да се махаме оттук.

Стиснала пушката, Мая тичешком излезе от апартамента. Алис я следваше. Прекрачиха лежащия в безсъзнание пазач и се затичаха към стълбището.

Умът на Мая бе спокоен и безстрастен, докато се опитваше да прецени опасността. В сградата оставаха трима въоръжени пазачи, а изходът беше само един.

Вземаше по две стъпала наведнъж, като хващаше парапета и се обръщаше бързо на всяка площадка. Стигна първа партера и беше готова да стреля, когато Алис я настигна.

— Ще застреляш ли някого?

— Само ако се наложи. Стой тук, докато не дойда да те взема.

Опита вратата към фоайето. Беше заключена. Пушката вече беше заредена с обикновени патрони, но Мая вкара в цевта втория пробивен, стреля във вратата и я отвори с ритник.

Пазачът на входа извади пистолета си, скри се зад бюрото и стреля два пъти напосоки към нея. Мая стреля направо през бюрото и

след секунди по пода потече струйка кръв. Мая се обърна към стълбището и извика:

— Да вървим!

Докато излизаха от сградата, презареди пушката, сгъна приклада и уви оръжието в комбинезона на „Веселите прислужници“.

— *Върви*. Недей да тичаш — каза на Алис. — Трябва само да стигнем до реката. Свободните бегачи ни чакат там.

Излязоха на Лъдгейт Съркъс и изчакаха светофара да светне зелено, преди да пресекат. Наближаваше полунощ и на Ню Бридж Стрийт имаше само няколко коли. Мая се чувстваше така, сякаш току-що се е измъкнала от срутваща се сграда, без никой да е забелязал, че се е срутила.

— Мая! Зад нас!

Двама мъже с бели ризи и черни вратовръзки се появиха тичешком иззад ъгъла. Мая дръпна Алис по Пилгрим Стрийт, тясна улица с офис сгради. За секунда ѝ се стори, че са попаднали в задънена улица, но едно стълбище ги отведе нагоре до Лъдгейт Хил.

Катедралата „Сейнт Пол“ беше точно пред тях. Проекторите около нея осветяваха белия ѝ купол и той сякаш се рееше над града. Мая махна на едно такси, но шофьорът не спря. Група пияни тийнейджъри вървеше по отсрещния тротоар. Младежите пляскаха с ръце и се смееха, едно момиче се опитваше да танцува.

— Приближават, Мая!

— Виждам ги.

Пресякоха до „Сейнт Пол“ и тръгнаха по калдъръмената алея, която минаваше покрай лявата страна на катедралата. Млад уличен музикант — прибираще бакшишите от калъфа на китарата си — им се поклони грациозно.

— Закъде сте се забързали, дами? Ще ви изпея песен!

В края на алеята Мая погледна наляво и видя знака за спирката на метрото на Пенайър Лейн. Вече тичаха с всички сили, без да ги е грижа дали някой ги вижда как се втурват към входа на станцията. Спуснаха се бързо по стълбите, минаха през въртележката и скочиха на ескалатора.

Мая извади слънчеви очила от якето си и тъмните стъкла омекотиха яркото сияние на флуоресцентните лампи. Ескалаторът се

спускаше надолу с тихо стържене. Плакати на мюзикъла „Уест Енд“ показваха жена, прескачаща през главата на мъж.

Когато стигнаха транзитния участък, Мая видя втори ескалатор, който водеше към пътуващите на изток линии. Погледна нагоре. Двамата наемници на Табулата тъкмо бяха стигнали горния край на ескалатора и единият вадеше пистолет. „Нощ на звездите! — пишеше на един от плакатите. — Ще се пръснете от смях!“

Мая подаде мобилния телефон на Алис.

— Слез на перона и вземи първия влак на запад. Слез на Банк и се прекачи на Северната линия до Камдън Таун. Попитай къде е африканският магазин за барабани и избягвай камерите.

— Ами ти?

— Не можем да продължим да бягаме.

— Но тези двамата имат...

— Прави каквото ти казвам!

Алис тръгна по късия коридор, който водеше към перона. Мая я последва няколко метра и се скри зад една колона. Двамата наемници щяха да са тук след четири-пет секунди.

Пушката беше готова. Мислите ѝ бяха ясни и точни. Преди години баща ѝ я беше оставил сама в една такава станция, за да я научи да се бие сама. Беше искал от нея да е силна и храбра, но вместо това тя се бе почувствала предадена. Споменът не я напускаше, беше като някакъв гневен дух. Но сега, в този момент на опасност, на косъм от смъртта, той най-сетне изгуби силата си.

— Вземат метрото! — извика мъжки глас.

Мая вкара патрон в цевта, излезе иззад колоната и стреля. Гърмежът беше оглушителен и отекна от стените на тунела. Първият мъж падна. Мая леко извъртя оръжието и стреля отново, почти от упор. Гръдният кош на втория сякаш експлодира отвътре и кръвта опръска керамичните плочки.

Мая избърса пушката с розовия комбинезон и я пусна на пода. Бавно тръгна към перона. Алис стоеше там със затворени очи и стиснати юмруци.

Когато Мая разроши косата ѝ, момичето отвори очи.

— Ти стреля.

— Да. Стрелях.

— Какво стана?

Въздухът леко се раздвижи, сякаш самата земя дишаше, и от тунела се появи влак. Мая се обърна с гръб към камерата на перона и хвана Алис за ръка.

— В безопасност сме. Но не бива да спираме.

32.

Гейбриъл седеше с баща си на един балкон при върха на една от кулите. Тази сутрин се бяха разходили нагоре по склона и бяха набрали някакви зелени ягоди. Матю свари вода на слънчевата пеш и направи от ягодите чай. Напитката имаше остър кисел вкус, но подходеше добре на студения планински въздух и ярката слънчева светлина.

След дните разговори отношенията между баща и син бяха стигнали определено равновесие. Двамата се разбираха по неуловим начин и сложните емоции можеха да се изразят дори само с усмивка или бързо движение на очите.

Матю напомняше на Гейбриъл за произведение на Алберто Джакомети. Италианският скулптор използвал тел и глина, за да направи кон, куче или човешко същество, след което бавно махал всяка ненужна подробност, докато не оставала само елементарната форма. Матю Кориган бе преминал през подобно преобразяване. Лицето му бе слабо и кокалесто, дрехите висяха по тялото му. Подобно на статуя на Джакомети, всичко в него бе пестеливо, без излишни неща. Беше изгубил суетата и гордостта, които другите носеха като броня в Четвъртия свят.

Матю взе котлето от тъмнозелен камък и си наля чай.

— Този следобед изглеждаш много сериозен.

— Опитвам се да разбера защо съществуват паралелните светове. Само тези шест ли са?

— Разбира се, че не. Те са само отражение на нашия човешки свят.

— Ами ако има някакъв друг живот, например на Алфа Кентавър?

— Предполагам, че онези същества ще имат свои шест. Паралелните светове са безкрайно много.

— Ами боговете и полубоговете? Те ли са създали всичко?

— Те нямат тази сила. Създателят се назовава с много имена, но Аристотел го нарича Неподвижен двигател — същество, което е вечно

и неразделимо. Полубоговете от Петия свят са нещо друго. За мен те са като „лоши“ ангели, а „добрите“ са живели тук.

— Тогава защо тези добри ангели са построили златния град? — попита Гейбриъл. — Някой е проектирал тези сгради по точно определен начин.

— Кажи ми какво чувстваше, докато вървеше през първата.

— Отначало си мислех, че е капан, а после разбрах, че е празна.

— Да. Прилича на огромен музей без охрана — и без посетители.

— Поогледах се, но не открих никакви преки коридори или скрити стълби. Затова минах през всяка стая, докато стигна до втората тераса.

— И после влезе в следващата сграда...

— Беше същото. Можех да вървя само в една посока.

— Разгледа ли различните стенописи и витрините?

— Само някои. Но след известно време ми се искаше просто да стигна до следващото ниво.

— Това беше и моята реакция — каза Матю. — А след това влезе в третата сграда.

— Стълбищата и коридорите тръгваха във всички посоки. Имаше задънени проходи и стаи без прозорци. На няколко пъти се изгубих.

— Доста неприятно.

— Определено.

— И плашещо?

— Понякога.

— Страхът накара ли те да поискаш да се върнеш при първите две сгради?

— Не. Може и да се бях изгубил, но поне не беше отегчаващо.

Матю вдигна каменната си чаша с две ръце и се загледа в чая. Тихото шумолене на вятъра между кулите напомняше на Гейбриъл за най-ниската нота на дървена флейта.

— При престоя ми тук се опитвах да разбера този свят с теориите, които бях научил, докато се занимавах с физика. Мисля, че сградите са урок за всеки, който успее да стигне до това място. Първите две ни показват вселена, в която всичко е предопределено. Няма свобода на избор; човечеството може да се движи само в една

посока. Цялото съзидание е дело на някакъв всемогъщ архитект, а ние сме като деца, принудени да вървим през стаите в една и съща посока.

— А третата сграда?

— Тя е модел на хаотичната природа на реалността. Можеш да тръгнеш по едно или друго стълбище, да се изгубиш и да се върнеш там, откъдето си тръгнал.

— Все едно чувам Мая да говори за генератора си на случайни числа.

— Квантовата физика твърди, че не можеш да предскажеш положението на субатомните частици. Електронът или фотонът никога не се намират на точно определено място. Частицата си е в своеобразна суперпозиция и може да се намира на всички места едновременно. Едва когато има наблюдател, всички тези възможности колапсират в една. Това означава, че всички варианти са възможни и че има безкрайно много пътища. Ние не живеем в детерминистична вселена.

— Добре. Чудесно. Вселената е случайна и хаотична. Но това познание не променя нищо.

— Не съм съгласен, Гейбриъл. Религиите и правителствата, които следват детерминистичен модел, са причинили смъртта на стотици милиони хора. Най-странният аспект на тази скована гледна точка към историята е в това, че основателите на всяка голяма религия са вярвали в свободната воля и са правели избор в живота си. Мойсей решил да изведе народа си от Египет, Мохамед решил да проповядва в Мека, а Буда седнал под дървото бодхи. За мен един от най-важните моменти от историята със страстите Христови е, че Исус е *избрал* да влезе в Йерусалим и да бъде разпнат. Детерминистичният възглед се добавя от последователите *след* смъртта на основателя. Когато хората решат, че определен път на вярата е предопределен и неизбежен, следват омразата и нетърпимостта. Вместо да казва „Светлината е в теб, избери я“, посланието се превръща в „съгласи се с нашето тълкувание на историята или ще те убием“.

Гейбриъл се намръщи и поклати глава.

— Точно в това вярва Табулата.

— Техните възгледи са оформени от множество правителства и политически партии. Комунизмът и фашизмът, двете провалили се идеологии на двадесети век, имат детерминистичен възглед за

историята. Комунизмът се смяташе за „научна“ теория, предсказваща неизбежния крах на капиталистическата система. А Адолф Хитлер е смятал, че така наречената „господарска раса“ е предопределена да владее света.

— Може и да са се провалили, но ние продължаваме да се бием помежду си.

— Хората не вярват, че имат сила. Защото са уплашени, те искат магически заклинания и тайни пароли. Нужна е храброст да приемеш последствията от свободната воля, особено негативните. Но ние не можем да решим проблемите си с наблюдателни камери и проследяващи програми.

— Член на Табулата би казал, че светът е опасно място. И че се нуждаем от пазители, които да ни защитават.

— Няма да отричам, че в Четвъртия свят има гордост, гняв и алчност. Можем да открием тези отрицателни качества в собствените си сърца и всеки ден ги виждаме у другите. Но Паноптикон е система, която автоматично приема, че *всеки* е виновен. Той никога няма да може да победи страха. В действителност прави хората още по-подозрителни и уплашени, защото игнорира присъщите връзки помежду ни.

— Духовните връзки ли имаш предвид?

— Винаги съм се старал да не наричам нищо „духовно“, Гейбриъл. Тази дума е много смътна и неясна. Искам да кажа, че ние *наистина* сме свързани помежду си и че Паноптиконът се опитва да игнорира тази реалност.

Гейбриъл се разсмя.

— Не мисля, че може да се докаже чрез физиката.

— Може би може. В университета изучавахме нещо, известно като АПР-парадокс^[1]. През трийсетте години на двадесети век Айнщайн и други двама физици предложили мисловен експеримент, който трябвало да покаже нелогичността на квантовата теория. Физиците знаели, че електроните и другите субатомни частици се въртят като пумпали с ос нагоре или надолу. Често една от тези частици се sdвоява със своята противоположност, така че движенията им нагоре и надолу се нулират едно друго.

— И какъв е парадоксът?

— Тримата физици описват експеримент, при който атомът се разбива и две сдвоени частици се отдалечават една от друга със скорост, близка до тази на светлината. Ако спинът на едната частица е надолу, според квантовата теория спинът на другата трябва да е нагоре. Айнщайн пише, че било „плашещо“ да се смята, че нещо, случило се в една точка на вселената, влияе върху друга, намираща се на светлинни години от нея.

— Разбира се. Това е невъзможно.

— Може и да звучи невъзможно, но редица по-късни експерименти показват, че Айнщайн е допуснал грешка. Френски учени измерили двойка фотони на няколко километра един от друг и открили, че частиците продължават да са свързани чрез своята вълнова функция и реагират една спрямо друга. Цялата вселена е като някаква странна паяжина, свързана от тънки нишки енергия. Тези теории описват и обясняват онова, което виждаме в действителност. Стените на Паноптикона не могат да пребъдат — същността на живота ни е свободата, а не наблюдението и контролът.

Гейбриъл кимна.

— Може и да си прав. Но не съм срещал богове, които наистина да знаят истината.

— Може би заминаването им е дар за човечеството. Човешката раса е достатъчно умна, за да взема решения сама. Върховната сила, създала световите, ще съществува винаги, но може би нашите добри ангели ни казват: „Вие вече не сте деца. Престанете да търсите оправдания и поемете отговорност за съдбата на собствения си свят“.

Гейбриъл мълчаливо си допи чая. Мислеше за Мая и за всички проблеми, които го очакваха в Четвъртия свят.

— Измислих план как да се спре Табулата — каза той. — Но не зная дали ще проработи. Само няколкостотин души са се посветили на Съпротивата. Според Майкъл вече сме изгубени.

— А ти вярваш ли в това?

— Имам една възможност да премина през бариерите и да говоря направо на много хора. Искан да те намеря, защото не знаех какво да кажа. Мисля, че трябва да се върнеш и ти да изнесеш речта.

— Ти каза, че Табулата държи тялото ми заключено в някакво помещение.

— Ще говоря с Мая и ще измислим начин да те измъкнем оттам.

Матю се извърна от сина си и се загледа към планините.

— Зная, че седя тук с теб, че разговаряме и пием този чай, но вече не се чувствам напълно човешко същество. Дълго отсъствах и вече не съм свързан с нашия свят. Ако говоря на хората, те ще усетят, че сърцето ми е изгубило връзката с техните надежди и копнежи.

— Ами физическото ти тяло?

Матю поклати глава.

— Не съм свързан и с него.

— Какво искаш да кажеш, татко? Че ще умреш ли?

— Това може да се случи съвсем скоро. Но то е само една спирка от нашето вечно пътуване. Всички човешки същества имат силата да изпратят своята Светлина до друг свят, но го откриват едва след като си отидат.

Гейбриъл се пресегна и докосна ръката на баща си.

— Не искам да те губя.

— Не се безпокой. Все още съм тук. Боговете са изчезнали, но това място е подходящо жилище за един питащ ум.

— Аз съм онзи, който трябва да напусне — рече Гейбриъл. — Трябва да се върна в нашия свят.

— Разбирам. Обичаш някого в Четвъртия свят и се безпокоиш за всички онези хора, които губят свободата си.

— Какво да им кажа? — попита Гейбриъл. — Как да ги убедя да се откажат от Голямата машина?

— За разлика от мен, ти все още си свързан с техния живот. Вместо да им „казваш“ в какво да вярват, направи опит да отговориш на въпросите в собственото си сърце.

— Аз не съм бог. Не разполагам с всички отговори.

— Това е добро начало. — Матю се усмихна широко. В този момент приличаше на бащата, който беше направил хвърчила за двамата си сина и бе гледал как крехките конструкции се издигат над дърветата. — Гледай навън, Гейбриъл. Градът е прекрасен по залез. Златните кули нямат своя енергия, но отразяват светлината...

[1] Парадокс на Айнщайн-Подолски-Розен — Б.пр. ↑

33.

Ако някой физик от Лос Анджелис беше излязъл да се разходи в Мар Виста Парк този следобед, щеше да види класически пример на брауново движение. Децата се движеха хаотично като мънички пращинки в течност, отскачаха едно от друго и се понасяха в противоположни посоки. Някой гледащ от небето можеше да реши, че тези частици живот се държат като електроните в някаква квантова хазартна игра.

Седящите на пейките край детската площадка възрастни виждаха причини и резултати вместо хаос. Шон бе жаден и час по час притичваше до майка си за глътка ябълков сок. Мей Лин си играеше с две лоши момичета — Джесика и Клои — и понякога те я приемаха, а друг път не. Положението на възрастните също следваше определен ред. Група възрастни китайци и китайки седяха на източната страна на площадката и с гордост наблюдаваха внуците си; мексиканските детегледачки със скъпи колички стояха срещу тях и говореха по мобилните си телефони или клюкарстваха на испански.

Ана Кабрал стоеше отделно от двете групи. Тя бе бразилка, а не мексиканка, и наблюдаваше собствените си деца — осемгодишния Роберто и четиригодишния му брат Цезар. Ана бе дребна жена с голяма ръчна чанта и работеше сутрин в магазин за водопроводни части. Макар да нямаше пълен с дрехи гардероб, маратонките ѝ бяха нови, а синята лента в косата ѝ съответстваше на цвета на блузата ѝ.

В този момент малкият Цезар си играеше с камиончето в пясъчника и единственото безпокойство на Ана бе, че по-голямото дете може да му вземе играчката. Роберто беше повече от проблем. Беше буйно момче, което се бе появило от утробата ѝ със свити юмручета. Заради мръсния въздух страдеше от астма и Ана трябваше да носи за всеки случай инхалатор в чантата си.

Роберто искаше да тича с другите момчета, но Ана се чувстваше по-спокойна, когато момчетата бяха в къщата и всички врати бяха заключени. През последните няколко седмици дванадесет деца в Калифорния бяха изчезнали от детски площадки и училищни дворове. Полицията в Сан Франциско твърдеше, че е арестувала заподозрян, но преди два дни едно момиченце, Дейли Макдоналд, беше изчезнало от задния двор на дома си в Сан Диего.

„Не си мисли лоши неща — каза си Ана. — Виктор е прав. Прекалено много се тревожиш“.

Погледна в чантата си, за да се увери, че инхалаторът е вътре, облегна се на пейката и се опита да се наслади на деня. Малко русо момиче с розова рокличка без ръкави гледаше как Цезар си играе с камиончето, а Роберто лежеше по корем в една люлка и се преструваше, че лети. Ана чуваше уличното движение зад себе си и гласовете на детегледачките. В Бразилия щеше да познава всяка жена и историята на семейството ѝ. Това бе най-трудното в Лос Анджелис — не бандите и ученето на английски, а фактът, че е заобиколена от непознати.

Мар Виста Парк бе осеян с места за пикник и шотландски борове. Мъглявата слънчева светлина придаваше на всичко малко плосък и безцветен вид, подобно на избледняла илюстрация на парк. Ако погледнеше наляво, Ана щеше да види голямо футболно поле с изкуствена трева. Отдясно имаше ограден бетонен овал, използван за ролер хокей. Детската площадка беше в центъра. Четири пластмасови и метални постройки, направени да приличат на крайбрежни колиби, бяха заобиколени от пясък. Ако излезеш от пясъчника и прекосиш ивицата увехнала трева, ще стигнеш до тухлена сграда, използвана за баскетболно игрище и срещи на бойскаутите.

По-нататък следваше една пресечка, на която някой бе паркирал камион за сладолед.

Надянал слушалките на радиостанцията, Мартин Дойл седеше в отделението без прозорци между машините за сладолед и кабината на камиона. Наведе се напред и се загледа в монитора как някакво малко момиче с розова рокличка без ръкави приближава камиона и си купува ванилов сладолед, поръсен с шоколад.

Един наемник на Табулата, Рамирес, се занимаваше с продажбата на сладоледа. Взе парите на детето, подаде му фунийката и го загледа как се отдалечава. После попита Дойл:

— Какво правиш?

— Още не съм готов да започна търсене на целта. Дай ми още няколко минути.

Дойл продължи да наблюдава екрана. Имаше белег малко под китката, където от Табулата му бяха имплантирали радиочип. Още мощен чип бе вкаран в гърдите му, между гръдните мускули и костта. „Аз съм роб — помисли си той. — Малкият робот на Бун“. През последните дни екипът обикаляше цяла Калифорния. Ако стоеше нащрек, можеше и да му се удаде възможност да избяга.

Високотехнологичното оборудване му даваше достъп до частни домове и публични детски площадки, но никога не му се позволяваше да се наслади на изживяването. Когато екипът не работеше, Дойл лежеше в леглото и преравяше спомените си; сякаш докосваше всеки образ и го вдигаше към светлината като някаква скъпа снимка. Ето го Даръл Томпсън, малкото момче в задния двор, украсен за рождения му ден. Всички бяха влезли вътре за тортата, но Даръл още подскачаше на надуваемата платформа. Дойл си спомни Аманда Санчес, момичето, което плачеше, и Кати Симс, русата чаровница с лепенка на ожуленото коляно.

Най-скъпите образи бяха на тихите моменти, когато децата за първи път се сблъскваха с него. Дойл се наслаждаваше на изненадата на лицата им и на уплашените усмивки. Винаги се взираха в лицето му, наистина го *гледаха*. Познават ли го? Ще стане ли той техен нов приятел?

Дойл се завъртя със стола, пресегна се към една лавица и взе прозрачна пластмасова кутия, в която имаше водно конче, кацнало на клонка. Леко я разклати и насекомото раздвижи криле. Водното конче бе превърнато в нещо, носещо названието ХИМЕМС — съкращение от „Хибриден инсект — микроелектромеханична система“. Рамирес и другите наемници ги наричаха просто „робобуболечки“.

От много години ЦРУ и различни европейски шпионски агенции използваша шпионски уреди с размерите на насекомо, проектирани да приличат на водни кончета. Тези високотехнологични наблюдателни инструменти можеха да се реят над някой антивоенен митинг и да

фотографираха демонстрантите. Според Бун механичните водни кончета имаха няколко слаби места. Не можеха да останат във въздуха за повече от десет минути и всеки по-силен полъх на вятъра ги отвяваше. Най-големият проблем обаче бе, че явно личеше, че са малки машини. Когато една от тях падна на Шанз-Елизе по време на един протест срещу глобалното затопляне, демонстрантите получиха неопровержимо доказателство, че правителството ги шпионира.

ХИМЕМС напълно приличаше на обикновено насекомо. Когато водното конче се намираще в стадия си на нимфа, в ларвата се вкарваше силициев чип с миниатюрни видеокамери. По време на растежа нервната система на насекомото се свързваше с чипа и движенията му можеха да се контролират чрез компютър.

С пластмасовата кутия в ръка Дойл отвори плъзгащата се врата и прекрачи мястото на шофьора. Отвори втора врата и отиде до масата за рисуване край футболното игрище. Увери се, че никой не го гледа, отвори кутията, взе клончето и внимателно постави ХИМЕМС-а в средата на масата. Хибридно водно конче беше синьо, с дълго тяло, силни прозрачни криле и яркосини петна по коремчето.

Насекомото бе държано в кутията няколко седмици и сякаш се стресна, че е на открито. На Дойл му се струваше, че разбира изненадата му: той също бе затворник и познаваше шока от връщането в света. Създанието бавно раздвижи двата си чифта криле, усещайки вятъра и следобедното слънце. Дойл почука с пръст по масата и подплашеното насекомо отлетя.

Дойл се върна при камиона за сладолед, влезе в товарното отделение и активира програмата за управление. Първата картина на монитора бе на нещо тъмно с груба повърхност и Дойл реши, че водното конче е кацнало на някой клон. Включи джойстик към компютъра и леко бутна лоста напред. Водното конче реагира като модел на самолет, полетя и се насочи на изток. Дойл различи паркинга и върховете на няколко дървета.

В Сан Диего и Сан Франциско се беше научил как да управлява хибридите. Не можеш да насочваш точните движения, но си в състояние да пратиш водното конче в определена посока и да го накараш да увисне във въздуха. Използването на ХИМЕМС означаваше, че нямаше нужда да привлича вниманието към себе си, докато наблюдава децата. Дойл се бе освободил от тлъстото си трмаво

тяло. В този момент бе тъмен ангел, който се рееше над децата и гледаше как три момчета се отдалечават от площадката за игра.

Китайските баби и дядовци станаха да си тръгват и Ана си погледна часовника. Беше почти пет. Смяташе да остави момчетата да поиграят още няколко минути, след което щеше да ги прибере у дома и да се заеме с вечерята. Цезар още си играеше с русото момиче, а Роберто и две момчета на неговите години бяха отишли до парковата постройка. Стояха на входа — сигурно гледаха как по-големите играят баскетбол.

С периферното си зрение забеляза нещо да прелита покрай нея. Погледна и видя насекомо, кръжащо точно над люлките. Как ги наричаха в Съединените щати? Водно конче. В Бразилия понякога ги наричаха *tiraolhos*, което означаваше „крадливо око“.

Водното конче се стрелна нанякъде, а Цезар се приближи, носеше камиончето си.

— Чупи — каза той на английски и ѝ подаде играчката.

— Не. Нищо му няма. Мога да го поправя.

Ана обърна камиончето с колелата нагоре и започна да маха пясъка от механизма на каросерията. Когато отново вдигна поглед, Роберто и едно от момчетата бяха изчезнали, а третото все още се моташе при входа.

Второто момче излезе от постройката, но Роберто не беше с него. Мина около минута преди ключето на страха да щракне в мозъка ѝ. Ана стана и помоли русата детегледачка да бъде така добра да наглежда Цезар за минутка. Мина покрай люлките и през увехналата трева. Двете момчета сега идваха към нея, но когато ги попита: „Къде е Роберто? Къде е синът ми?“, свиха рамене, сякаш името не им говореше нищо.

Тя стигна отворената врата на сградата и надникна вътре. Баскетболното игрище имаше полиран дървен под и две табла — празно помещение, в което гласовете отекваха от голите стени. В двете половини на игрището се играеха две игри — в едната участваха два отбора от Салвадор, а другата бе между група тийнейджъри с настърчани коси и тениски с надписи.

— Виждали ли сте сина ми? — попита тя на испански един по-възрастен салвадорец. — Малко момче със синьо яке.

— Съжалявам. Не съм виждал никого — отвърна мъжът, но един негов кльощав приятел спря да дриблира и ги приближи.

— Излезе от онази врата преди няколко минути. Там има фонтан.

Ана забързано прекоси игрището по централната линия — игрите от двете ѝ страни продължаваха. Когато излезе от северната страна, се озова на малък паркинг и улица. Направи няколко крачки напред и погледна във всички посоки, но не видя сина си.

— Роберто — тихо каза тя, почти като молитва, след което паниката я овладя и Ана започна да пищи.

34.

Първата стъпка в поредицата събития, водещи до смъртта на госпожа Брюстър, бе обявена от тих звуков сигнал и текстово съобщение на джобния компютър на Майкъл. Госпожа Брюстър се намираше в имението Уелспринг и човек от охраната я държеше под око.

Майкъл бе на шест хиляди и петстотин километра от Южна Англия и седеше в един от апартаментите на изследователския център край Ню Йорк. Облечен в мъхната хавлия, той допи кафето си и прочете съобщението: „Г-жа Б. към летище Портрийт довечера“.

В компютрите на госпожа Брюстър бяха вмъкнати шпионски програми и от три седмици Майкъл четеше имейлите ѝ. Откакто беше поел контрол над фондация „Евъргрийн“, тя критикуваше решенията му и бе организирала малка опозиционна група. В Петия свят госпожа Брюстър щеше да бъде разкъсана на парчета на сцената. Майкъл обаче не желаше да предизвиква разкол в Братството. Госпожа Брюстър щеше да умре дискретно, без явен извършител.

Майкъл гледаше на себе си като на автор, създаващ различни разкази в различни страни по света. Малката история на госпожа Брюстър беше на път да приключи, но той бе измислил и много по-сложни повествования. Първо щеше да има криминални деяния или терористична атака, после период на нарастващо напрежение и нестабилност. Накрая щеше да се появи и решението, предложено от фондация „Евъргрийн“ или някой неин заместител. Установяването на Паноптикона щеше да осигури щастлив край на всеки разказ.

В Калифорния бяха изчезнали четиринадесет деца. В Япония пликове с антракс бяха изпратени на императора и на членове на императорското семейство. Във Франция мистериозна терористична група бе взривила бомби в три от по-големите музеи. И докато всичко това бе новина номер едно, щяха да се случат нови събития в Австралия, Германия и Великобритания. Посланието на всички тези събития бе просто и ясно — никъде по света няма безопасно място.

Майкъл взе душ и прати отговор до човека от охраната в Уелспринг: „Кажете ми, когато тръгне“. Облече се и мина през двора до компютърния център „Кенард Наш“. Имаше пълен достъп до всяко помещение в сградата — сензорите регистрираха имплантирания под кожата му чип и вратите се отваряха пред него, сякаш светът бе негова собственост.

Щом влезе, доктор Дреслър забърза да го посрещне.

— Много се радвам да ви видя, господин Кориган. Разбрах, че може би ще заминавате днес.

— Да. Ще летя до Калифорния да произнеса реч.

Дреслър го поведе в контролната зала, където доктор Асад изучаваше някакви графики на един от мониторите. Тя намести черен кичур зад забрадката си и се усмихна срамежливо.

— Добър ден, господин Кориган.

— Научих, че приятелите ни от Петия свят са ни изпратили още данни.

Доктор Асад завъртя стола си.

— Проект на радикално нов тип компютър. Системата не прилича на нищо от този свят.

— В началото компютрите бяха просто изчислителни машини — обясни Дреслър. — Сега се учат как да мислят като човешки същества. Това ще е третата еволюция — машина, която ще бъде всезнаеща.

— Нима е възможно?

— В училище ни учеха, че е невъзможно да се изчисли каквото и да било феномен, включващ голям брой фактори. Ако някоя пеперуда размаха криле в джунглите на Амазонка, това слабо раздвижване на атмосферата може да даде начало на дълга серия събития, които в крайна сметка да доведат до ураган. Но тази нова машина има способността едновременно да обработва огромно количество най-разнообразни фактори. В известен смисъл тя ще има абсолютно познание.

— Тогава каква е разликата между компютъра и бог?

Двамата учени се спогледаха. Личеше си, че вече са обсъждали тази идея.

— Бог е създал нас — меко каза доктор Дреслър. — А това е просто машина.

— Можете ли да я построите?

— Събираме проектантски екип — отвърна доктор Асад. — Междувременно пристигнаха и няколко нови съобщения. — Тя посочи една работна станция и Майкъл седна пред монитора. — Както виждате, искат да се върнете в техния свят.

— За съжаление точно сега съм зает — рече Майкъл. — Така че няма да се получи.

Ръчният му компютър избибипка и той прочете съобщението: „Госпожа Б. в колата си. Тръгва към летището“. При престоя си в Англия Майкъл бе изминавал с кола разстоянието от Уелспринг до летище Портрийт. Пътуването отнемаше около час. Бързо изтри съобщението и се обади на шофьора си.

— Вземете багажа ми от апартамента за гости и се свържете с чартърната компания на летището. Кажете им, че пътувам.

Подразни се, когато забеляза, че доктор Дреслър все още се мотае около работната станция. Ученият беше като малко дете, което отчаяно иска да бъде поканено на парти.

— Тази сутрин изпратиха още едно съобщение, господин Кориган. На втората страница е: „Не забравяйте историята“. За каква история става дума?

— Описах сегашната ни цивилизация на нашите нови приятели. За тях е ясно, че сложните идеи вече не се ценят от медиите ни или от населението като цяло. Огледайте се, доктор Дреслър. В наши дни някой да чете политически манифести? Колко хора са готови да стоят тихо и да слушат продължителна и смислена реч за сегашните ни проблеми? Светът се движи бързо и нашето съзнание отразява тази реалност.

— Но каква е историята, която би трябвало да помним?

— Когато идеите губят силата си, все по-важни и по-важни стават историите и визуалните образи. Лидерите предлагат конкуриращи се истории и това минава за политически дебат. Нашите приятели ми напомнят да създам силна история. Нека известно време се трупа напрежение, а след това да предложим нова история, която да предлага решение.

След десет минути седеше на задната седалка на лимузината и пътуваше към летището. В предградието цъфтяха череши и розовите им цветчета трептяха, докато автомобилът летеше по двулентовото шосе.

„Не забравяйте историята“. Е, можеше да го изпълни. Новините от Калифорния показваха, че всички са изплашени. Родителите не пускаха децата си на училище, а полицията продължаваше да арестува погрешни заподозрени. С един решителен ход беше създал криза, която мотивираше хората да влязат в невидимия затвор. А след като всички се озовяха вътре, един странник щеше да ги наблюдава и да насочва живота им.

Видя отражението си в затъмненото стъкло и се извърна. Кой беше той напоследък? Този въпрос непрекъснато се появяваше в мислите му. Единственият начин, по който можеше да дефинира себе си, бе като мисли за другите. Не беше баща си — и определено не беше Гейбриъл. Те двамата се тревожеха за дребни неща, за това какво е направил или казал някой човек. Но повечето хора не бяха важни в голямото повествование на историята. За боговете и великите хора светът бе празна страница, чакаща да бъде запълнена със собствената им визия.

Лимузината влезе в летището и спря пред сградата, където чартърните пилоти попълваха летателните си планове. Шестместният самолет чакаше на една странична писта, докато техническият екип оглеждаше колесниците му.

— Предайте на пилота да пригответи всичко — каза Майкъл. — Трябват ми около пет минути да свърша една работа.

— Добре, господин Кориган. — Шофьорът взе багажа му и го понесе към самолета.

Майкъл включи лаптопа си и влезе в интернет през сателитния си телефон. Преди десет дни беше казал на хората си в Англия да прехвърлят всички превозни средства на фондация „Евъргрийн“ на името на британската компания „Сейф Райд“. Сега „Ягуарът“ на госпожа Брюстър бе свързан с компютрите на компанията. Екипът на „Сейф Райд“ можеше да показва пътя на госпожа Брюстър, да отключва вратите на колата, ако е забравила ключовете си, и да следи автомобила, ако е откраднат.

Трябваша му само няколко секунди да открие уебсайта на компанията и да въведе код, който му даваше достъп до проследяващата система. Написването на регистрационния номер на колата отвори карта на крайбрежието на Корнуол. И ето че се появи — госпожа Брюстър и шофьорът ѝ бяха малка червена точка, пътуваща по шосе V3301.

Като пишеше бързо, Майкъл извика местното британско време в ъгъла на екрана — беше 19:38. Госпожа Брюстър бързаше към летище Портрийт за среща с шефа на антитерористичната служба на Аржентина. Програмата „Млади световни лидери“ я свързваше с полицейски и военни служби в десетки страни. Когато тези влиятелни хора кацаха на местното летище, госпожа Брюстър ги чакаше, цялата чар и усмивки.

Майкъл придвижи курсора по екрана. Проследи пътя до летището, като отбелязваше къде тясното крайбрежно шосе доближава надвисналите над морето скали. Изображенията от GPS сателита бяха невероятни. Можеше да види мостове и плажове, градчета и ферми. Искането на допълнителна информация отвори нов прозорец на екрана; сега той знаеше точната скорост на колата и факта, че в запалването е пхнат оторизиран ключ. Госпожа Брюстър бе посветила по-голямата част от живота си на изграждането на Паноптикона. „Почти сме готови — помисли си Майкъл. — И ти си наблюдаваната“.

Червената точка мина през градчето Гуитиън и стигна до крайбрежния път. Майкъл бързо прелисти екрана и направи избор. Отвори втори уебсайт, създаден от техническия екип на Нейтан Бун, който му позволяваше да контролира устройствата с радиочипове. Предишния ден човекът му в Уелспринг бе отворил капака на ягуара и бе поставил експлозиви на спирачната система и на контейнера на хидравличния волан. Двата заряда бяха малки — колкото дребна монета — и нямаше да оставят следи след експлозията.

Майкъл пресметна забавяне от десет до петнадесет секунди и взриви експлозивите. Запита се какво ли е вътре в колата. Жалко, че нямаше камера. Шофьорът внезапно щеше да разбере, че воланът не реагира на докосването му. Че кракът му натиска спирачката, но не се случва нищо. Дали имаше момент на паника? Имаха ли време за писъци, докато колата разбива мантинелата и полита надолу към морето?

Малката червена точка на екрана се отклони от пътя, премина тънката ивица до ръба на скалата и изчезна. Майкъл изключи лаптопа, хлопна капака и слезе от колата. Пилотът и шофьорът го очакваха като почетна стража, докато вървеше по настилката към самолета.

35.

Три чайки бяха кацнали на парапета и съзерцаваха недоядената закуска върху подноса. Майкъл махна с ръка да ги прогони, но те не се подплашиха. Накрая той взе парче кифла и го хвърли към тях. Птиците с крясък литнаха към него и моментално започнаха да се бият.

Седеше на балкона на тристайния апартамент на един хотел в Западен Лос Анджелис. Ако се обърнеше леко надясно, щеше да види плаж, океан и син хоризонт. Младежи играеха волейбол и се мятаха върху пясъка, а момиче в бански и с ролери описваше осморки по алеята за пешеходци. Майкъл седеше над всичко това в тапициран стол с термос кафе. Волейболистите и момичето с ролерите нямаха представа какво ще се случи. След три или четири седмици почти всяко дете в Калифорния щеше да стане част от Паноптикона.

Майкъл включи компютъра си и провери съобщенията от различните екипи, работещи за групата за специални проекти. Страхът от антракс в Япония бе причинил вълна на враждебност към работници имигранти и други чужденци. Във Франция беше предложен нов закон, изискващ биометрична идентификационна карта за всеки, който иска да влезе в правителствена сграда, училище или музей.

В три други страни се бяха появили нови заплахи. В Австралия бе поставен токсичен химикал в пратка портокали, пусната в търговската мрежа. Двама католически свещеници бяха убити в Южна Германия, отговорността бе поета от неизвестна турска организация. Във Великобритания кола бомба щеше да експлодира след мач за купата на Световната федерация по футбол в Манчестър.

Полубоговете го бяха научили, че страхът се продава много по-лесно от толерантността и уважението към свободата. Повечето хора бяха храбри само когато виждаха други да се опълчват, а този път това нямаше да се случи. Страхът имаше силни поддръжници — онези правителствени лидери, които разбираха, че промяната ще увеличи собствената им власт.

Вратата на апартамента се отвори и се чу женски глас.

— Господин Кориган?

— На балкона съм. Ела.

Дона Глийсън отвори плъзгащата се стъклена врата и излезе на балкона. Макар да бе прекарала последните десет години в слънчевия Лос Анджелис, консултантката по връзки с обществеността бе известна с това, че носи само черни дрехи. Имаше много къса коса и приличаше на монахиня с тефтер.

— Току-що разговарях с президента на пресклуба на Лос Анджелис. Обикновено за обедните презентации едва успяват да съберат половин зала, но това събитие ще счупи всички рекорди.

— Звучи обещаващо.

Дона седна и си наля кафе. Говореше много бързо, сякаш всичко трябваше да се докладва за тридесет секунди.

— Три телевизионни станции изпращат снимачни екипи, ще има репортери от интернет сайтове, от радиостанции и от печатните медии. Всички ме питаха за заглавието на речта ви — „Спасете нашите деца“. Казах им, че ще започнете да говорите по обед, а вечерта ще бъдете знаменит.

Майкъл внимателно изучи лицето на Дона и не откри никакви признаци на лъжа или несигурност. През последните няколко месеца беше научил много за медийните експерти, които оформяха и създаваха имидж. Добрите имаха специален талант — ако им платиш достатъчно, се превръщаха в истински вярващи. Запита се какво ли ще се случи, ако извади пушка и обяви, че трябва да застреля опасните скейтъри и велосипедисти по крайбрежната алея. Дона може би щеше да мине през труден преходен период, но в крайна сметка щеше да убеди сама себе си — да, идеята е добра.

— Кога тръгваме?

— Момент да проверя. — Тя се обърна към отворената врата и изкрещя: — Джералд! Престън!

Двамата ѝ асистенти му напомняха за шотландски териери, единият бял, другият — черен. Стиснали мобилни телефони, младите мъже се появиха на прага.

— Време на тръгване?

— След десет минути — отвърна Джералд. — Ще ядат студена храна в дванайсет и трийсет, а речта е насрочена за един.

— Нещо друго има ли?

— Господин Бун пристигна с един от хората си — каза Престън.

— Искаше да знае дали искате охрана.

— Да. Нека да чакат в коридора.

Дона се наведе напред. Имаше три начина на говорене — остър, флиртуващ и доверителен. Това определено бе доверителният ѝ тон.

— Сигурна съм, че речта ви ще бъде блестяща, господин Кориган. Но в наши дни всичко зависи от представлението. Джералд и Престън инсталираха монитори и изложиха фотографии, но ни трябва още нещо. Би било чудесно, ако прегърнете някоя от майките...

Пресклубът на Лос Анджелис провеждаше събиранията си в овехтяла зала на Холивуд Булевард. Всички места бяха заети, членовете на клуба бърбеха и похапваха чипс и чийзбургери. На сцената имаше подиум и членовете на управата на клуба седяха на дълга маса и изглеждаха малко смутени. Преди събирането Джералд и Престън бяха окачили големи фотографии на четиринадесетте изчезнали деца. Веселите им лица не притесняваха Майкъл. Деца умираха всеки ден, но смъртта на тези щеше да има по-голямо значение.

Дона го поведе към подиума и го представи на президента на пресклуба. Срещата започна няколко минути по-късно. Дона беше написала речта на президента и тя включваше бляскаво описание на кариерата на Майкъл — абсолютно измислена. Месец преди това екипът на „Евъргрийн“ бе създал миналото му, давайки му серия впечатляващи длъжности в организации с идеална цел, контролирани от Братството. Едва ли някой щеше да тръгне да проверява тези факти. Но и да го направеше, фалшивата информация вече фигурираше в най-различни уебсайтове.

След кратки аплодисменти президентът си седна на мястото. Докато изгубените деца се усмихваха зад него, Майкъл отпи глътка вода и застана зад катедрата. Огледа стотиците лица — някои любопитни, други — отегчени. Нейтан Бун стоеше начумерен на страничната пътека. Майкъл реши, че историята на Бун ще трябва да приключи през следващите няколко седмици.

— Искам да благодаря на комисията на пресклуба за поканата, която ми отправиха. Докато пътувахме насам по Холивуд Булевард, попитах приятелката си Дона Глийсън как смята, че ще ме приеме. Тя отговори, че сте взискателна аудитория и че е по-добре да кажа нещо стойностно.

Неколцина репортери кимнаха и повечето като че ли се поотпуснаха. Майкъл реши, че снимките на изчезналите деца карат присъстващите да се чувстват неудобно.

— Няма нищо лошо да сте взискателна аудитория. Това просто означава, че сте интелигентни, информирани и критични. Ние се нуждаем от всички тези качества, ако искаме да спасим децата си.

— Преди да представя предложението си — продължи той, — смятам да отговоря на въпроса, който вероятно си задават някои от вас: „Как може някакъв аутсайдер, който не е полицай или правителствен служител, да разреши криза, засегнала всяко семейство в Калифорния?“ Въпросът е съвсем уместен и не изисква дълъг отговор. Мисля, че е добре, че *не съм* част от системата. Мога да подхожда към проблема от различна гледна точка и да предложи изход... Фондация „Евъргрийн“ съществува от повече от петдесет години. Ние сме международна филантропска организация с представителства в Лондон и Ню Йорк. Целите ни са идеалистични и същевременно амбициозни. Посвещаваме усилията си на здравето, безопасността и стабилността на човешкото общество. През годините сме финансирали изследванията на хиляди учени, занимаващи се с медицински и генетически проучвания в повече от тридесет страни. Неотдавна се включихме в развиването на технология, която се бори срещу престъпността и тероризма. „Евъргрийн“ няма политически цели и пристрастия. Ние просто искаме да направим нещата по-добри и да създадем свят, който е здрав, проспериращ и свободен от страха.

— А това, което виждам в Калифорния, е страх. — Майкъл посочи фотографиите зад себе си. — Четиринадесет деца изчезнаха за последните няколко седмици и от тях няма нито следа. Може би има и още случаи, които не са потвърдени официално.

— Някъде из градовете и малките ни градчета броди чудовище. Този човек е садистично създание, чиято единствена цел е да отвлича и унищожава нашите деца, безценните малки момичета и момчета, които се нуждаят от закрилата ни. Как реагираха властите, когато се

изправиха пред тази заплаха? Родителите знаят отговора. Вие, журналистите, знаете отговора. Но като че ли никой няма куража да го каже на глас. Политиците и така наречените експерти не направиха нищо. *Нищо.* — Спря за момент и огледа аудиторията. Повечето репортери кимаха, сякаш бяха стигнали до същото заключение.

— Сигурен съм, че някои от недосегаемите ни лидери, лицата, които сме виждали да бърборят по телевизията, ще ме атакуват заради това, че говоря истината. Ще кажат, че броят на полицаите по улиците е увеличен, че се проверяват все повече автомобили и че се разпитват все повече заподозрени. Но, моля, запитайте ги дали тези безплодни занимания са спрели чудовището, което дебне децата ни? — Майкъл леко се завъртя и прочете имената под фотографиите. — Дали са спасили Роберто Кабрал и Дарлин Уокър? Ще защитят ли момчетата и момичетата, които се намират в опасност *в този момент*, докато родителите оплакват изчезналите?

— Днес майките и бащите живеят в страх. Не пускат децата си на училище. Но страхът се разпространява като вирус и заразява всички. Обиколете парковете на града. Вече няма да видите деца да ритат топка или да си играят на люлките. Нашите общности изгубиха смеха и радостта на малките. — Направи многозначителна пауза. — Но аз не съм дошъл в Лос Анджелис да критикувам бездействието на властите. Дойдох, за да предложа решение. Идеята ни е проста, ефективна и почти незабавна. Нещо повече, фондация „Евъргрийн“ е готова да финансира всички разходи по началото.

— Инициатива „Спасете нашите деца“ се основава на доказана технология, която вече се използва в изследователските ни центрове. Предлагам под кожата на всяко дете на възраст под тринайсет години да бъде имплантиран предавателен чип „Ангел пазител“ с вграден GPS локатор. Как работи той? Малките чипове предават до местните мобилни мрежи сигнал, който се прехвърля на компютъра на родителя или на преносимо комуникационно устройство. Само за няколко секунди майката може да разбере къде точно се намира детето ѝ и ако има проблем, моментално да се обади на полицията. Може би това ви прилича на измислица от научната фантастика, но мога да ви го покажа в действие още сега. — Майкъл вдигна дясната си ръка. — Ето тук имам имплантиран чип „Ангел пазител“. Дона, ако обичаш, включи програмата към видеоекраните.

Дона написа команда на джобния си компютър и на двата монитора се появи сателитно изображение на хотела на Майкъл.

— В момента гледате кадри от движението ми през последните тридесет минути. Виждате как излизам от хотела, пътувам по магистралата и влизам в тази зала... Родителят ще каже „Страхотна идея! Но аз не мога да прекарам цял ден пред компютъра!“ Е, фондация „Евъргрийн“ разполага с отговор и на това. Ще ни отнеме само няколко дни да включим чиповете към компютър, който ще наблюдава вместо вас. Родителят трябва просто да установи така наречения периметър на безопасност — училището, игрището и задния двор. Ако детето напусне тези райони, компютърът незабавно ще разбере и електронният ангел пазител ще уведоми едновременно родителите и полицията.

— Тези чипове работят и системата за проследяване е изумителна — продължи Майкъл. — Само за една седмица всяко дете в Калифорния може да бъде в безопасност. Разбира се, използването на чиповете няма да е задължително, но всеки отговорен и любящ родител ще прегърне тази идея. Предвиждам бъдеще, в което постъпването в обществено училище ще изисква удостоверение за ваксиниране и чип „Ангел пазител“.

— Да обобщя — системата работи, безплатна е и можем да започнем да защитаваме децата си в рамките на една седмица. Може би сега трябва просто да седна и да изям обяда си, докато екипът ми раздаде информационните брошури. Но не мога да мълча. Имам нуждата да ви кажа онова, което е на сърцето ми. — Въздъхна тежко. — Светът се превърна в много опасно място, да, но сега ние разполагаме с технологията да защитим себе си и другите. Кой би възразил срещу тези прости промени? И какви биха могли да бъдат мотивите му? Ясно е, че тормозещите деца ще бъдат срещу тези промени, наред с крадците, изнасилвачите и убийците. Терористите и новата генерация анархисти настояват за перверзна „свобода“ да унищожат нашия начин на живот.

— И кой застава на страната на тази зложелателна тълпа? — възкликна Майкъл. — Както обикновено, коктейлните интелектуалци и левите университетски преподаватели, които нямат представа за мрака, спускащ се върху нашия свят. Но тук са също и някои десни

крайни защитници на Хартата за правата на човека с техните старомодни идеи за лична свобода.

— Средният порядъчен гражданин няма защо да се страхува от тези промени. Не говоря за някоя холивудска звезда с частни бодигардове, а за отрудените мъже и жени, които искат да си заработят заплата, да се приберат у дома и да гледат телевизия, докато децата им си играят на двора. Кой защитава тези хора? Кого го е грижа за тях? Нас. Ние се застъпваме за тях.

Спря и огледа залата.

— Четиринайсет деца изчезнаха през последните няколко седмици. *Четиринайсет деца*. Трябва ли да има още? Трябва ли снимките на изгубени момчета и момичета да се появят на всеки уличен стълб в тази страна? Няма ли да станете като един, всички заедно, и да ни помогнете да ги спасим?

Отстрани настана кратка суматоха и на сцената се появи Дона, хванала под ръка дребна латиноамериканка. Издърпа я на подиума, поведе я към Майкъл и прошепна в ухото му:

— Ана Кабрал. Споменахте името на сина й.

Майката плачеше, докато Майкъл я прегръщаше.

„Да — помисли си той. — Добро представление“. И светкавиците на камерите осветиха залата.

36.

Към девет вечерта Уинстън откара Мая и Алис през реката до Саут Банк и ги остави на Бонингтън Скуеър. Мая бе приела, че срещата е при Къщата с лозите, нелегалната бърлога, използвана навремето от свободните бегачи, но обиколиха два пъти площада, преди да намерят Еджъртън Лейн.

Коминът на Къщата с лозите все още стоеше, но от самата сграда бе останала купчина тухли и овъглени греди и дюшеме. Мая поспря до предупредителната бариера и си спомни нощта, когато беше измъкнала Джагър и приятелите му през задния изход. На стотина метра оттук, недалеч от края на площада, бе убила двама наемници на Табулата с пистолет със самоделен заглушител. Правило на арлекините бе никога да не съжالياва, но понякога имаше чувството, че миналото я преследва като някакъв гладен призрак.

— Къде е Еджъртън Лейн? — попита Алис. — Хайде да се обадим на Липата да ни упъти.

— Липата каза да не използваме телефоните два часа преди срещата.

— Не се безпокой. Ще намеря адреса.

Алис обиколи тичешком площада, като проверяваше уличните табели, след което се стрелна в един магазин за риба и пържени картофи. Излезе с триумфална усмивка.

— Три пресечки на юг и после надясно.

Напуснаха площада и тръгнаха по една калдъръмена улица. Мая хвърли поглед към прозорците на редицата къщи и видя възрастен мъж да гледа телевизия, докато побелялата му жена наливаше чай.

— Защо Гейбриъл иска да дойдеш на срещата? — попита Мая.

— Мислех, че ти е казал.

— Вие разговаряхте близо час, Алис. Откакто се върна, аз съм говорила с него само няколко минути.

Еджъртън Лейн 36 се оказа вегетариански ресторант, наречен „Другият начин“. Таблото за обяви при входа беше виртуален

компендиум на различните социални и политически течения от последните няколко години. Спрете войната и спасете китовете. Сурова храна и много йога. Родилни центрове и Ню Ейдж общежития.

Беше виждала подобни бележки откакто бе на годините на Алис. Но този път имаше и една важна добавка. В долния десен ъгъл на дъската някой бе сложил стикер с наблюдателна камера, разбивана с лост. „Писна ли ти? — питаше стикерът. — Опълчи се срещу Голямата машина“.

Мая очакваше да намери в ресторанта свободни бегачи, но занемареното помещение бе пълно с непознати. Говореха на различни езици, отпиваха от питиетата си и чакаха началото на срещата. Всички маси бяха заети, но Симон Лумброзо им беше запазил два стола.

— Buona sera. Радвам се да ви видя и двете. Вече започвах да се безпокоя, че не сте получили съобщението.

— Изгубихме се — отвърна Алис.

— Не предполагах, че подобно нещо може да се случи на арлекин.

— Уинстън ни остави на площада — обясни Мая. — Но не успяхме да намерим улицата.

— Аха, ясно. Значи всъщност не сте се *изгубили*. — Симон смигна на Алис. — А сте развивали непостоянство, както съветва Врабеца.

Докато Симон бърбеше с Алис, Мая огледа тълпата, събрала се да чуе странника. Хората в помещението можеха да се разделят на две категории. Джагър и приятелите му бяха с различни живеещи извън Мрежата племена, които бяха техни естествени съюзници. Въпреки различните си политически философии членовете на тази група бяха облечени кажи-речи еднакво — джинси, маратонки и стари якета. Бяха странна смесица от изостаналост и напредналост — някои отказваха да използват кредитни карти и отглеждаха храната си на градини по покривите, но мобилните им телефони и компютрите бяха последно постижение на технологиите.

В ресторанта имаше и втора група — лица, които не познаваше. За разлика от свободните бегачи, тези нови членове на Съпротивата бяха граждани, които явно си плащаха наемите, отглеждаха деца и имаха постоянна работа. Като че ли се чувстваха неудобно в разнебитените столове до размъкнатите двайсетинагодишни младоци.

Собственикът на ресторанта бе дребен мъж с бяла брада и приличаше на керамично градинско джудже. В качеството си на готвач и сервитьор едновременно сновеше между масите и сервираше билков чай и плодови нектари. Мая се запита дали на срещата не са се намъкнали и неканени гости, но джуджето проверяваше имената. Когато приближи масата им, заговори тихо:

— Това е месечната среща на Компостното общество на Южен Лондон. Вие членове ли сте?

— Ние сме от учредителите — важно отвърна Симон. — Аз съм господин Лумброзо, а двете дами са мои приятелки.

След като разговаря с всички, джуджето заключи вратата и забърза към кухнята. Минута по-късно в ресторанта се появи Липата. „Образец на арлекин“, помисли си Мая. Едрият французин беше спокоен, но бдителен. Макар да не показваше оръжие, в него имаше нещо, някаква липса на ограничения, която бе застрашаваща.

— C'est bon — каза той на френски и Гейбриъл се показва зад него.

Странникът изглеждаше уморен и уязвим, сякаш пустото му тяло бе прекарало твърде много време само в тайната стая. Мая искаше да стане, да изтегли мечата си и да го отведе от тези хора. Може би те имаха нужда от него, но не разбираха опасността.

Странникът обиколи ресторанта и лично поздрави всеки дошъл. Взираше се във всяко лице със сила, която му позволяваше да види моментните промени в изражението на човека. Мая се съмняваше, че някой друг в помещението знае за тази способност, но всички бяха наясно, че Гейбриъл ги вижда ясно и приема техните страхове и колебания.

Симон се наведе над масата и ѝ прошепна:

— Забеляза ли промяната? Когато странникът е тук, това се превръща в *движение*.

Мая кимна. Разбира се, че я беше забелязала. Дори Ерик Вински, компютърният експерт, който наричаше себе си Козодой, се опита да се поизправи в инвалидната си количка, когато Гейбриъл тръгна към него.

Накрая странникът стигна до тяхната маса, докосна Алис по рамото и кимна на Симон.

— Всичко наред ли е?

— Изгубихме се — каза Алис.

— Това не винаги е лошо, Алис. Да се изгубиш означава, че се опитваш да намериш различен път.

Обърна им гръб, и това беше всичко. Нямаше думи за нея. Нямаше дори усмивка. „Нося твоє дете“ — искаше да каже Мая. Само мисълта за това я изнервяше. Стисна устни, за да не позволи на думите сами да излязат от устата ѝ.

Гейбриъл застана в средата на ресторанта, леко повдигна ръце и разговорите престанаха.

— Това е първата среща на световната Съпротива. Искам да благодаря на всички ви, че дойдохте. Според Джагър японските ни приятели са се забавили на летището във Франкфурт, но имаме делегати от Съединените щати, Канада, Австралия и Полша.

— Вие сте ядрото, основата на нашата група — продължи той. — Искам всички да се запознаете, след като обясня следващата стъпка от нашето развитие. Хората в това помещение имат различно минало и говорят различни езици. Някои от вас имат неконвенционални политически възгледи, докато други се възприемат като либерали или консерватори. Този проблем обединява всички ни. Той надскача стандартните политически етикети. Истинското разделяне в нашето общество е между онези, които осъзнават, и онези, които избират да останат слепи... Всеки човек тук е имал момент, когато е поглеждал към света и е осъзнавал, че с помощта на новите технологии се създава постоянна система за наблюдение. Тази система е способна да следи вашето движение и действията ви. След няколко години ще е способна да контролира поведението ви и да сложи край на свободата на мисълта, която е жизненоважна за всяка демокрация. Ние наричаме тази система Голямата машина и се опитваме да унищожим нейната мощ.

— Технологията за наблюдение е най-видимият знак за фундаменталната промяна в човешкото общество. Приближаваме време, когато всеки от нас ще се превърне в поредния предмет с баркод в свят на предмети. Разсеяни от страха и стреса на съвременния живот, ние само ще се преструваме, че правим свободен избор. Казвам „преструваме“, защото посоката на живота ни ще се манипулира от момента на раждането. — Огледа присъстващите. — Всички вие, които сте тук, сте направили първата стъпка. Видели сте какво става и

сте осъзнали, че свободата ни ще бъде изгубена завинаги. Очевидният въпрос е как да не позволим това да се случи?

— Табулата и нейните съюзници имат силата да смажат всякаква конвенционална протестираща група. Те са като Голиат, застанал с огромния си меч и щит на бойното поле. Единственият начин да ги победим е да действваме като съвременен Давид. Трябва да изненадаме противника си с бързи и решителни действия. Трябва да крием организационната си дейност до последния възможен момент, така че движението да не бъде компрометирано и смазано... Повечето от вас са чували за Козодой — човека, който създаде кода за криптиране. Той също така написа и пусна програма на име „Червей на откровението“, която ще ми позволи да говоря на хора по целия свят. Ерик, би ли ни разказал повече...

Козодой отдръпна инвалидната си количка на няколко стъпки от масата. Макар тялото му да бе все така сакато, изглеждаше щастлив, че най-сетне е излязъл от стаята си в общежитието.

— „Откровение“ бе пуснат преди шест дни. Според изчисленията в момента се крие в осем до десет милиона компютри, като всеки ден те се увеличават с милиони. Не забравяй, че червеят може да се активира само веднъж, след което ще бъдат разработени кръпки, които да го блокират. Мисли внимателно, преди да дръпнеш точно този спусък.

Гейбриъл му кимна и Козодой се върна при приятелите си.

— В момента, в който произнесе тази реч, Съпротивата трябва да се появи и да заяви за себе си по целия свят. Някои от вас нямат нищо против да участват в публични демонстрации. Мислете за себе си като за „гласа на улицата“. Други знаят как да влияят на медиите и на представители на властта. Те са „гласът на форума“ и трябва да насочат усилията си към дейността на фондация „Евъргрийн“. И двете групи са нужни за нашия успех. Трябва да започнете организирането във възможно най-скоро време. Предайте кратко описание на плановете си на Липата. Той се занимава със стратегията и ще се погрижи различните групи да не дублират едни и същи дейности.

Някои от присъстващите закимаха и заговориха тихо с приятелите си. Мая се взираше в Липата, но французинът избягваше погледа ѝ. Арлекините не биваше да се вълличат в подобни неща, но бе ясно, че Гейбриъл е успял да го въвлече в Съпротивата.

— Повечето от вас са чули за страха от антракс в Япония и бомбардирането на музеи във Франция. Тези атаки са дело на неизвестни групировки с неясни цели, но аз не вярвам, че става дума за терористични акции. И в двете страни политици, свързани преди това с програмата „Млади световни лидери“ на фондация „Евъргрийн“, незабавно предложиха промени в законодателството. Новите закони трябва да сложат край на анонимността в интернет и въвеждането на задължителни идентификационни карти с биометрични данни. Подобни действия има и в Съединените щати. Симон Лумброзо следеше американските медии и ще ни обясни ситуацията.

Симон стана и направи справка с бележките си.

— В Калифорния са изчезнали четиринайсет деца. Новият шеф на фондация „Евъргрийн“ и брат на Гейбриъл, Майкъл, се появи в Лос Анджелис и произнесе реч, която беше широко отразена. Майкъл използва кризата, за да установи така наречената система „Ангел пазител“. Под кожата на всички деца на възраст под дванадесет години се имплантират радиочипове за разпознаване. Тези деца са първото поколение хора, които ще бъдат сканирани и следени като стоки в универсален магазин.

Гейбриъл кимна и Симон си седна на мястото.

— Случилото се в Калифорния като че ли предизвика конфликт вътре в Табулата и това може да се окаже уникална възможност за нас. Един от лидерите им, англичанката госпожа Брюстър, загина преди няколко дни при загадъчна автомобилна катастрофа. Освен това Алис Чен ще ни разкаже за разговора си с Нейтан Бун, шефа на охраната на фондацията. Както някои от вас знаят, тя бе отвлечена от влак и държана в плен в сградата на „Евъргрийн“ тук, в Лондон. През това време е разговаряла по телефона с Бун. Алис, моля те, разкажи ни какво каза той.

Алис стана.

— Господин Бун ме попита дали съм добре, дали ми харесва храната и дали ми е удобно. Каза, че няма власт над охраната в сградата, но че ще съм в безопасност, защото иска да ми зададе някои въпроси.

— Продължавай...

— Той каза: „Навремето имах малко момиченце и винаги съм искал то да е в безопасност“.

— Какво стана после?

— Затвори.

— Благодаря, Алис. Можеш да си седнеш. След като разговарях с Алис, помолих Симон да проучи Нейтан Бун.

— Не беше много трудно — обади се Симон. — Цялата информация е публична.

— Бун е едно от най-ефективните оръжия на Табулата. Може би не го осъзнават, но в момента той се е превърнал в най-уязвимото им място. Знаем, че в момента се намира в Лос Анджелис. Може да се види на видеозаписа на речта на брат ми. Смятам да замина за Лос Анджелис с Мая като мой телохранител. Ако успеем да измислим безопасен начин да го направим, ще намеря Бун и ще говоря с него.

Лицето на Мая не показва никакви емоции. Бун бе убил баща ѝ, а сега странникът искаше да седне и да побъбри с него. Но и нямаше нужда да изразява гнева си. Почти всички в помещението възразиха срещу предложението на Гейбриъл. Нямаха доверие на Бун и смятаха, че е опасно странникът да се отделя от приятелите си в Лондон.

Гейбриъл изслуша аргументите им, но отказа да промени решението си. По време на дискусиата Мая се съсредоточи върху бинтования си крак и се опита да изглежда безразлична. Веднъж хвърли поглед към Липата и французинът бавно кимна — одобряваше поведението ѝ. Нека гражданите и търтеите спорят какво трябва да се прави. Арлекините са спокойни и уравновесени. И ще изпълнят дълга си.

След два часа срещата най-сетне приключи. Различните групи започнаха да напускат ресторанта и брадатото джудже шеташе, мъкнейки чаши и чинии. Гейбриъл взе чаша вода и седна до Алис Чен.

— Алис, зная, че искаш да си с Мая, но тя идва с мен в Лос Анджелис. Липата се съгласи да те пази, но за него ще е по-лесно да го прави в Париж.

Алис погледна Мая, сякаш я питаше: „Нали нямаш нищо против?“ Мая ѝ кимна и момичето стана и отиде при Липата.

— Ще ме научиш ли как да се бия като Мая?

За миг Липата изглеждаше сепнат, но после, колкото и да бе странно, се усмихна.

— Можем да уредим нещо.

Мая излезе след Гейбриъл от ресторанта и се качиха в микробуса на Уинстън. Мълчаха през цялото пътуване до Камдън Таун, докато следваха познатия маршрут през пазара до магазина за барабани.

Уинстън отключи вратата на тайния апартамент.

— Наред ли е всичко, господин Кориган?

— Няма за какво да се безпокоиш, Уинстън. Мая ме пази. Прибери се и поспи.

— Уф, да. — Лицето на Уинстън светна. — Малко сън ще ми се отрази чудесно.

Мая отиде при сгъваемото легло на Липата и свали коженото си яке. Сложи тубуса с меч на леглото, след което свали двата ножа и автоматичния пистолет, който носеше в кобура на глезена си. Както обикновено, без оръжия се чувстваше уязвима. На стената бе закачено малко огледало в абаносова рамка и ако се движеше напред-назад, можеше да види части от лицето си. Не беше мила косата си от три дни. Нямаше грим. И изглеждаше уморена. „Няма никакво значение“, каза си. Можеше да носи и маркова рокля, но странникът пак щеше да прочете истината в очите ѝ.

— Гладна ли си? — попита я Гейбриъл, вече правеше чай. — Имаме бисквити и суха наденица, бурканче мармалад, две ябълки и консерва сардини.

— Храната си е храна, Гейбриъл. Ям всичко.

Помисли си за баща си, докато Гейбриъл ровеше в шкафа. Всеки път, когато се връщаше от дълго пътуване, Тръна купуваше храна от пазара, отиваше в кухнята и готвеше разкошно ястие за майка ѝ. Понякога за ръката му продължаваше да бъде закрепен метателен нож, но разговаряше тихо и меко, докато режеше чушки и приготвяше паста.

— Готово. — Гейбриъл постави чайника и две чинии с храна в средата на масата. После седна срещу нея и ѝ наля чай.

— Наистина ли искаш да намериш Нейтан Бун? — попита тя. — Той уби Вики и баща ми. А сега искаш да говориш с него, сякаш е съюзник.

— Това е възможност. Нищо повече.

— Ако го открием, може да си проведеш разговора. Но след като с приказките се свърши, ще е мъртъв. Прекалено голям идеалист си, Гейбриъл. Нямах представа кой е Бун.

— Зная какво е правил в миналото. Но всички ние имаме силата да променим живота си.

— Това ли научи в Шестия свят?

Гейбриъл сипа сметана в чая си и се загледа в мехурчето, което се носеше по повърхността.

— Стигнах до златния град но всички богове бяха изчезнали. Там имаше само един човек — баща ми.

— Какво стана? Какво каза той?

— Помолих го да се върне, но той не можеше да го направи. Твърде дълго е отсъствал и не се чувства свързан с тази реалност. Аз не съм като баща си. Все още съм свързан с този свят. Заради теб, Мая.

— Това добро ли е, или лошо? — попита Мая и се насили да се усмихне.

— Добро, разбира се. Любовта е Светлината във всички нас. Тя може да оцелее дори когато физическите ни тела се изгубят завинаги.

„Какво ми казва той? — запита се Мая. — Нима скоро ще умре?“

Гейбриъл стана и застана до нея.

— Можем да съжаляваме за миналото, но не можем да променим случилото се. Можем да очакваме бъдещето, но не можем да го контролираме. Единственото, с което разполагаме, е този момент — тук, в тази стая.

Нямаше нужда от повече думи. Тя стана и се прегърнаха. Странникът прегръщаше нейните съмнения и колебания; прегръщаше я цялата в този момент. „Ние сме тук — помисли си Мая. — Тук“.

37.

Нейтан Бун установи командния си пост в хотел „Шангри Ла“ в Западен Лос Анджелис. Беше на десет минути път от мястото, където бе отседнал Майкъл Кориган — претенциозен хотел край плажа „Ел Дорадо“. Бун не виждаше никакви изгоди да живее в един и същи хотел със странника. Така на Майкъл само щеше да му е по-лесно да се меси в операцията.

Харесваше мекия декор на стаите в „Шангри Ла“. Нямаше крециящи цветове, нищо не възбуждаше ума му. Но най-доброто качество на сградата бе, че посетителите можеха да влизат през паркинга и да избягват рецепцията. Бун не искаше да вижда някой като Мартин Дойл да седи на диван във фоайето.

В този момент Дойл гледаше телевизия в дневната на апартамента; особено се наслаждаваше на новините за изчезналите деца. Карло Рамирес, перуанският наемник, изпълняващ ролята на пазач на Дойл, седеше край малката масичка в спалнята на Бун. Нервничеше и избягваше погледа на Нейтан.

— Беше само за около пет секунди, господин Бун. Кълна ви се...

— Не ми пука дали са били само пет секунди. Както ти казах преди няколко седмици, главната ти отговорност е да следиш Дойл. — Бун надраска нещо в тефтера си и Рамирес го погледна с ужас. Сигурно си мислеше, че тефтерът е някакъв черен списък.

— Има белези.

— Моля?

— Дойл има белези, тук и тук. — Рамирес докосна гръдната си кост и ръката си малко под китката. — Ако са му вкарвали проследяващи мъниста в тялото, можете да го намерите винаги.

— Господин Дойл е като специално оръжие, което ни помага да постигнем целите си. Но това не означава, че искам да се мотае свободно из този град. Какво ще направиш следващия път, когато Дойл ти се измъкне?

— Ще го открия и ще го унищожа, сър.

- Ще го унищожих незабавно.
- Разбирам, господин Бун.
- Добре. А сега му кажи да дойде.

Рамирес излезе, като продължаваше да се поти. Бун си наля айсчай и се загледа през прозореца към крайбрежния парк от другата страна на Оушън Авеню. През последните двадесет години зимните бури бяха ерозирали скалите в края на парка. На някои места алеите и саксиите с цветя се бяха свлекли по склона към крайбрежната магистрала. Бун започваше да си мисли, че всичко около него се разпада. Преди няколко дни госпожа Брюстър и шофьорът ѝ бяха излетели от една скала край летище Портрийт и властите още не бяха извадили автомобила от водата.

Мартин Дойл влезе наперено в стаята и затвори вратата. Откакто бе напуснал Тайланд, вече не изглеждаше така подпухнал. Сега приличаше на безработен актьор, работещ на половин работен ден като треньор във фитнес зала. Беше си направил труда да се постави на специална диета, включваща обезмаслено сирене, сок от нар и овесени ядки. Беше ходещо отрицание на теорията, че здравословното хранене води до добродетелен живот.

— Рамирес изглежда така, сякаш сте го вързали и сте го хвърлили в басейна — отбеляза Дойл, изкиска се и седна. — Браво на вас, Бун. Типове като него трябва да си знаят мястото.

— Говорихме за вас, господин Дойл. Научих, че сте се отделили от екипа.

— Не е кой знае какво. Просто малка грешка. Няма причини за безпокойство. — Дойл се облегна в стола си. — Е, Бун, как се справяме? Хората достатъчно уплашени ли са? Или трябва да ги подплаша още малко?

— Не искам да правите каквото и да било през следващите няколко дни.

— Може би трябва да ида в пустинята.

— Не.

— Онова в пустинята е единственото, което може да ни навреди. Измислих история за вас. Приказка за чудовище. Но историята трябва да има край.

— Господин Рамирес ще ви заведе в един хотел в Кълвър Сити. Ще останете там, докато не получите нови инструкции.

— Там има ли фитнес зала?

— Мисля, че да.

— Добре. Опитвам се отново да вляза във форма.

Дойл стана, погледна отворения куфар на Бун и тръгна небрежно към вратата. Внезапно се обърна и в погледа му се четеше нещо друго — същият онзи ум и омраза, които Бун беше виждал в Тайланд.

— Правим ли онова, което трябва да правим?

— Какво имате предвид?

— Като добър войник, аз изпълнявам заповеди. Просто искам да съм сигурен, че всички се движим в правилната посока.

Вместо да покаже гнева си, Бун свали очилата си със стоманени рамки и започна да ги бърше с кърпичка.

— Спомняте ли си как ви преследвахме като избягало прасе? Помните ли как лежахте в калта и пицяхте?

Дойл стисна юмруци, а демонът риташе и драскаше в мозъка му.

— Да. Помня.

— Добре. Много добре, господин Дойл. Просто проверявах.

Бун не се отпусна, докато не чу Дойл и Рамирес да излизат от апартамента. После отиде в дневната, взе шишенце водка от минибара и го изсипа в чашата айсчай. Точно в момента беше уязвим. Дойл усещаше слабостта му. „Онова в пустинята е единственото, което може да ни навреди“. „Е, не е точно така — помисли си Бун. — Аз съм единственият, който е в опасност“. Дори тази хотелска стая не бе сигурна. Ако дойдеше полиция, щяха да открият плик с черно-бели фотографии на отвлечените деца. Беше болезнено да гледа уплашените им лица, но Бун нямаше сили да унищожи снимките.

Пръстите му докоснаха шишенцата алкохол по рафта, но той устоя на изкушението. За първи път от страшно много години искаше да поговори с някого за онова, което го тормозеше, но това бе невъзможно. Бун нямаше никакви приятели: грешка е да се разкриваш на друг човек. Естествено, винаги има хора, които вече те познават много добре.

Върна се в спалнята, включи компютъра и започна да отговаря на имейл. Но някои спомени напиреха с такава сила, че пръстите му замряха над клавиатурата. Може би трябваше да се срещне с нея и да

се изправи пред слабостта, която представляваше тя. Ако имаш враг, трябва да го унищожиш, дори врагът да е просто аспект на самия теб.

Антъни Канеро и Майрън Райлс бяха другите двама от екипа, който работеше в Лос Анджелис. Бун ги извика и им каза, че отива да огледа място за среща. После пое по крайбрежния път с взетата под наем кола.

Шосе 1 бележеше границата между континенталните Съединени щати и синьо-зелената шир на Тихия океан и Бун имаше чувството, че минава през гранична зона с магазини за сърф и крайбрежни вили. Сутрешната мъгла се вдигаше и във водата заиграха слънчеви зайчета.

Санта Барбара беше на два часа път северно от Лос Анджелис. Навремето това бе сънено градче със строги закони за строителство, които задължаваха всяка сграда в центъра да има червени керемиди. Сега бе странна смесица на богатство и плажен стил; място, където жените, пазаруващи в скъпи бутици, носеха скъсани джинси и тениски.

Северно от центъра градските архитекти бяха отделили място за молове и извънградски къщи с лека конструкция и измазани с хоросан стени. Навремето Бун беше живял в една от тях, но онова бе друг живот и друга реалност. Сега имаше чувството, сякаш кара към собственото си минало.

Офисът на Рут се намирал в двуетажна сграда недалеч от шосето. След раздялата им тя беше започнала да работи за една застрахователна компания и сега бе лицензиран брокер. Бун влезе в приемната, където младата жена говореше по телефона, докато унищожаваше космически чудовища на компютъра.

— Да? Какво обичате?

— Кажете на Рут, че е дошъл господин Бун.

— О. — Рецепционистката го зяпна и вдигна телефона.

По стълбите се чува стъпки и се появи Рут — практична на вид жена със син костюм и очила с черни рамки.

— Виж ти каква изненада — рече тя предпазливо.

— Е, мина доста време.

— Почти осем години.

— Може ли да поговорим?

Рут се поколеба, след което кимна леко.

— Нямам много време, но можем да изпием по кафе.

Бун последва жена си до едно съседно кафене. Момичето на тезгяха беше вплело раковини в косата си. Взеха картонените си чашки и излязоха в двора до паркинга.

— Е, защо си дошъл, Нейтан? Да не би най-накрая да си решил да поискаш развод?

— Не. Освен ако ти не го желаеш. Имам работа в Лос Анджелис и реших да намина да те видя.

— Има само едно нещо, което знам за теб. Един неоспорим факт. Че не правиш нищо без причина.

„Да й разкажа ли за Майкъл Кориган?“ — запита се Бун. Не беше сигурен. Проблемът с разговорите с други хора бе, че те рядко следват сценария, който е в главата ти.

— Е, как си, Рут? Какво ново в живота ти?

— Доходът ми се покачи миналата година. Преди осем месеца ми направиха акт за превишена скорост. Но, разбира се, най-вероятно всичко това ти е известно.

Бун не отрече твърдението й. След влизането си в Братството бе уредил да получава месечни отчети за телефонните обаждания на Рут. Данните бяха свързани с подробна информация за онези, с които бе разговаряла повече от три пъти за период от шест дни. Освен това програмата „Норм-Ал“ непрекъснато следеше кредитната й карта и сравняваше покупките й на алкохол и лекарства с регионалната норма.

— Нямам предвид *фактите* от живота ти. Просто исках да знам как си.

Рут се вгледа в него и Бун се почувства като на разпит.

— Много съм добре, Нейтан. Имам приятели. Започнах да наблюдавам птици. Опитвам се да водя пълноценен живот.

— Радвам се да го чуя.

— Случилото се с нас и с другите родители бе като самолетна или автомобилна катастрофа. Все още поддържам връзка с някои от групата за взаимопомощ. Повечето продължихме напред, но всички сме дълбоко наранени. Ставаме всяка сутрин, ходим на работа, връщаме се и приготвяме вечеря, но никога няма да се излекуваме напълно.

— Аз не съм наранен — рече Бун. — Онова... ме *промени*. Накара ме да видя света такъв, какъвто е.

— Трябва да приемеш миналото и да продължиш нататък.

— Продължих — каза Бун. — И съм на път да направя така, че подобни неща да не се случват никога повече.

Рут докосна ръката му, но се отдръпна, когато той трепна.

— Не зная какво работиш във фондация „Евъргрийн“, но това няма да ти даде онова, което искаш.

— И какво искам?

— Знаеш...

— Не, не зная! — Бун осъзна, че вика. Един млад мъж ги погледна, преди да влезе в кафенето.

— Искаш Дженифър да се върне. Тя беше нашият ангел. Нашето безценно момиченце.

Бун стана, пое дълбоко дъх и се овладя.

— Радвам се, че те видях. Между другото, в застрахователната ми полица все още пише, че ти си бенефициентът. Всичко е на твое име.

Рут порови в чантата си, извади носна кърпа и си издуха носа.

— Не ти искам парите.

— Тогава ги дари — отвърна Бун и тръгна към колата си.

Когато бе на двайсет и малко, бе минал през шестмесечен армейски курс по разузнаване на един остров край Южна Каролина. В края на учебния период трябваше да уловиш глиган с мрежа, да убиеш квичащото животно с армейския си нож и да го разфасоваш на място. Беше просто изпит, още един начин да покажеш, че си способен да се справиш с всеки проблем. Тридесет години по-късно нищо не се бе променило. Беше принуден да направи още една последна стъпка, за да докаже силата и неуязвимостта си.

Вкара адреса в джипиеса, макар да не беше необходимо. В мига, в който отби от шосе „Ла Кумбре“, си спомни пътя.

Стигна целта си към пет следобед. Училището беше затворено от няколко часа; на паркинга имаше само няколко коли.

Начално училище „Вали“ бе на не повече от четирийсет години, но въпреки това изглеждаше евтино и занемарено. За всеки от шестте

класа имаше отделна постройка с асфалтов покрив, свързана с другите с покрити алеи. Навсякъде имаше саксии с бръшлян и бодливи оранжеви цветя, известни като „райски птици“.

Бун мина покрай класна стая с налепени по прозорците рисунки на дъги. Някои бяха надраскани върху милиметрова хартия, при други различните цветове бяха показани в отделни ленти.

Дженифър рисуваше дъги и всичко останало с големи заврънкулки и криви. Кравите ѝ бяха червени. Конете — сини. Когато рисуваше татко си, Бун се превръщаше в купчина линии и кръгове с криви очила и усмивка.

Децата обядваха в централния вътрешен двор между постройките. На земята лежеше изгубена фланела, а на една маса самотно и тъжно стоеше термос с еднорог. Точно тук седеше и тя. Точно тук бе умряла с останалите. Нямаше плоча или паметник, които да напомнят за случилото се.

Бун беше готов да изпита твърдостта и храбростта си, но тялото му го предаде. Не можеше да помръдне, не можеше да си поеме дъх. Сякаш главата му експлодира и най-сетне изпълненият с мъка и болка вик се изтръгна на свобода.

38.

Мая и Гейбриъл стояха в аудиторията на начално училище „Плая Виста“ и гледаха как осемгодишните малчугани получават своите ангели пазители.

Медицинският кът се намираше на сцената. Параваните го скриваха, затова Мая отиде в края на помещението и застана до стената. Първо една сестра слагаше местна упойка в дясната им подлакътница. Когато ръката ставаше безчувствена, втора сестра ги водеше до доктор със сребристо устройство, приличащо на зъболекарска бормашина. Газ под налягане инжектираше РЧР чипа между кожата и мускула, след което раната се превързваше.

Всяко дете получаваше значка с надпис „Пази ме ангел!“ Родителите седяха тихо, докато възпитателката водеше учениците при приятелите им. Мая се запита какво ли са казали майките на децата си. Някои малчугани изглеждаха уплашени, едно момченце плачеше. Знаеха само, че ще бъдат принудени да изкачат няколко стъпала и да усетят бързо убождане. Истинският урок се подразбираше в прозаичното поведение на възрастните: „Ние знаем по-добре. Всички го правят. Нямах избор“.

Мая се върна при Гейбриъл в дъното на аудиторията и го попита:
— Достатъчно ли видя?

— Да. Добре са организирани. Джозета каза, че планът за имплантирането бил обявен три дни след речта на Майкъл.

— Да. Фондация „Евъргрийн“ вече е имплантирала проследяващото устройство „Защитна връзка“ на служителите си. „Ангел пазител“ е същият чип, но с друго име.

Излязоха на улицата. Джозета Фрейзър, майката на Вики, ги чакаше в автомобил със стикери на Айзък Т. Джоунс на броните. Бе едра жена с широко лице, което не се бе усмихнало нито веднъж, откакто ги взе от летището в Лос Анджелис.

— Видяхте ли ги как го правят? — попита тя, когато се качиха в колата.

— За две минути обработват по едно дете.

— И това е само едно начално училище — каза Джозета и потегли. — Освен това го правят в клиники и в някои църкви.

— И във вашата ли? — попита Мая.

— Преподобният Морганфийлд проповядваше против това. Каза, че Айзък Джоунс ни е предупредил за клеймото на звяра. Но всичко зависи от родителите и повечето от тях действат според плана. Хората се разгневяват, ако не видят превръзка на ръката на детето ти. Все едно ти казват: „Какво ти става? Нима не си добра майка? Не искаш ли онзи убиец да бъде спрян?“ — Въздъхна дълбоко. — Можеш да спориш с тях, но е безсмислено. Пророкът пише: „Не си губете времето да пеете на глухите“.

Пътуваха на север. От двете страни на магистралата бяха издигнати високи стени от шлака. Мая предположи, че предназначението им е да спират шума от движението, но бяха направени така, че се чувстваше като в коридор с наблюдателни камери на всеки крайпътен знак.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Карам ви на най-безопасното място, което знам — отвърна Джозета. — В района няма никакви камери и никой няма да проверява самоличността ви. Можете да пренощувате там. Утре сутринта ще ви осигуря кола с чиста регистрация.

— А пистолет или пушка?

— Пророкът пише, че праведниците не бива да докосват машината на смъртта и...

— Гейбриъл е странник и Табулата се опитва да го убие — прекъсна я Мая. — Един арлекин умря, опитвайки се да защити вашия пророк. Мислех си, че някои от вас вярват в „дългът не е платен“.

— Дългът беше платен, и го плати дъщеря ми. Всички в църквата знаят за саможертвата ѝ. — На лицето на Джозета се изписа болка и гняв и тя докосна един от сърцевидните медальони на шията си. — Помагам ви, защото господин Кориган бе така добър да ми се обади и да ми каже, че дъщеря ми е загинала.

В северния край на долината Сан Фернандо излязоха от магистралата и продължиха сред ниските хълмове, по които растяха дъбове. Двулентовият път се виеше нагоре по един каньон. Скоро започнаха да се появяват знаци: „Ранчо Виста — планирано селище“.

— Работа в кредитна банка — обясни Джозета. — Пасифик Виста трябваше да е ново селище, но строителят фалира. Сега банката ми е собственик на земята и аз командвам, докато адвокатите не престанат да се препират.

Спря край постройката при портата, където млад пазач седеше и слушаше бейзболен мач по радиото. Той ѝ кимна, вдигна бариерата и колата продължи по частното шосе.

— Пазачът знае ли, че ще останем тук? — попита Мая.

— Не му трябва да знае нищо. Смяната му изтича след дваайсет минути. Когато се върна, един от църковните дякони ще е поел нощната смяна.

Ранчо Виста трябваше да заема серия изсечени в склона тераси, но само една постройка беше завършена изцяло. Представляваше извънградска къща с гараж за три коли и поздравителни надписи на предната поляна. По-нагоре имаше още две къщи без поляни, следвани от дървените скелета на няколко изоставени строежа. По-нататък склонът бе само бурени и храсти.

— Това е къщата модел — каза Джозета, докато спираха. — Строителят я издигна, за да могат хората да видят с очите си какво е да живееш сред хълмовете.

Слезе от колата, отвори багажника и извади найлонов сак и хартиена торба, пълна с храна. После ги поведе по алеята и отключи предната врата.

Мая си мислеше, че къщата модел ще е празна, но тя се оказа обзаведена с прашни мебели. На бюфета имаше чаши за коктейл и бутилки с напитки, в средата на масата за кафе се мъдреше голям букет лалета. На Мая ѝ трябваха няколко секунди да осъзнае, че бутилките са празни, а цветята са от оцветена коприна и тел.

— Няма ток — каза Джозета. — Но водата не е спряна.

Последваха я в кухнята. Имаше централен барплот с гранитно покритие и скъпи уреди. В една медна купа имаше пластмасови ябълки и круши, а на масата за закуска имаше поднос с пластмасова торта.

Джозета пусна найлоновия сак на пода, остави покупките на тезгяха и все едно Мая я нямаше, каза на Гейбриъл.

— Купих сандвичи за вечеря и кифли с ягодов конфитюр за закуска. В сака има фенерче и два спални чувала. Нощем става студено.

— Благодаря ви — отвърна Гейбриъл. — Наистина сме ви много задължени.

— Когато дъщеря ми се обаждаше от Ню Йорк, винаги говореше много добри неща за вас, господин Кориган.

— Вики беше великолепен човек — каза Гейбриъл. — Имаше чисто сърце.

Лицето на Джозета се разкриви, сякаш някой я бе наръгал с нож, и тя заплака.

— Знаех, че е особена, още преди да се роди. Затова я нарекох Виктъри Оувър Син^[1] Фрейзър. Наскоро с помощта на преподобния Морганфийлд написах кратка брошура за нея. Хората искат да знаят повече. Виктъри вече не е просто моя дъщеря. А един от ангелите.

Странникът кимна съчувствено. Мая се зачуди дали няма да се наложи да стоят и да гледат как Джозета плаче. Но майката на Вики бе силна: взе чантата си и тръгна към вратата.

— Ще дойда в осем сутринта. Бъдете готови.

Стояха в дневната и я гледаха как излиза и си тръгва.

— Превръщат Вики в светица — каза Мая.

— Май натам отиват нещата.

— Но тя беше обикновен човек, Гейбриъл. А не лице от витраж. Помниш ли нощта, когато пъ в караоке бара? И как Холис я учеше да танцува?

— Светецът е просто необикновен човек с няколкостотин години отгоре.

Седнаха на масата в кухнята и загледаха как слънцето се спуска към хълмовете като оранжев балон, на който му изтича хелият. Гейбриъл реши да си вземе душ. Докато включваше компютъра си и пращаше кодирано съобщение на Липата, Мая го чуваше как пръхти под студената вода.

Джозета бе права — банкрутираният строеж беше безопасно място за пренощуване, но някои неща в къщата я изнервяха. Някой бе сложил във всяка стая снимки на женена двойка и двете им деца. На една от снимките семейството стоеше на кей, а момчето държеше голяма риба. На друга момичето беше с пачка на балерина и изправено на пръсти.

Гейбриъл се върна, извади сандвичите от торбата и ги сложи на масата. Косата му беше мокра.

— Когато бях малък, често си мечтаех за къща като тази. Нови мебели. Заден двор. Родители, които организират празненства и канят много приятели.

— И аз исках нещо такова. Къща в Хампстед и баща, който не обикаля света да убива хора.

Голямото легло в спалнята се оказа шперплатова платформа, заметната със завивки. Когато се стъмни, разпънаха спалните чували върху нея. Гейбриъл лежеше до Мая с ръка под главата ѝ. В този момент тя имаше чувството, че са отдавна женена двойка и се познават открай време. Винаги беше мислила за любовта като за страст и жертва, но тя беше и такава — момент на спокойна близост, която сякаш щеше да продължи вечно.

Гейбриъл се усмихна.

— Против „правилата“ на арлекините ли е да кажа, че си прекрасна?

— Мисля, че вече нарушихме повечето правила.

— Добре. Защото ти *си* прекрасна и съм щастлив, че тази нощ съм тук до теб.

Целуна я, обърна се на една страна и заспа. Мая седна и се опита да предположи какво ще се случи. Следващите няколко дни щяха да са опасни, но поне кракът ѝ беше почти оздравял. Макар сутрин стомахът ѝ да се бунтуваше, все още не изглеждаше бременна. Гейбриъл не бе забелязал витамините и лакомствата, които носеше в раницата си. Реши сутринта да стане по-рано и да хапне няколко бисквити, преди да започне деня.

Нощен вятър духаше от каньоните. Гейбриъл се обърна на лявата си страна и тя се загледа в него. Луната беше в трета четвърт и ивица лунна светлина докосваше тялото му. Студена светлина. Баща ѝ винаги наричаше луната така.

Чу приглушен звук в далечината — звук на приближаващ автомобил. Стана, мина по студените плочки, излезе в дневната и надникна между завесите. Пред къщата беше паркирана спортна кола с две врати и гюрук, фаровете ѝ осветяваха склона. Шофьорът-сянка изключи двигателя и излезе. Държеше нещо в дясната си ръка. След миг Мая различи късия силует и извития пълнител на автомат.

Изтича обратно в спалнята и разтърси Гейбриъл да го събуди.

— Бързо се обличай. Трябва да се махнем оттук!

— Защо? Какво става?

— Навън има някой.

Полусънен, Гейбриъл навлече панталоните и ризата си.

— Сигурно е просто приятелят на Джозета.

— Не ми се вярва дякон да носи автомат.

По вратата задумка юмрук. Гейбриъл приключи със завързването на обувките си, а Мая грабна фенерчето и праметна тубуса с меча през рамо.

— По-бързо! Ще излезем отзад.

Гейбриъл отвори плъзгащата се врата и излязоха в двора. Мая си помисли дали да не изтичат по улицата, като се прикриват зад храстите, но незабавно отхвърли идеята. Не познаваше терена, а атаката можеше да дойде от всяка посока. Правилото на арлекина гласеше: „Избери пътя на врага си“.

Някой с трясък влезе в къщата. Мъжът с автомата. Извика нещо, но думите му бяха неразбираеми.

— Стой до мен — прошепна Мая. — Ще се барикадираме в друга къща.

Изтичаха по тротоара и се втурнаха през улицата към една от къщите, която така и беше останала без алея и външно оформление. Гейбриъл заобиколи и изрита кухненската врата.

Празната къща миришеше на катран и борови дъски. Нямаше полилеи; голите жици висяха от тавана като корени в пещера.

Мая поведе Гейбриъл по късия коридор към спалнята.

— И сега какво? — попита той.

— Ще чакаме.

— Ами ако ни открие?

— Тогава ще бъде неприятно изненадан. — Тя подаде на Гейбриъл фенерчето и посочи отсрещната стена. — Заставаш там. Щом влезе в стаята, светни директно в очите му.

— А ти?

Мая изтегли меча от ножницата и зае позиция до вратата.

— Той има автомат. Ще реагирам колкото мога по-бързо.

Изминаха пет минути преди нападателят да изрита предната врата. Стъпки отекнаха по голия под, скърцаха врати — мъжът

претърсваше къщата. Ругаеше тихо всеки път, когато откриваше празна стая.

Отново стъпки. И после тъмна фигура замръзна в коридора. Гейбриъл включи фенерчето и Мая вдигна меча си.

— Тук сте значи! — каза познат глас.

— Холис! Ама че изненада! — Гейбриъл се разсмя и свали фенерчето. — Как ни намери?

— Свързах се с Липата. Той ми каза, че сте тук.

Мая излезе от засадата си.

— Радвам се да те видя, Холис. Помощта ти определено ще ни е от полза.

— В колата имам пушка и два сигурни телефона. Но първо трябва да изясним нещо. Смених името си, Мая. Липата прие тази промяна. Искam и твоето позволение.

Гейбриъл го погледна объркано.

— Какви ги говориш? Не ти трябва позволение, за да използваш фалшиво име. Всички сме с подправени паспорти.

— Няма предвид паспортите. — Мая прибра меча в ножницата. — Какво име ще използваш?

— Свещеника.

— Наистина ли желает този живот, Свещенико?

— Приемам го.

— Наистина ли желает тази смърт?

— Приемам и нея.

Мая си спомни как Холис и Вики вървяха хванати за ръце по Катерин Стрийт в Ню Йорк. Двамата любовници си бяха отишли завинаги.

— Проклет от плътта — тихо рече тя.

— Да — каза Свещеника. — Но спасен от кръвта.

[1] Победа над греха — Б. пр. ↑

39.

Бун мина прохода Сепулведа в часа пик и продължи към Лос Анджелис. Хиляди коли пълзяха по магистралата като мудни кръвни клетки в запушена артерия. Повечето хора седяха и слушаха музика или безкрайното бърборене на следобедните предавания. Бун беше следил някои от тях и му бе станало смешно от постоянното използване на думата „свобода“. Новият обществен ред нямаше нищо общо със свободата. Приличаше по-скоро на една фабрика, която бе посетил навремето в Хонконг — морковите вървяха по конвейера, компютър автоматично отделяше дефектните, а останалите отиваха за опаковка и продажба.

През последните осем години се бе посветил на унищожаването на враговете на Братството и установяването на Паноптикона. Понякога работата бе опасна или неприятна, но рядко му се бе случвало да преживява моменти на съмнение. Сега имаше чувството, сякаш небето се е пропукало като кристално кълбо. Опита се да се съсредоточи върху текущите си задачи — мини в съседното платно, наблюдавай колата пред теб, — но разбунтувалият се ум продължаваше да повдига въпроси. Почти се зарадва, когато Карлос Рамирес му звънна по телефона. Разсейването му дойде добре.

— Имаме проблем, господин Бун. Дойл е зле.

— Сутринта му нямаше нищо.

— Да, зная. След като разговаряхте, тръгнахме към Кълвър Сити и се регистрирахме в хотела. Всичко беше наред, но следобед Дойл каза, че го боли корем, и си легна.

— Сега как е?

— Още лежи, пъшка и се поти много. Канеро и Райлс са при мен. Мислят, че може да е някаква болест, която е пипнал в Тайланд. Нали се сещате, малария или нещо от сорта. Да го водим ли в болница?

— Не.

— Тогава какво да правим?

— Сложете лед в торбички и ги поставете при врата и под мишниците му. В момента пътувам. След десет минути съм при вас.

Кълвър Сити бе отделно градче, заобиколено от Лос Анджелис. През Втората световна война в него се бяха намирали повечето холивудски студия, но сега от тях бе останало само едно.

Хотел „Кълвър“ беше триъгълна сграда в центъра. Приличаше на дълъг и тънък дядо, заобиколен от бърбореща тълпа винарни и ресторантчета.

Бун влезе и взе асансьора до двата резервирани апартамента на осмия етаж. Почука, но никой не отговори. Нима вече бяха отвели Дойл в болницата? Защо не му се бяха обадили?

Стаите бяха платени с кредитна карта от фиктивна корпорация на Каймановите острови. Бун слезе във фоайето и показа картата на младия служител на рецепцията. Получи два електронни ключа, върна се на осмия етаж и влезе в първия апартамент.

Майрън Райлс, бивш полицаи от Тексас, лежеше мъртъв на пода в локва кръв. Вторият от екипа, Антъни Канеро, бе проснат на дивана с дупка в челото. Стената зад него изглеждаше така, сякаш някой е пръснал червено мастило по белия гипс.

Бун извади пистолета, приближи вратата на спалнята и я бутна. Карлос Рамирес лежеше до леглото с отметната назад глава и изненадана физиономия. Дойл явно бе успял да го сграбчи и да му счупи врата.

И после какво? Бун се върна в дневната и забеляза, че по пода са пръснати парчета дунапрен и плат. Дойл бе взел пистолета на Рамирес и беше използвал възглавница от леглото като заглушител. Забеляза и други подробности — на килима лежаха два портфейла и празен колан-джоб. Джинсите на двамата наемници бяха почернели от кръв. Бун огледа раните им. След като ги беше убил, Дойл бе стрелял и в слабините им.

Къде беше изчезнал? В пустинята? Това бе логичният избор. Бун си спомни изражението му по време на сутрешния разговор. „Измислих история за вас. Но историята трябва да има край“.

Апартаментът изглеждаше необичайно тих, като царство на мъртвите. Бун си помисли дали да не се обади на полицията, но се отказа. Наблюдателните камери на хотела го бяха заснели и беше разговарял с двама — не, с трима — хотелски служители. Полицайте

веднага щяха да решат, че той е главният заподозрян. Колкото до Дойл, вече нямаше никакви данни, че изобщо съществува — през последните няколко седмици компютърният екип на фондация „Евъргрийн“ систематично бе премахнал Дойл от базите данни на няколко страни. Убиецът се бе превърнал в модерен дух, създание, което се носеше из света като призрак в запустяла къща.

Бун взе трите портфейла и фалшивите идентификационни карти, постави знак „Не безпокойте“ на двете врати и напусна хотела по аварийното стълбище. Докато караше на север през жилищните квартали, мина покрай къща, приличаща на миниатюрен замък, и хижа с двуметров кръст, издигнат в градината отпред. На Линкълн Булевард колите се бяха наредили на опашка при крайпътен ресторант с огромно пиле на покрива. „Спокойно — каза си той. — Каква е непосредствената ти цел?“ Трябваше да вземе пачките пари, които бе оставил в стаята си в хотел „Шангри Ла“. Дойл имаше преднина няколко часа и в момента пътуваше на изток към пустинята Мохаве.

Набра номера на Ларс Райхард, директора на компютърния център в Берлин.

— Обаждам се от Лос Анджелис. Познахте ли гласа ми?

— Да, сър.

— Тримата ни наемни служители вече не са способни да работят за нас на каквато и да било длъжност. Четвъртият, онзи от Тайланд, вече не поддържа контакт с началника си.

Последва дълга пауза, докато Райхард обмисляше последствията от чутото.

— Разбирам, сър.

— Групата ни използваше кредитни карти, издадени на името на корпорация, регистрирана на Каймановите острови. Искам да ги прекратите незабавно и да изтриете всички данни за въпросната компания.

— Това ще отнеме време, сър. Ще трябва да влезем в базата данни на банката.

— Тогава се заемайте веднага. Имаме само няколко часа преди тези лични проблеми да станат публично достояние.

Подхвърли телефона на съседната седалка и намали на един светофар. В хотелската му стая имаше около двадесет хиляди долара.

След като намереше Дойл — и го убиеше, — щеше да се опита да излезе от Мрежата.

Бун не беше проектирал Паноптикона, но познаваше всяко помещение на невидимия затвор. Ако наистина искаше да се скрие, вече нямаше да може да използва регистриран мобилен телефон или обикновен имейл. Трябваше да плаща винаги в брой и да избягва летища и правителствени служби.

Камерите го следяха, когато спря на паркинга на хотела, слезе от колата и забърза към стаята си.

Влезе в апартамента и замря. Нещо не беше наред. Вратата на кухнята беше полуотворена, както и вратата на спалнята. Така ли ги беше оставил?

Докато вадеше пистолета си, вратата на кухнята се отвори и се появи чернокож мъж с плитки и автомат в ръце. На Бун му трябваше секунда да познае Холис Уилсън.

— Пусни оръжието на пода, Бун. Внимателно и бавно. А сега две крачки назад.

— Както кажеш, Холис.

— Вече ми викат Свещеника. Сложи си ръцете на тила и сплети пръсти. Добре. Много добре.

Вратата на спалнята се отвори и от нея излезе Мая с пушка. Бун си спомни как я беше виждал в Прага, когато вървеше по калдъръмените улици. Беше минала само година, но сега тя изглеждаше много по-стара. И сега той щеше да умре, защото бе убил баща ѝ.

Арлекинът вдигна пистолета му и го затъкна в колана си. После попита Холис:

— Претърси ли го?

— Още не.

Мая остави пушката на дивана и в дясната ѝ ръка се появи кама. Пристъпи бързо към Бун и той се стегна за болката, когато острието се заби между ребрата му. Вместо това острието само разтвори сакото му и разкри кобура. После се плъзна по външната страна на крака му и смушка глезените, за да се увери, че не носи оръжие и там. След като приключи, Мая отстъпи назад и се вгледа в лицето му.

— Мислехме си, че се движиш с няколко наемници. Какъв е проблемът, Бун? Да не би фондация „Евъргрийн“ да прави съкращения?

— Трима от хората ми са мъртви — рече Бун. — Спешно е. Трябва да говоря с Гейбриъл Кориган. Можете ли да се свържете с него?

Двамата арлекини се спогледаха. В следващия миг Гейбриъл се появи на вратата на спалнята и каза:

— Може да се уреди.

40.

Като дете Мая бе учена да планира, никога да очаква. Имаше важна разлика между тези два начина на мислене. Когато се упражняваше по кендо, се опитваше да е готова за всичко и никога да не приема, че противникът ѝ ще действа по точно определен начин.

Макар подобно нещо да бе възможно в сражение, беше трудно да се приложи и в останалите аспекти на живота ѝ. След смъртта на баща си винаги се бе питала какво ще се случи, когато най-сетне се добере до Нейтан Бун. Във фантазиите ѝ той обикновено беше слаб или ранен. Щеше да признае различните си престъпления и да проси милост.

А сега истинският Нейтан Бун, шефът на охраната на фондация „Евъргрийн“, седеше в средата на стаята до стъклена маса за кафе и ваза с цветя и не изглеждаше слаб или уплашен. Без да обръща внимание на двамата арлекини, той отговаряше на въпросите на Гейбриъл.

— Значи си намерил този Дойл в Тайланд и си го върнал в Америка?

— Точно така.

— И той е убил четиринайсет деца?

— Не. Децата са живи. Наредих на двама от екипа ми да ги откарат в пустинята Мохаве. Наехме една изоставена златна мина край градчето Розамънд.

— Но в крайна сметка щяхте да ги убиете — обади се Свещеника.

— Не бях сигурен какво ще се случи. Ситуацията е необичайна.

— Със сигурност нямаше да ги пуснете да си идат. — Свещеника стрелна с поглед Гейбриъл, сякаш казваше: „Позволи ми да убия този кучи син“, но странникът не откъсваше очи от Бун.

— Разбирам защо не би могъл да го направиш — рече Гейбриъл.

— Не си искал тези деца да умрат като дъщеря ти.

— Откъде знаеш това?

— Историята беше разгласена от всички вестници. Съпругът на учителката на дъщеря ти отишъл в училището и застрелял жена си. После убил и няколко от децата.

Бун с мъка си пое дъх.

— Мразеше жена си, но защо трябваше да убива децата? Дъщеря ми беше невинна.

— А година след случилото се си постъпил във фондация „Евъргрийн“ — каза Гейбриъл. — Или ти си ги намерил, или те са открили теб.

— Обади ми се Кенард Наш и ме отведоха в Ню Йорк. Имаха досието ми от армията и знаеха за миналото ми като разузнавач. Наш ми показва модела на Паноптикона и ми обясни системата. Добави, че дъщеря ми щяла да е все още жива, ако всичко се контролирало и наблюдавало. Каза ми какво да правя и започнах работа. Трябва да разберете нещо. *Винаги съм изпълнявал заповеди.*

Изрече последните думи така, сякаш му бяха катехизис.

— Дъщеря ти е била убита и затова си наел Мартин Дойл да убива още деца, така ли? — попита Мая.

— Именно затова трябва да ме пуснете. Мисля, че Дойл е отишъл в пустинята да довърши работата.

Гейбриъл се обърна към Мая.

— Тръгни към Розамънд с Бун. Вижте дали можете да спасите децата.

— Най-вероятно лъже, Гейбриъл. Дори не знаем дали Мартин Дойл съществува.

— Ще идем в „Кълвър“. Ако разказът му се потвърди, ще ти звънна на мобилния. След двайсет минути ще знаеш дали Бун казва истината. — Гейбриъл се обърна към Свещеника. — Ако смяташ да ми помогнеш, намери брат ми и се погрижи за бодигардовете му.

Мая отиде в спалнята, свали одеялото от леглото и уви с него пушката си. За момент си помисли да повика Гейбриъл и да му каже тайната си, но бързо се отказа. Тръгваше на път с човека, който беше убил баща й.

Бун и Мая излязоха на хотелския паркинг и застанаха до наетата кола.

— Аз ще карам — каза той. — Можеш да седнеш зад мен и да ме застреляш когато решиш. Най-добрият момент ще е, когато стигнем мината.

Мая го изчака да се настани зад волана, след което седна отзад и остави пушката до себе си. Извади пистолета на Бун и свали предпазителя. Дразнеше се, че той е прав — най-добре беше да го убие, когато колата спре пред мината. Но трябваше също да намери оправдание и да му каже да отбие от пътя, когато приближат целта. Трябваше да вземе решение след около час.

Вече бе свикнала с ландшафта на Лос Анджелис, който така се различаваше от Лондон и Рим. Магистралите му бяха могъщи реки, които минаваха през паркове и квартали. Навсякъде имаше табели за автомивки и центрове за измерване на смога. В Голямата машина колите и хората бяха движещи се предмети, които можеха да се следят.

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Беше Свещеника.

— Къде си?

— На магистралата, в източна посока.

— Мъжът, с когото пътуваш, ни каза истината. Току-що намерихме три мъртви плъха.

— Махайте се оттам и помогни на приятеля ни да намери брат си. Ще се обадя, когато получа повече информация.

Когато прекъсна връзката, Бун я погледна през рамо и попита:

— Какво каза Холис Уилсън?

— В хотелската стая имало три трупа.

— Дойл е умен. Няма да се даде лесно.

— Карай — каза Мая. — Ще измисля нещо, когато стигнем.

Завиха по щатско шосе 14 — четирилентов път, който изкачваше верига ерозирали хълмове, покрити със суха растителност. На всеки петнайсетина километра имаше градче с еднакви ресторантчета, разположени между „Старбъкс“ и „Макдоналдс“. Мая не пропускаше нито един знак, но погледът ѝ непрекъснато се връщаше към мъжа зад волана. „Най-добрият момент ще е, когато стигнем мината“.

— Ти уби баща ми.

— Да. Опитах се да го накарам да ми съдейства, но не се получи. Тръна беше много голям инат.

— Така или иначе щеше да го убиеш.

— Вярно е. Нямаше логична причина да го държа заключен някъде.

Бун погледна в огледалото и премина в другото платно. Спокойният му глас и липсата на емоции ѝ напомняше за един човек — баща ѝ.

— Смятам да те убия — каза тя. — Но в известен смисъл ти вече си мъртъв. Ти си картонена кутия, в която няма нищо. Не те е грижа за никого и никой не го е грижа за теб.

— Беше ме грижа за дъщеря ми. — За първи път гласът на Бун бе колеблив и изпълнен с болка. — Бих умрял вместо нея онзи ден, но останах жив. Не зная защо живях.

Прехвърлиха хълмовете и видяха магазините и уличните светлини на долепените един до друг Палмдейл и Ланкастър. Това бе най-далечната точка на разпрострелите се предградия, чиито жители всеки ден пътуваха от центъра на Лос Анджелис до ипотекираните си фамилни къщи. Веднага щом отминаха района, пустинята Мохаве ги обгърна от всички страни. Единствените светлини тук бяха осветените билбордове на индиански казина и клиники за пластична хирургия. „Променете външния си вид! Променете живота си!“ — крещеше един от надписите, а над него някакъв пластичен хирург с гладка кожа, доктор Патмор, се хилеше като идол на съвършенството.

Розамънд бе пустинно селище за пилотите и военните, които работеха във военновъздушната база „Едуардс“. Населението бе толкова мобилно и непостоянно, че минаха покрай паркинг, на който имаше къщи на колела. Излязоха от магистралата, минаха покрай един търговски център и завиха надясно край местната гимназия. Изкривени дървета растяха край пътя, а в далечината се виждаше планина с три върха. Беше отделена от всичко друго и се открояваше така, сякаш земята бе изхвърлила нещо зловредно и го бе запратила нагоре към небето.

Бун излезе от асфалтирания път и спря пред порта с голям надпис „Частна собственост! Влизането забранено“.

— Този път води нагоре към мините.

— Колко още остава?

— Пет-шест километра.

— Изгаси фаровете и карай бавно.

Бун отвори портата, върна се в колата и продължи по черния път към планината. Имаше луна и звезди, но пътят беше обрасъл с бурени и лесно можеха да го изгубят. След първия километър Мая свали прозореца. Чуваха се щурци и хрущенето на чакъла под гумите.

Бун спря пред входа на изоставена златна мина в средата на склона. Мястото бе оградено със сигнална ограда с бодлива тел отгоре, навсякъде имаше надписи „Влизането забранено“. Някой вече беше дошъл тук — пред заключената с верига и катинар порта беше паркирана червена кола.

Слязоха. След като Бун я беше довел до златната мина, от съществуването му нямаше смисъл. Пушката беше шумно оръжие. По-добре беше да му пререже гръкляна.

— Той е тук — каза Бун. — Това е колата на един от наемниците ми. Дойл я е взел, след като е убил хората в хотела.

Мая погледна нагоре по склона. Светлини маркираха виещ се към върха на планината път.

— Кой пази децата?

— Двама от хората ми. Ще се усъмнят, ако Дойл се появи сам.

Бун отиде при червената кола, отвори вратата и огледа боклука, оставен от Дойл на предната седалка. Мая докосна камата под якето си, но се поколеба и не я извади.

„Нека съдбата решава“, помисли си и извади генератора на случайни числа. Четно число означаваше смърт; нечетно щеше да отложи решението ѝ. Натисна копчето. На екрана замига 3224. Произволният номер изискваше смърт, но предизвика контрареакция, която беше незабавна и сигурна. „Не искам това — помисли си тя. — Не съм такава“. Скри устройството преди Бун да се обърне към нея.

— Вътре има стерилен бинт и марля.

— Възможно ли е някой от хората ти да го е ранил?

— Едва ли. Най-вероятно си е купил нож и е махнал проследяващите чипове.

Мая извади от колана си автоматичния пистолет на Бун. Той стоеше спокойно, сякаш очакваше да бъде екзекутиран, но тя му подаде оръжието с дръжката напред.

— Не вдигай никакъв шум, докато се изкачваме. Ще сме лесни мишени в мига, в който се озовем на светло.

Свещеника ѝ беше дал пушка с рязана цев и кожен ремък. Напомняше ѝ на *лупара*, каквито носеха мъжете в Сицилия. Мая праметна ремъка през рамо, скочи на веригата и се промуши през отвора между вратите. Бун я последва и двамата тръгнаха нагоре към мината.

Въздухът бе студен, чист и миришеше на градински чай. Единственият шум идваше от генератора на мината — бръмчеше като косачка, изоставена от объркания си собственик наред пустинята.

Първата постройка беше шперплатова, с ламаринен покрив. Светлината проникваше през налепените по прозорците стари вестници.

— Какво има вътре? — попита Мая.

— Тук двамата пазачи спят и готвят.

Една дъска изскърца, когато стъпиха на верандата. Мая се опита да надникне през прозорците, но вестниците ги покриваха напълно. Тя вдигна пушката и прошепна на Бун:

— Отвори вратата и се дръпни настрани.

Той бавно натисна дръжката и бутна вратата. Мая се втурна вътре.

Имаше само едно дълго помещение с хладилник, газова печка и кухненска маса. На пода до един преобърнат стол лежеше труп. В средата на бялата му тениска имаше тъмно петно кръв, втора рана се виждаше под катарамата на колана му.

— Кой е този?

— Бивш австралийски полицаи. Казваше се Вос.

— Къде са децата?

— Сложихме нарове в сградата за обогатяване на рудата.

Върнаха се в мрака и продължиха нагоре покрай машини за трошене на камъни. След разбиването рудата минаваше през филтри и корита, а после се товареше на колички и се откарваше към депото за обогатяване.

В депото светеше и Мая чу радостна музика от телевизор. Опря приклада на рамото си и рязко отвори вратата. В средата на помещението имаше походни легла. Телевизорът върху масата показваше програма с танцуващи животни. Още един мъртвец лежеше на няколко крачки от телевизора с отворена уста и очи.

— Само двама ли бяха?

Бун кимна.

— Може би Дойл е отвел децата в пустинята.

— Не мисля. Тъмно е. Не би могъл да ги намери, ако се разбягат.
Да вървим в мината.

Излязоха от депото и тръгнаха по тесните релси, по които някога бяха минавали количките. Недалеч от върха на планината над шахтата бе вдигната конструкция от стоманени греди. Електромотор задвижваше лебедка, която вдигаше и спускаше стоманена клетка, в която бяха товарили количките.

— Това товарен асансьор ли е?

— Да — отвърна Бун. — Ако е свалил децата в шахтата, те не могат да избягат и ние не можем да ги спасим.

— Защо?

— Ще чуе лебедката, когато вдигнем клетката. И ще убие всички, преди да успеем да слезем.

Мая огледа района.

— Случайно да си чел „Пътят на меча“ на Врабеца?

Бун кимна.

— Там има глава за оценяване на противника. Най-слабият противник е онзи, който очаква победа.

— И мислиш, че Мартин Дойл попада в тази категория?

Мая вдигна един омазан с грес стар пешкир.

— Той очаква да чуе асансьора, но това няма да се случи.

Раздра пешкира на две, праметна пушката през врата си и се качи на подпорите. Уви кърпата около стоманеното въже и увисна в средата на шахтата.

— Идвам след теб — каза Бун.

— Не е необходимо.

— Това е моя отговорност.

Спускане няколко метра. Стоп. Още малко надолу. Стоп. Преди година бе срещнала баща си в Прага и бе наръгала човек в една алея. Оттогава животът ѝ се оформяше от онова, което бе скрито от очите. Имаше чувството, че се спуска в някакъв таен свят. Някъде под повърхността щяха да бъдат убити невинни души.

Въжето се разлюля и тя едва не се изпусна. Погледна нагоре, видя, че Бун е на десетина метра над нея и също се спуска, и се опита

да продължи малко по-бързо. Стискаше въжето с крака, за да контролира спускането си.

Накрая стигна тавана на кабината и спря. Очакваше всеки момент Дойл да нападне.

Нищо не се случи и тя слезе в главния тунел на мината. Светлината идваше от покрити с прах крушки, закачени на оранжев кабел. Тунелът се разклоняваше в две посоки, но отляво чу гласове. Деца пееха в хор с уплашени треперливи гласове:

— *Щастлив ли си, не се плаши,
плесни с ръце...*

Притиснала пушката към гърдите си, Мая тръгна по тунела. Малки ръчички пляскаха. Пеенето продължаваше. После чу мъжки глас да отеква от каменните стени.

— Хайде всички, по-силно! По-силно!

Мая стигна завоя на тунела и видя пленените деца. Пред тях стоеше едър мъж — като някакъв диригент на хор, недоволен от представянето им. Децата го гледаха покорно и с ужас, докато мъжът отмерваше ритъма с ръка.

— *Щастлив ли си, не се плаши,
плесни с ръце и покажи...*

— Не пляскайте — каза Мая.

Дойл посегна към пистолета си и докато се завърташе към нея, тя стреля. Сачмите го отхвърлиха назад и той рухна на земята. Тялото му се сви в спазъм и се отпусна. Злата сила, която го движеше в този свят, се стопи, оставяйки само един труп.

Мая остана замръзнала в този момент на унищожение, а децата се разплакаха.

Сълзите и уплашените им лица промениха всичко. Тя праметна пушката на гръб, за да не я виждат, пристъпи напред и заговори с успокояващ тон:

— Спокойно. Всичко е наред. Никой няма да ви нарани.

Хвана едно момиченце за ръка и го поведе заедно с останалите през тунела.

— В безопасност сте. Лошият човек го няма. Сега ще се върнете при семействата си.

Бун ги чакаше на дъното на шахтата. Вратата на асансьора изскърца пронизително, когато я отвори. Децата забързаха в клетката

като малки пиленца, опитващи се да скрият от ястреб, но вместо да влезе след тях, Бун затвори вратата и се обърна към Мая. Изглеждаше така, сякаш току-що е изгубил битката.

— Има още едно дете.

— Какво?

— Тялото на още едно дете, в края на терминала. Нямаше я в списъка.

На Мая ѝ прилоша. Беше влязла в планината и бе унищожила този демон, но се бе провалила. Без да мисли, докосна корема си. Цялата ѝ предпазливост се изпари, докато следваше Бун в тунела към Т-образната пресечка.

Беше готова да види труп, но там имаше само чакъл и прах. Внезапно Бун извади пистолета си и се обърна към нея. Нямаше начин да се защити.

Бун се взира в нея сякаш цяла вечност. Мая виждаше мъката и болката в очите му.

— Прости ми.

Мая кимна. „Да. Прощавам ти“.

С бързо движение Бун вдигна пистолета и се застреля в главата.

41.

Свещеника използва електронния ключ на Бун, за да влезе в стаята на хотел „Кълвър“. Моментално видя двата трупа на пода и на дивана. Сложи найлонова торба на ръката си, завъртя дръжката и влезе в спалнята. Третият наемник лежеше до леглото с изненадана физиономия.

Докато стоеше до мъртвия, Свещеника си спомни цитат от събраните проповеди на Айзък Джоунс. „Глупакът призовава демон да жъне нивата му и да му носи вода. Но демонът ще унищожи господаря си“.

— И още как — промърмори Свещеника. Изглежда, демонът на Бун избиваше всичко около себе си. Като внимаваше да не стъпи в кръвта, Свещеника провери банята и килера, след което звънна на Мая.

— Току-що намерихме три мъртви плъха.

— Махайте се оттам и помогни на приятеля ни да намери брат си — каза Мая. — Ще се обадя, когато получа повече информация.

Свещеника излезе от сградата и се върна при колата. Когато претърсваха стаята на Бун, Мая бе намерила кафяв плик с черно-бели снимки на отвлечените деца. Гейбриъл седеше на предната седалка и ги разглеждаше.

— Бун каза истината. В стаята има трима убити. Сега какво ще правим?

— Може би сега е моментът да предизвикаме Братството. Ако децата са все още живи, това ще подкрепи версията ни.

— Реч ли ще изнасяш?

— Да изчакаме Мая да се обади. Ако новините са добри, ще активираме Червея на откровението. В раницата имам лаптоп и уебкамера. Трябва да влезем в интернет на място, където няма да ни пречат.

— Може да използваме салона ми за бойни изкуства. Учениците ми продължават да го държат.

Зави на юг и пое през стария си квартал. Познатите гледки се носеха покрай колата. Начално училище с телена ограда. Магазинче за понички с решетки на прозорците. Редица палми с графити по тях, бележещи границите на различни улични банди.

В центъра на Лос Анджелис имаше небостъргачи, но като цяло градът се състоеше от евтини двуетажни постройки с хоросанови фасади. Сега Свещеника не чувстваше никаква връзка с определен град, език или име в паспорт. Толкова много неща на този свят бяха просто светлини, играещи по дансинг.

Старата школа по бойни изкуства се намиреше в един минимол на Флорънс Авеню. Магазинът за алкохол си бе все още там, но онзи за видеокасети бе заменен с козметика. Двамата му най-добри ученици Марко Мартинес и Дани Ву не бяха сменили надписа на витрината, но бяха добавили знак на прашната ивица до тротоара. На него имаше четирима души — чернокож, бял, латиноамериканец и азиатец, които летяха във въздуха в различни бойни пози. Отдолу пишеше: „Мисли. Чувствай. Бъди истински. Защити се!“

— Ще се налага ли да влизаме с взлом? — попита Гейбриъл.

— Има ключ за извънредни ситуации. Може още да е на мястото си.

До входа на школата имаше саксия с кактус. Свещеника разрови почвата и намери фалшив камък с тайник. Извади ключа, отвори вратата и въведе Гейбриъл в приемната.

Стъклената витрина с наградите му по карате и каперия все още бе на мястото си, но някой бе добавил и още нещо. На стената бе окачена негова снимка в рамка с надпис „Холис Уилсън. Нашият учител. Нашият майстор. Нашият водач“. Под снимката имаше лавица, на която хората бяха оставили молитвени свещи, златни медали от наскоро спечелени състезания и сгънати листчета. Свещеника разгъна едно от тях и го прочете: „Воинът използва силата на мозъка си, за да бъде разсъдлив, и силата на сърцето си, за да действа по инстинкт“. Той им го беше казал. В един друг живот.

— Това е нещо ново.

Гейбриъл се разсмя.

— Винаги си имал голямо его. Но не съм предполагал, че ще направиш олтар на самия себе си.

— Точно това е. Олтар. Сякаш съм мъртъв.

— Сега имаш възможността да видиш наследството си. Личи си, че си променил живота на някои хора.

Минаха през двете съблекални и влязоха в дълго помещение без прозорци с огледало на едната стена и малък офис в края. Някой беше сложил лавица за книги и бе почистил разхвърляното бюро. Докато Свещеника нагласяше уебкамерата и свързваше компютъра към кабела за интернет, Гейбриъл се обади на Симон Лумброзо.

— Мисля, че скоро ще предложим на света Откровение. Кажи на всички групи да са готови.

Гейбриъл седна на бюрото и включи камерата. Лицето на странника се появи на монитора, но се губеше в сенките. Свещеника включи всички светлини в офиса и нагласи настолната лампа. Когато всичко беше готово, Гейбриъл влезе в Мрежата и звънна по телефона на Козодой в Лондон.

— Обажда се приятелят ти от Америка. Май е време за посланието. В момента съм в сайта ти. Можеш ли да ме видиш? А звукът как е? — Гейбриъл свали мобилния телефон и се обърна към Свещеника. — В раницата има микрофон. Козодой казва, че ме чува лошо.

— Няма проблем. — Свещеника закачи микрофона на ревера на Гейбриъл и го включи в компютъра.

Гейбриъл изключи телефона и започна да наглася лампата.

— Сега ни остава само да чакаме. Да видим какво става в пустинята.

Свещеника излезе от офиса, отиде до хладилника и извади две бутилки вода. Даде едната на Гейбриъл и започна да крачи напред-назад в залата, като се гледаше в огледалото. Какво щеше да стане, когато на сутринта Томи или Марко отвореха школата? Щяха ли да забележат, че някой е влизал? Беше прекарал години тук, беше учил хората, беше се опитвал да им покаже един по-добър път. А сега се бе превърнал в божество на дома, в дух пазител, бдящ над ново поколение ученици.

Чу звъна на телефона и забърза към офиса. Гейбриъл говореше с Мая и се усмихваше.

— Великолепно! Добре. Разбирам. Внимавай и се върни в града при първа възможност. След пет минути пускам съобщението.

Затвори и клавиатурата затрака под пръстите му.

— Децата са живи. Мая се обажда на местния шериф. Ще изчака на един страничен път, докато не пристигне полицията.

— Ами Дойл?

— Мъртъв е, а май и Бун се е самоубил.

— Табулата няма да е особено щастлива.

— Да им дадем още една причина за безпокойство.

На екрана проблеснаха думи. „Звукът е добър. Образът е добър. Готови за предаване. Козодой“. Свещеника беше нащрек и готов. През годините Паноптиконът ставаше все по-голям и всеобхватен. Сега някои от стените му щяха да рухнат.

Гейбриъл се изправи в стола.

— Дай ми десет секунди.

Свещеника вдигна ръка и отброи последните секунди. Четири. Три. Две. Едно.

И странникът заговори.

42.

— Здравейте, аз съм Гейбриъл Кориган.

Разбирам, че сте изненадани да видите лицето ми на вашия монитор. Някои от вас сигурно натискат трескаво бутона за изтриване или се чудят дали да не изключат компютъра си от захранването.

На първо място искам да ви успокоя, че компютърът ви е невредим и не сте изгубили никаква информация. Посланието ми до вас е еднократно. Когато завърша, това видео ще спре и никога няма да се появи отново без ваше разрешение. Можете да го изтриете или да го пуснете отново, като потърсите в харддиските си файл с име *откровение*.

В момента се намирам в Съединените щати, в Калифорния, където се случи нещо ужасно. Четиринадесет деца изчезнаха... — Гейбриъл вдигна снимка на едно от отвлечените деца. — В това число и едно момченце на име Роберто Кабрал.

Хората, слушащи това съобщение, са от различни националности и говорят различни езици. Но всички вие много добре разбирате, че загубата на дете събужда силни емоции. Живеещите в Калифорния родители са уплашени. Тревожат се, че не са в състояние да защитят децата си.

В края на обръщението си ще ви съобща новини за изгубените деца, но първо трябва да обясня защо се случва всичко това. Изчезванията не са някакво случайно събитие, причинено от побъркан човек. Отвлечането на децата е част от сложен план, създаден от брат ми Майкъл Кориган, който в момента ръководи фондация „Евъргрийн“.

Фондацията е публична фасада на група, наречена Братството, тайна организация, съществуваща от много години. Нейните членове стоят в сянка, като насочват нашите лидери към система на всеобхватен обществен контрол. Всеки, който е забелязал настъпващите по цял свят промени, може да долови присъствието и

силата им. Мъжете и жените, членуващи в Братството, имат една-единствена цел — да покварят живота ви.

Сега някои от вас сигурно се питат: „Братството лява или дясна организация е? Каква е политическата им философия?“

Подобни въпроси не са погрешни, а просто несъществени. В нашата нова епоха идеологиите отмират. Политическите девизи са се превърнали в кодови думи за различни културни и икономически групи. В повечето страни левите и десните правителства преследват една и съща цел — да подсилят технологията, която следи живота ни. Тази всепроникваща система на електронно наблюдение се нарича Голямата машина.

Някои от вас вече са започнали да усещат тази нова система. Една сутрин се събуждате, оглеждате се и разбирате, че наблюдателните камери са навсякъде. И имате чувството, че сте попаднали в някакъв огромен електронен затвор.

Но тези камери са една нищожна част от Голямата машина. Всяко по-силно правителство на света чете вашите имейли и подслушва телефонните ви обаждания със сканиращи програми, които реагират на определени думи и фрази. Служби по сигурността и корпорации наблюдават банковите ви сметки и активността на кредитните ви карти. Мобилните ви телефони и автомобилите ви дават информация за местонахождението ви и какво правите.

Обикновено виждаме камерите, но останалата част от нашия затвор е невидима. Сложни софтуерни програми извличат информация от вашите покупки, от работата ви, от медицинското ви досие и създават картина-сянка на вашия живот. Различни бази данни се комбинират в тотална информационна система и тези данни ще бъдат съхранени завинаги.

Много хора с радост ще се откажат от личното си пространство срещу малки подобрения в начина си на живот. „Не съм направил нищо нередно — мисли си добросъвестният гражданин. — Защо тогава да се тревожа?“

Наблюдават ни, но кой командва това наблюдаване? Макар че някои от нас доброволно предлагат личния си живот на Голямата машина, ние нямаме представа как се използва тази информация и кой я използва. Престъпници могат да създадат копия на самоличността ни. Корпорации могат да манипулират потребителското ни поведение.

Правителства могат да оформят мнението ни и да смазват несъгласните. Ние сме видими, но те са безлични. От нас се иска да живеем в прозрачна къща, докато имащите власт са скрити.

За да оправдае тези промени, Братството използва политиката на страха. Крале и диктатори винаги са използвали страха, за да засилят и оправдаят властта си. Голяма част от историята е просто запис как една група хора се опитва да унищожи друга, която има различен език, вяра или култура.

Но новите технологии предизвикаха някои фундаментални промени в политиката на страха. Съвременните медии позволяват плашещите картини да се излъчват незабавно, с огромно емоционално въздействие. Освен това има много малко лидери, които призовават обществото да бъде храбро и хората сами да поемат отговорността за живота си. Политическото кредо на нашето време прилича на някакъв всемогъщ родител, говорещ на малко дете: „Сядай и не задавай въпроси. Ние ще се погрижим за всичко“.

Майкъл Кориган създаде криза в Калифорния. Той използва политиката на страха, за да получи подкрепа за нещо, наречено система „Ангел пазител“. В тази система всяко дете на възраст под тринадесет години трябва да има имплантиран под кожата си радиочип.

Някои от вас сигурно ще си помислят, че това е невъзможна фантастика, но технологията всъщност е доста проста. В Китай властите задължават всеки да носи специална идентификационна карта. Тя може да бъде засичана от сензори и това позволява на Голямата машина да следи движението ви.

Вече е налице инфраструктурата за свят, в който нашето индивидуално его се превръща просто в пореден предмет като автомобил или телевизор. В тази система ние се превръщаме в мобилен идентификационен чип, който се движи в среда с други чипове, които се свързват и общуват помежду си. Нашите индивидуални действия са просто още данни за Машината.

Личното пространство е способността да контролираш достъпа на информация за човешкия Аз. Ясно е, че тази невидима и всепроникваща система ще унищожи всякакво лично пространство. Ще изгубим възможността да защитим своя Аз от погледа на неизвестна група хора.

И някои от вас вероятно ще се запитат: „Какво ценно има в личното пространство?“

Всички нови идеи по един или друг начин зависят от способността на ума да се уединява, от потенциала за покой и размишления. Голямата машина осигурява информация за нас и дава на властите най-различни начини да манипулират неусетно мислите ни. Всичко, което чуваме или виждаме, може да бъде оформено по такъв начин, че да създава определени нагласи. Свободната воля, или способността ни да правим истински избор по важни въпроси, се превръща в илюзия. Постепенно ни заобикалят внимателно подготвени послания, които унищожават възможността да вземаме свои решения.

Свободата на мисълта не е единствената ценност, срещу която е насочена културата на наблюдението. Голямата машина дава на властите и властта да контролират действията ни. В началото на своето послание казах, че идеологиите са мъртви. В същото време обаче се появи нов вид гибелен национализъм наред с разпространението на религиозния фундаментализъм. И двете групи искат да използват тази нова технология, за да контролират гражданите си.

Същата опасност съществува и при демокрациите. Много избрани лидери желаят да ограничат свободата, защото това изглежда по-ефективно или просто защото го могат. Вместо да контролират технологията, те ѝ служат. Ден след ден Машината придобива все по-голяма власт над създателите си.

Някои от вас са видели ясно бъдещето. На тези хора им се струва, че сме затворени в гигантски мол, уплашени, но криещи страха си, вървящи от магазин на магазин и мъкнещи предмети, купени по някаква — вече забравена — причина. На мониторите се появяват и изчезват знаменитости, музиката не спира да свири.

Когато хората вярват, че нямат реална власт, единственият им избор остава какво да консумират. Непрекъснатото наблягане върху купуването в нашето общество няма нищо общо със загубата на морал. Ние се чувстваме силни, когато купуваме нещо, затова лесно можем да бъдем манипулирани да купуваме още повече.

В това обръщение говорих за свободата, но за мнозина от нас тази дума е изгубила смисъла си. Лицата от телевизионния екран използват думата свобода като оправдание за войни и разширяване на

Голямата машина. Думата „свобода“ се използва за продаване на самолетни билети и косачки на трева.

Свободата е способността да мислим, да действаме и да изразяваме становищата си. В едно свободно общество правата ни се уважават, стига да не вредят на другите. Политическа система, която позволява свобода, е силна, независимо как гледате на човечеството.

Ако смятате, че човечеството е алчно, жестоко и нетолерантно, то свободната мисъл издига лоши лидери и корумпирани институции.

Ако гледате на човечеството положително, можете да видите как свободата позволява нови идеи и технологични иновации. Религиозните и политическите диктатури изостават назад като стар камион, бълващ зловония. Цялата страна не може да обърне в нова посока, когато нещата започнат да се променят.

Голямата машина ни води към свят, в който свободните мисли и тяхното изразяване стават трудни, а понякога и невъзможни. И политиката на страха дава на нашите лидери оправдание за още по-голям контрол...

И понякога заплахата е преувеличена или дори фалшива. Тук, в Калифорния, фондацията „Евъргрийн“ стана причина четиринадесет деца да изчезнат. Ето, показвам ви снимките им. Но децата са живи и в безопасност и тяхната история ще потвърди думите ми. Разбира се, съществуват и истински терористи и ние трябва да се защитаваме от тях. Но инцидентът с антракс в Токио, бомбените атаки в Париж и отровената храна в Австралия са събития, предизвикани преднамерено за установяване на постоянна система за контролиране. Погледнете зад завесите и се запитайте — кой всъщност има полза от тези промени?

На някои от нас ни дойде до гуша от страх и манипулации. През следващите няколко дни ние ще се появим в коридорите на властта и по улиците. Присъединете се към нас. Застанете зад нас. Кой е на страната на свободата? Изборът е ваш.

43.

Свещеника изключи камерата. Лицето на Гейбриъл изчезна от монитора и след няколко секунди се появи съобщение. „Посланието получено и записано. Качеството е добро. Ще приложи ключа и ще го изпратя незабавно. Тялото ми е пленник, но духът ми лети. Козодой“.

Странникът въздъхна и разтри слепоочията си.

— Добре ли си, Гейб?

— Нямах чувството, че говоря на хора. Обади се на Симон Лумброзо и му кажи да задейства групите.

— Добра идея. После трябва да намерим къде да се скрием.

— Не. Трябва да намерим брат ми. — Гейбриъл стана от бюрото.

— Бун каза, че е отседнал в хотел „Ел Дорадо“.

Докато се връщаха в колата и потегляха на север към плажовете, Свещеника се обади на Симон. Мълчаливият странник се беше облегал на вратата и се взираше през прозореца. Светлините от уличните лампи преминаваха през лицето му.

— Какво ще правиш, когато срещнеш брат си?

— Майкъл ще види в случилото се временна пречка и няма да се откаже. Полубоговете на Петия свят са променили начина, по който гледа на действителността.

— Искаш ли да го убия?

Странникът го погледна изненадано.

— Наистина си се превърнал в арлекин.

— Той иска да те унищожи, Гейбриъл. Мой дълг е да пазя живота ти.

— Аз съм този, който трябва да се справи с Майкъл. Той е мой брат. Свързани сме.

Мобилният телефон извънх и Свещеника си сложи слушалката с микрофон. Симон се обаждаше от Рим.

— Кажи на странника, че посланието му е излъчено.

Подобно на набираща височина и мощ вълна речта на Гейбриъл започна да се появява в компютрите по цял свят. Свещеника знаеше, че

всичко това се дължи на сложен програмен код, който може да се размножава и разпространява в други машини, но му бе по-лесно да гледа на червея „Откровение“ като на същество, криещо се на дъното на река. Беше достатъчно речта на странника да достигне само един компютър. Само за секунди програмирацията ключ активираше скрития червей. Докато речта се копираше многократно, червеят поемаше контрол над способностите на компютъра да възпроизвежда видео, след което посланието на Гейбриъл се появяваше на екрана. След излъчването на речта самият червей се самоунищожаваше, но ключът продължаваше да се разпространява по интернет.

Докато двустепенната стратегия на Гейбриъл започна да се развива, Симон се обади още няколко пъти. Участващите в Съпротивата представители на средната класа изпращаха първите от хилядите имейли до журналисти и избрани политици с настояване да се започне разследване на фондация „Евъргрийн“ и атакуване на новите закони срещу личната свобода.

Гейбриъл наричаше тези граждани „гласа на форума“, но „гласът на улицата“ също се организираше. В Европа бе ранна сутрин. Малки групи свободни бегачи забързаха по улиците на градовете, разлепяха плакати и рисуваха графити. „Кой командва? Чуйте странника! Защитете свободата си, преди да е изчезнала!“

Свещеника включи радиото и намери новинарски канал. Гласът беше така задъхан, сякаш водещият е тичал до микрофона.

— Живи са! Децата са живи! Преди няколко минути от шерифския департамент на Антелоп Вали съобщиха, че четиринадесетте изчезнали деца са намерени край изоставена мина недалеч от Розамънд. На мястото са открити четирима мъртви възрастни. В момента полицията и другите правозащитни служби се опитват да...

Гейбриъл се наведе напред и изключи радиото.

— Не искаш ли да чуеш какво е станало?

— Това вече е минало.

— Какви ги говориш? Това ще промени всичко.

— Това е само едно сражение. Конфликтът никога няма да свърши. — Гейбриъл се загледа през прозореца, сякаш търсеше изгубен приятел. — Сега наистина имаме едно предимство пред Табулата. Тъй като почитат властта, те имат йерархия и няколко

централизирани места за оборудването и служителите си. Може да изглеждат силни и ефективни, но всъщност са по-уязвими от нас.

— Ние сме просто много групи.

— Така е. Съпротивата е сбор от различни групи с различни мотиви, но с една и съща обща цел. Трудни сме за откриване и унищожаване.

— Може и да е така, Гейб. Но всичко това се случва, защото се появи ти.

— Баща ми години наред се е мъчил да разбере защо съществуват странниците. Някои от тях са убити. Други умират в неизвестност. Някои дават урок, който се запазва за известно време и после избледнява. Може би ние сме някаква космическа аномалия, която трябва да се появява отново и отново, за да води шестте свята в определена посока.

Паркираха на няколко преки от хотел „Ел Дорадо“ и слезоха от колата. Свещеника бе взел чаршаф от стаята на Бун и бе увил в него автомата, за да изглежда като вързоп за пране. Минаха покрай рецепцията и взеха асансьора до четвъртия етаж.

— Бун каза ли ти номера на стаята му? — попита Свещеника.

— Четиристотин и дванадесета.

— Остави на мен тая работа. Аз ще се погрижа.

Докато вървяха по коридора, Свещеника видя на пода табла за румсървис. Скри мръсните чинии под пластмасовите капаци и взе подноса с лявата си ръка, а с дясната хвана автомата.

— Почукай, Гейбриъл. После се дръпни.

Свещеника застана пред вратата, усмихнат угоднически. Млад азиатец с пистолет под мишницата отвори.

— Румсървис за господин Кориган.

— Той не е поръчвал...

Свещеника хвърли подноса и цялото му съдържание право в лицето на наемника. Мъжът политна назад и Свещеника го просна на пода с подсичащ удар, след което го удари с приклада на автомата. Гейбриъл нахълта вътре. Свещеника се увери, че няма други телохранители, след което чу двамата братя да се карат.

— Не, няма! — извика Майкъл. — Това няма да стане!

Свещеника прекоси тичешком дневната и рязко отвори вратата на спалнята. На леглото имаше куфар, на масата за закуска — чанта.

Той заобиколи леглото и се закова на място.

Две тела лежаха неподвижни на пода — живи, но безжизнени, лишени от своята Светлина.

44.

Четири бариери от въздух, земя, огън и вода се издигаха между различните светове. За някои странници преградите бяха единствената им среща с различна реалност. Можеха да сънуват кошмар, че се давят във водовъртеж или бродят сами в пуста равнина. Изживяването можеше да е толкова ужасяващо, че никога не биха се върнали на това място. Такива странници прекарваха остатъка от живота си в страх от съня, притиснати към познатия свят около тях.

Когато отвори очи, Гейбриъл падаше през синьо небе. Брат му беше далеч преди него, тъмно петънце от гняв и желание, мъничък като светулка, прелитаща покрай катедрала. Майкъл раздвижи тялото си, стигна прохода и изчезна.

И Гейбриъл го последва, понесе се по небето към сянката.

Мрак. Когато отново отвори очи, се намираше в пустинна равнина. На земната бариера нямаше планини и каньони, а само груба червена пръст, напукана от вечната суша. Майкъл бе на километър и половина от него, коленичил на земята като изгубил равновесие атлет. Когато видя приближаващия Гейбриъл, скочи и се затича.

Двамата братя усещаха къде е скрит проходът, но Майкъл изглеждаше предпазлив и несигурен. На два пъти спря, сякаш се канеше да се изправи срещу съперника си, но после размисляше и хукваше отново. Гейбриъл ускори темпото и скъси разстоянието помежду им, но Майкъл стигна до прохода и изчезна.

Гейбриъл мина бързо през тъмнозелените води на водната бариера и внезапно се озова в пусто градче, заобиколено от мъртва гора. Това бе огнената бариера и всичко около него гореше. Ако

останеше достатъчно дълго, можеше да наблюдава безкрайния цикъл на унищожение и възрождение.

От горящите дървета се издигаше плътна димна стена. Оранжеви искри и пепел се носеха из въздуха. Дву- и триетажните сгради бяха свързани с тротоар от чамови дъски и откованите скърцаха и се клатеха, докато тичаше към градската църква. Димът излизаше през ключалки и процепи за писма. Гейбриъл надзърна през един прозорец и видя горящ бръснарски стол, сякаш някакво огнено създание е седнало, за да бъде избръснато.

Стигна църквата, отвори тежката дървена врата и пристъпи вътре. Гредите горяха, по пода светеха въглени. Точно зад олтара огънят струеше нагоре по стените като проблясваща вода.

Гейбриъл тръгна по централната пътека и спря, когато видя прохода върху витража. Брат му вече беше ли прекосил? Ако бе така, можеше да се намира във всеки от шестте свята. Можеше да го търси стотици години и така и да не го намери.

Вратата изскърца на железните си панти и Майкъл влезе в църквата. Спря, когато видя Гейбриъл, и се усмихна. Дори на това място играеше ролята си на уверения по-голям брат.

— Защо стоиш тук? Влез в прохода.

— Ще остана тук с теб, Майкъл.

Майкъл пхна ръце в джобовете си и тръгна между скамейките като турист, посещаващ не особено забележително място.

— Виждал съм целия цикъл на тази бариера. Всичко изгаря, после се появява отново.

— Зная.

— На това място няма храна. Нито вода. Трябва да прекосим и да продължим нататък.

— Това няма да стане, Майкъл. Ти си като вирус, който заразява всеки, който се доближи до теб.

— Аз съм странник, също като теб. Само че виждам нещата такива, каквито са.

— И това означава убиване на деца?

— Ако е нужно...

Олтарът се подпали и сухото дърво запращя. Гейбриъл погледна зад себе си и видя как огънят докосна мъртвите рози в една медна ваза. Цветята потръпнаха и се превърнаха в мънички пламъчета.

Когато се обърна, Майкъл се бе качил на една пейка и се мъчеше да се покатери на рамката на витража. Гейбриъл спринтира, сграбчи брат си и двамата паднаха на пода. Майкъл се мъчеше да се освободи с ритници и юмруци, но Гейбриъл го държеше здраво. Претърколиха се, като блъскаха пейките, и Майкъл заби лакът в гърдите на брат си. Скочи и се втурна към прозореца. Този път събра още пейки и направи импровизирана платформа.

— Можеш да си останеш тук! — изкрещя той. — Завинаги!

Една покривна гредя се откъсна от стената. Въртеше се и пръскаше искри. Улучи Майкъл по рамото и го събори на пода. Той остана да лежи зашеметен няколко секунди. Падна втора гредя, после трета. Майкъл опря длани в пода и се опита да се изправи, но тежестта на гредите го държеше прикован към пода.

Гейбриъл видя омразата и яростта в очите на брат си. Знаеше, че не е в състояние да спаси Майкъл, нито пък да го остави да умре тук. Седна на пода с кръстосани крака и зачака. Прие момента, прие го толкова пълно, че имаше чувството, че е намерил отговорите на всичките си въпроси. Дишай. Вдишай пак. И пред него се появи сияещо поле — безкрайно, разширяващо се, приемащо.

Двете единствени улици на градчето се срещаха на централния площад с пейките и каменен обелиск, върху който имаше кръг, триъгълник и пентаграма. Ако някой стоеше тук, щеше да стане свидетел на последните моменти на пожара, когато пламъците пръскаха прозорци и си прогаряха път през врати. Накрая сградите започнаха да се сричат, неспособни да издържат тежестта на горните етажи. Църквата с дървените колони и бели куполи рухна последна — сякаш експлодира отвътре, създавайки енергийна точка, ослепителна и мощна като ново слънце.

45.

В апартамента им в Рим нямаше климатична инсталация, а само стари електрически вентилатори. По един се мъдреше на масичка в ъгъла на всяка от осемте стаи и Алис Чен ги бе украсила с червени и сини ленти, които пърпореха във въздуха всеки път, когато перката се завърташе.

Заради септемврийската жегата се събуждаха рано сутринта. Свещеника избутваше диваните и фотьойлите в дневната и я превръщаше в гимнастически салон. След две чаши еспreso изпълняваше лицевите си опори и коремните преси на белия мраморен под, последвани от сложна серия упражнения от различни бойни изкуства. Когато приключваше със собствената си подготовка, започваше да учи Алис на карате.

Мая беше в седмия месец и ѝ бе трудно да подскача и рита, затова седеше на постелка за йога, разтягаше мускули и даваше съвети. Завършваше сутрешната тренировка, като партнираше на Свещеника по кендо. Чувстваше се дебела и тромава, но реакциите ѝ си оставаха все така бързи, а и знаеше множество лъжливи движения и маневри. За десетминутната сесия обикновено успяваше да блокира атаката на Свещеника и да го наръга с бамбуковия си меч.

След лека закуска излизаха и пазаруваха храна и различни неща по страничните улици край Пиаца Навона. Следобед Мая дремваше, а в апартамента идваха различни учители. Свещеника учеше италиански, а един колежанин преподаваше на Алис история, литература и математика. Липата се бе върнал в Париж. С негова помощ започваха да събират колекция фалшиви идентификационни карти и паспорти, с които можеха да пътуват навсякъде по света.

Симон Лумброзо обикновено пристигаше в седем и носеше пресни плодове или сладолед. Приготвяха вечеря в апартамента или се разхождаха по тихите вечерни улици до някой ресторант в старото еврейско гето. Персоналът глезеше Алис със специални десерти и

всички питаха Мая за нейния *l'arrivo bendetto* — благословеното пристигане на детето ѝ.

Мая отказваше да чете вестници и да гледа телевизия, така че Симон бе основният ѝ източник на информация за случващото се по света. В дните след речта на Гейбриъл бяха настъпили някои промени. В Съединените щати програмата „Ангел пазител“ бе прекратена и повечето родители махнаха РЧР чиповете от телата на децата си. Няколко европейски страни отхвърлиха закона за задължителна идентификационна карта, а в Германия беше забранено да се наблюдават покупките на продукти, които не представляват заплаха.

Във Великобритания се появи организация „Всички заедно“, която бързо намери поддръжници в много други страни. Отначало групата критикуваше само действията на фондация „Евъргрийн“, но вече всеки клон се занимаваше и с местните въпроси, касаещи личната свобода. Междувременно свободните бегачи продължаваха да организират неформални демонстрации срещу Голямата машина. Джагър бе измислил лозунга „Стига вече страх!“ и тези три думи се появяваха по стени и мостове навсякъде по света. В испаноговорящите страни лозунгът се преобрази в *No Más* до карикатурен образ на уплашен дребен човек. Наред с графитите имаше и локални демонстрации като прочутата нощ „Бръкни в окото“ в Глазгоу, когато обективите на всички наблюдателни камери в града бяха напръскани с черен спрей.

Всички тези прояви се отразяваха от медиите, но в ъндърграунд културата се развиваха и други процеси. Хората създаваха блогове и чат групи, в които се обясняваше как да си създадеш паралелна самоличност. Публикуваха се памфлети и се появяваха уебсайтове, хвърлящи предизвикателство срещу политиката на страха.

След като описваше всички новини, Симон вадеше голяма бяла кърпа и бършеше челото си.

— Речта на Гейбриъл предизвика голяма вълна подобно на камък, хвърлен в езеро. На някои места водата си е същата. Но вълните се разширяват и не знаем как ще променят света.

Във вторник срещу сряда валя и следващият ден бе горещ и влажен. Когато Симон дойде, решиха да се разходят до парка около

Вила Боргезе. Алис беше научила наизуст лабиринта тесни улички на стария град и ги поведе на изток до Пиаца дел Пополо, голям калдъръмен овал с обелиск в центъра. Пресякоха откритото пространство и продължиха по зигзаговидното стълбище до градините на хълма Пиничио. Както обикновено, Алис водеше като съгледвач през гора. Мая и Симон вървяха след нея. По средата на пътя бебето започна да рита, а Симон на няколко пъти спираше, за да посочи някоя сграда.

Свещеника вървеше последен, носеше меч си в черен тубус с ремък. Мая все така държеше ножа си закрепен за ръката, но мечът ѝ бе прибран в един шкаф в апартамента.

Алис първа изкачи хълма и ги изчака на площада, от който се разкриваше гледка към Рим. Ако застанеха до стената, можеха да видят по-голямата част от града, от Монте Марио до Яникулум. Прахта и замърсяването на летния ден смекчаваха светлината. Куполите на църквите и мраморните монументи имаха жълтеникавобелия цвят на стара слонова кост от някой музей.

Разходиха се по алеята до Giardino de Largo в центъра на парка. Огромни борове и ломбардски тополи ги пазеха от слънцето чак до изкуственото езеро край центъра на градината — Алис го наричаше Морето. През лятото водата му бе зелена от водорасли и покрита с бели лилии. Семейства се возеха в алуминиеви лодки и прекарваха следобедите си в забавления и хвърляне на трошици на лебедите.

Мая седна на една пейка и изяде две бишкоти. На отсрещната страна на езерото се издигаше йонийски храм, посветен на Ескулап, бога на здравето; смяташе се, че гледането на статуята му носи късмет.

Алис бе изпълнена с твърде много енергия за подобни кротки удоволствия. Тичаше из парка, хвърляше камъчета в езерото и търсеше новоизлюпени патета, скрити сред тръстиките. Накрая се върна при пейката и каза на Симон:

— Да идем при Реката. Донесе ли лодка?

— Не само една, а цял флот.

Симон бръкна в платнената си торба и извади парче балсово дърво с мачта и хартиени платна. Насред градините някой бе построил канал от тухли и цимент с размерите колкото крайпътна канавка. Алис наричаше този елемент от украсата Реката, защото водата се спускаше на меандри от малко възвишение, минаваше под мънички мостчета и

накрая се вливаше в Морето. Италианските деца обичаха да пускат дървени или хартиени корабчета по канала, но Алис бе настояла за „истинска“ лодка играчка и преди три седмици Симон се бе появил с едно корабче от дърво. Творенията му постепенно ставаха все по-сложни и добри.

Алис надникна в торбата.

— Колко си направил?

— Пет. Боен кораб от осемнадесети век. Полинезийски катамаран. Богаташка яхта. Презокеански лайнер. И влекач. Признавам, че повечето си приличат, но трябва да използваш въображението си.

— Кой получава петата лодка?

— Петата е съдът на Съдбата и la signora я насочва накъдето си пожелае. Но ти трябва да си избереш своя собствена, Алис.

— Хайде първо да ги пробваме — рече Алис. — Ще ги пуснем до първия завой на реката.

— Отлична идея. — Симон се поклони на Мая. — Ще направим бърз тест на плаваемостта и ще се върнем.

Двамата се отдалечиха и Свещеника седна до Мая.

— Имам чувството, че Алис ще получи най-бързата лодка.

— Май си прав. А Симон ще се прояви като джентълмен и ще вземе най-бавната.

Мая отпи глътка вода и се загледа към Морето. На запад слънцето клонеше към хоризонта и светлината започваше да се променя. Плиткото изкуствено езеро постепенно започна да изглежда древно и дълбоко. Лек ветрец докосна клоните над тях и сенките затанцуваха по земята.

Холис Уилсън сигурно щеше да започне да обсъжда какво ще вечерят, но Свещеника можеше да седи часове наред, без да каже нито дума. Яростта, която бе показал след смъртта на Вики, бе изчезнала, за да отстъпи място на тиха сериозност, която плашеше непознатите. „Подбрал си е подходящо име“, помисли си Мая и се запита дали приятелят ѝ винаги ще изглежда тъжен, когато види влюбена двойка да се разхожда в парка.

— Алис каза, че имаш съобщение от Липата.

— Смятах да ти кажа. През уикенда Липата и двама от хората му отишли до Англия и направили набег в имението Уелспринг. Смятали

да спасят тялото на Матю Кориган, но намерили само гроб. Според дневника сърцето на странника е престанало да бие преди около две седмици.

Мая се загледа към лебедите и се опита да не изпада в паника. Това означаваше ли, че Гейбриъл също е умрял? След инцидента в Лос Анджелис телата на двамата братя бяха отнесени на север и скрити в подземие то на една църква на последователите на Джоунс в планините Сиера.

Свещеника видя страха в очите ѝ. Докосна я по ръката и заговори успокояващо.

— Не се безпокой. Миналата седмица Томи Ву отиде до Северна Калифорния, за да се увери, че всичко е наред. Гейбриъл и Майкъл продължават да дишат. Сърцата им бият на всеки две-три минути. Това означава, че още са живи.

— Когато бях малка, баща ми често ми разказваше истории за спящия герой — рече Мая. — Винаги има някоя легендарна личност, скрита в пещера, като крал Артур в Англия или предстоятеля Йоан в Африка. Те спят, но са живи и чакат времето, когато ще се появят отново.

— Значи ще чакаме?

— Ще чакаме, но и ще насърчаваме Съпротивата.

— Ще се състезаваме! — Алис дотича до пейката и затанцува около тях. — На мен ми се падна яхтата, Мая получава катамарана, а Свещеника — военния кораб.

— А аз си избрах презокеанския лайнер — тържествено произнесе Симон. — Подобно на собственика си, той е малко тромав във водата.

Тръгнаха нагоре по пътеката. Реката започваше от мраморен фонтан, който се стичаше в задръстен с листа басейн. Пуснаха лодките във водата и загледаха как течението ги носи през тясното устие и канала. Макар лодката на Алис да изглеждаше най-бързата, и петте заседнаха на първия завой на Реката.

— Не ги бутай — каза Симон на Алис. — Нека се оправят сами.

Мая издебна момент, когато Симон не гледаше, взе една пръчка и я хвърли във водата. Арлекинският катализатор се понесе надолу към завоя и удари бойния кораб, който прилежно се блъсна в другите лодки.

Повече от това не им трябваше. Едно по едно дървените корабчета се изнизаха на завоя. Развълнуваната Алис тичаше напред-назад и ги окуражаваше с викове. Симон я следваше със сериозните си черни дрехи и усмивка на лице. Дори Свещеника беше привлечен от състезанието. Тубусът на меча му се разлюля, когато прескочи Реката.

Мая остана сама и видя всичко — слънцето, докосващо с ослепителната си светлина западния хоризонт, тримата си приятели и тъмнозеления балдахин от листа. Не се появиха никакви ангели със звънки тромпети. Но в този момент тя знаеше — с необяснима, тиха увереност, — че носи в утробата си нов пророк, нов странник.

А четирите корабчета заедно с петото продължаваха своето пътуване, спираха и се завъртаха, след което се втурнаха към Морето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.